

HARLEQUIN®

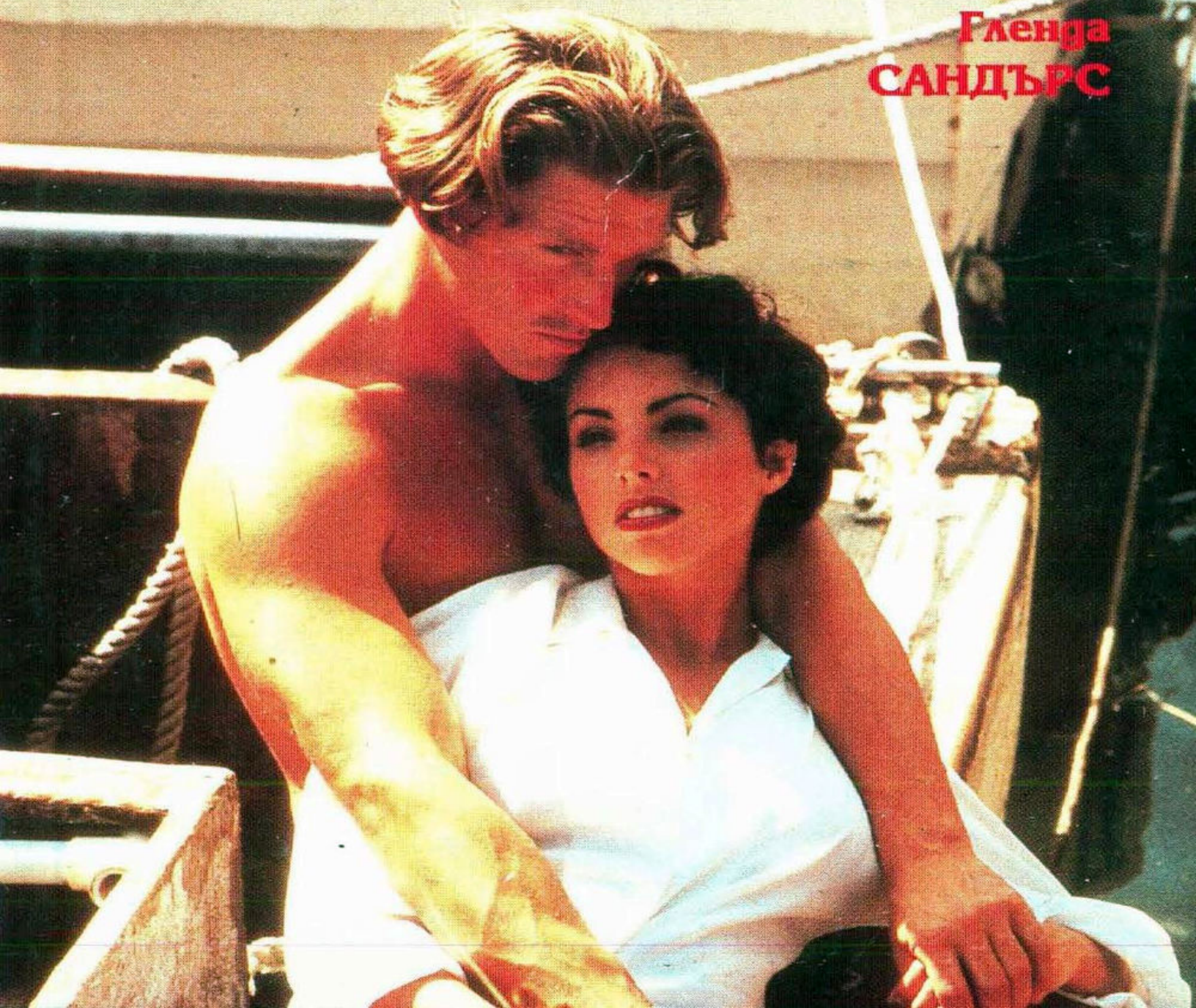
Изкушение®

юни '94

23

НЕЖНИ ТАЙНИ

Гленда
САНДЪРС

ГЛЕНДА САНДЪРС НЕЖНИ ТАЙНИ

Превод: Петко Буков

chitanka.info

Когато напуска Ню Йорк и заминава за малко провинциално градче на юг, Хейли Адисън едва ли е предполагала, че животът ѝ ще се промени до такава степен. Въпреки богатото си въображение, тя е изумена, че новият ѝ дом е обитаван от духове, които ѝ отправят загадъчни предупреждения...

Ала още по-неочаквана е срещата ѝ с Грант Макензи и тяхната като че ли предопределена от съдбата любов...

ПЪРВА ГЛАВА

Шезлонгът се оказа добро капиталовложение, помисли Хейли и потъна още по-дълбоко в меките плюшени възглавнички. Откакто падна здрач седеше на верандата, заслушана в звуците на нощта, и обхождаше с поглед своята империя през мрежестите стени.

Нямаше и най-малка представа какви създания издават отделните звуци, цвърчене, крякане, грачене, шумолене, плискане и цопване, които композираха нощната симфония. Нямаше как да ги познава, след като бе израснала в източен Ню Йорк. Естествените звуци на природата бяха твърде различни от какофонията на автомобилните двигатели, свиренето на спирачки, полицейските сирени, телевизията, стереоуредбите и човешките гласове с всякакъв тембър, които съставляваха грубия музикален фон през първите двацет и четири години от живота и.

Пълната луна обливаше със сребриста светлина поляната, превръщаше храсталаците в неясни тъмни петна, а дърветата — в гиганти, протегнали ръце към необятното беззвездно небе. През зимата роднините ѝ щяха да нахлуят тук и да избягат от студа на север, племенниците и племенничките ѝ щяха да лудуват на поляната, между посещенията в „Дисни Уърлд“ и планетариума.

Дотогава трябва да е обзавела стаята за гости и да е купила кушетка за дневната.

Хейли се усмихна, доволна, че притежава свое собствено място. Кой би помислил, че жена, живяла единствено в апартамент с родителите си, някой ден ще има собствен дом с две спални, както и поляна, обсипана с цветя и дървета? Не и родителите ѝ, които разглеждаха решението ѝ да се премести на юг с новооткрития филиал на компанията, за която работеше, като проява на безразсъдство, вместо да открият стремеж към независимост. Когато дъщеря им напусна дома, те ѝ предрекоха меланхолия и носталгия.

Но непокорната дъщеря на семейство Адисън замина, твърдо решена да им докаже, че грешат. И сега притежаваше собствена кола,

собствен дом с градина и дори езеро.

Наричаха го Езерото на влюбените, заради двойка влюбени, избягали в потайна доба с гребна лодка. Водата изглеждаше тъмна, дълбока и примамлива на лунната светлина, сякаш криеше в дълбините си множество тайни. Хейли си представи двамата лудо влюбени, изпълнени с мечти, как се носят по водата в малката лодка, за да живеят щастливо до края на дните си.

Мислите ѝ бяха прекъснати от светлината на фарове и скриптене на гуми по покрития с пясък път, който се отклоняваше от магистралата, минаваше покрай нейната къща и стигаше до магазина за риболовни принадлежности на брега на езерото. Хейли застана нащрек. Посредничката, уредила сделката за къщата, я бе предупредила, че когато магазинът отново бъде отворен, рано сутрин по черния път движението ще бъде натоварено. Но кой би дошъл да купува риболовни принадлежности късно вечер, и то от магазин, който е затворен повече от година?

Хейли се зачуди дали да не звънне в полицията, ала в същия миг се упрекна за страха си. Наистина живееше сама за първи път в живота си. Наистина се намираше в отдалечена къща на брега на езеро, вместо в градска постройка с множество апартаменти. Но нима щеше да подскача при най-малкия шум и да се обажда в полицията всеки път, когато някой заблуден шофьор се отклони от магистралата. Та тя беше в пълна безопасност, скрита в сенките на верандата.

Автомобилът на натрапника се оказа пикап. Той спря пред магазина за риболовни принадлежности и двигателят угасна с кашляне, което би накарало Хейли веднага да потърси сервиз, ако тя бе собственик на пикапа. Вратата се отвори с жално скрибуцане, шофьорът слезе и силно я затръшна.

На бледата лунна светлина се очерта мъжки силует. Късният посетител очевидно не се притесняваше, че вдига шум. Ала невъзмутимото му държание не успокои Хейли. Само няколко души знаеха за нейното настаняване в къщата и всеки, който познаваше местността, би предположил, че наблизо няма никой. Хейли бе напълно незабележима в тъмнината.

Натрапникът уверено се насочи към магазина, изкачи каменните стъпала и спря на верандата, която се простираше по цялата ширина на сградата.

Хейли застина, когато мъжът посегна към катинара на вратата. Нима ще влезе с взлом? Ако беше крадец, явно бе доста опитен. Само след секунди вратата се отвори и тайнственият непознат изчезна във вътрешността на постройката.

Хейли се поизправи, готова всеки миг да се втурне вътре и да се обади в полицията. Да се заблудиш и да завиеш в погрешно отклонение е едно, съвсем друго е да проникнеш с взлом. Скочи на крака, когато изведнъж през прозорците на магазина заструи светлина и обля тясната веранда.

Хейли с облекчение се отпусна отново на възглавниците и в същото време се почувства доста глупаво заради неоснователния си страх. Очевидно загадъчният натрапник беше Грант Макензи, новият собственик на магазина, както ѝ бе споменала посредничката. Нищо чудно, че изобщо не го беше грижа за шума, който вдигаше!

На светлината на лампите вътрешността се виждаше съвсем ясно през прозорците. Помещението представляваше лабиринт от натрупани един върху друг, покрити с чаршафи картонени кутии, шкафове с витрини и дървени сандъци. Няколко минути Хейли наблюдаваше как новият собственик повдига покривалата и с любопитство разглежда съдържанието на кутиите. После мъжът скръсти ръце и огледа стаята.

Дали погледът му изразяваше задоволство, или отчаяние? Хейли не бе в състояние да прецени от толкова голямо разстояние. Обзе я чувство на вина, задето наблюдава тайно съседа си, но бе изпълнена с любопитство по отношение на Грант Макензи.

Магазинът за риболовни принадлежности бе построен от предишния собственик на нейната къща, пенсионер от Ню Джърси, който бе развивал търговията си в продължение на няколко години преди смъртта си. Хейли предполагаше, че новият собственик също е пенсионер, но мъжът, когото виждаше съвсем ясно през прозорците, едва ли бе на повече от трийсет години. С великолепно телосложение, той носеше тесни джинси, които очертаваха дългите му стройни крака. Гъстата му тъмноруса коса не изглеждаше нито оредяла, нито дори прошарена. Ако можеше да се вярва на първото впечатление, Грант Макензи щеше да се окаже доста интересен съсед.

Той замислено се облегна на плота, после изправи рамене и излезе. Приближи до пикапа, отвори багажника и се загледа в

наредените вътре картонени кутии и куфари.

Хейли реши, че най-добре ще бъде да отиде при него и да му предложи помощта си или чаша горещо кафе, както би направил всеки съсед. Вероятно би оценил подобен жест от нейна страна.

А може изобщо да не желае компания. С гръб към Хейли той представляваше само тъмен силует и все пак изправените рамене и предизвикателно отметнатата глава говореха за вътрешно безпокойство и неукротима енергия. Неподвижната му фигура издаваше смътна тревога, която я възпираше да отиде при него. Хейли не знаеше нищо за Грант Макензи, освен името му и като че ли не беше твърде разумно да се натрапва на непознат по това време на нощта, още повече, когато не бе сигурна, че ще бъде посрещната с радост.

От друга страна бе глупаво да се спотайва в тъмнината и да го наблюдава тайно. Все пак бяха съседи и рано или късно трябваше да се запознаят. Защо не още сега, когато би могла да му предложи помощта си за пренасянето на багажа. После ще има основание да го помоли да постави огледалото, което си бе купила за дневната. А той вероятно умееше и да подрязва храсти.

Тя решително се изправи, прекоси верандата и тръгна през двора.

Грант издърпа една от кутиите и нетърпеливо започна да рови из нея. Накрая измъкна нещо. От толкова голямо разстояние Хейли не бе в състояние да различи какъв е предметът, а само че се побираше в ръката му. Понесе го към края на тесния дървен кей, издаден навътре в езерото, и отново застана неподвижен, втренчен във водата.

Мога да се обърна и да изтичам обратно в къщата, той няма да разбере дори, че съм идвала, помисли Хейли. Дотолкова е потънал в мислите си. Ала запленена от самотната, излъчваща отчаяние фигура, младата жена спря в другия край на кея.

Облак прозрачна мъгла обви силуета на мъжа и го превърна в неясна призрачна фигура. Цялата сцена толкова приличаше на рисувана с маслени бои картина, че Хейли стоеше като хипнотизирана. Изведнъж Грант рязко захвърли в езерото предмета, който държеше, и извика:

— Потъни, дявол да те вземе!

В тишината на нощта, усилен заради близостта до водата, тя дочу шепота му, когато добави:

— Потъни в ада, където ти е мястото!

Той наруши естествените звуци, изпълнили нощта. Неочакваната неестествена тишина, последвала вика му, бе толкова дълбока, че нито жаба, нито щурец, нито птица, се осмелиха да я нарушат; тръпки полазиха по гърба на Хейли.

Навярно бе издала някакъв звук, нарушил необичайната тишина, защото Грант рязко се извърна, сякаш очакваше да види зад себе си мечка гризли. Зърнал Хейли, той остана за миг вгледан в нея, после тялото му се отпусна и мъжът изруга.

Хейли усети как лицето ѝ пламна.

— Извинете — рече. — Не исках да се натрапвам.

— По дяволите, здравата ме изплашихте! — рече Грант Макензи.

Нервите ѝ се изопнаха до крайност от резкия обвинителен тон. Едва сега Хейли се запита какъв предмет бе изхвърлил в езерото с проклятието да потъне в ада и възможностите никак не ѝ харесаха.

Неволно отстъпи назад, когато мъжът се насочи към нея.

— Аз съм Хейли Адисън, вашата съседка — рече.

— Дори не бях сигурен дали сте от плът и кръв. Мъглата... — за Грант мъглата изведнъж бе приела очертанията на къдрокоса изкусителка.

— Видях ви да пристигате. Исках само да ви кажа... — той се бе втренчил в нея сякаш виждаше през тялото ѝ и Хейли забрави какво бе искала да каже. Почувства се неловко, тъй като осъзна, че мъжът съвсем ясно долавя смущението, а също и страха ѝ.

Нямам нужда от това, помисли отегчено Грант. Не желаше наблюдатели на своето пречистване.

— Значи сте видели малката ми церемония. Тя преглътна.

— Очевидно съм дошла в неподходящо време. Исках само...

Беше изплашена до смърт. Очите ѝ бяха широко разтворени. Явно смяташе, че е попаднала на убиец садист, в момента, когато изхвърля димящия си пистолет. Нелепото ѝ предположение бе толкова далече от истината, че Грант не издържа и избухна в смях.

Звукът прозвуча зловещо над водата и заглуши всички екзотични шумове, толкова непознати за Хейли. Тя отново потръпна.

Грант успя да се овладее и безцеремонно рече:

— Успокойте се, госпожице Адисън. Животът ви не е в опасност. Не беше пистолет.

— Не съм си и помислила...

— Така ли? Би трябвало да видите лицето си. Точно като във веселото детско стихотворение — малката госпожица Мъфет, изпаднала в ужас, щом се натъкнала на паяка.

— Сгреших, че дойдох по това време. Съжалявам — тя се обърна, нетърпелива да си тръгне.

— Беше сигнализаторът ми! — извика той след нея.

Хейли спря и бавно се извърна към него.

— Сигнализаторът ви?

— Днес до пет часа следобед бях роб на тази електронна джунджурия.

Горчивината в гласа му потвърди първоначалното ѝ впечатление, че нещо го тревожи. Хейли обаче не прояви съчувствие, а отвърна с подчертано равнодушие:

— Предполагам, на всеки, който е имал сигнализатор, рано или късно му се е искало да го хвърли на дъното на реката.

Той я прикова с обвинителен поглед.

— Но малцина са дръзнали наистина да го направят.

— Малцина биха могли да си го позволят.

— О, да! Всесилният господар — парите!

— Хората трябва да работят, за да си изкарват прехраната.

Грант бе на границата на търпението още преди малката госпожица Мъфет да се появи. На всичко отгоре тя сипеше дълбокомислени банални мъдрости. Дойде му твърде много. Чашата преля.

— Хората работят не само за да си изкарват прехраната — рече той. — Те работят, за да достигат все по-високо и по-високо обществено положение, като продават човешкото си достойнство за най-модерните играчки, продават душата си на фирми, които не се интересуват от нищо друго, освен да ги изцедят докрай.

Думите му бяха последвани от тягостно мълчание. Накрая Грант попита:

— А вие, госпожице Адисън, притежавате ли сигнализатор?

— Винаги работя на бюрото си — сви рамене тя.

— О, да. Счетоводител. Значи сте робиня на компютри и калкулатори.

— Откъде знаете...

— Госпожа Гарт.

— Госпожа Гарт. О, да, разбира се.

Грант изви глас във фалцет и, наподобявайки изговора на посредничката, произнесе през зъби:

— Момичето, което купи къщата на О'Кийфи, ще ви хареса, господин Макензи. Толкова приятна млада жена. Счетоводителка. Премести се да живее тук благодарение на работата си в застрахователната компания — той вдигна вежда. — Любопитен съм. Какво ли е казала за мен госпожа Гарт?

— Само името ви и че сте търговски посредник.

— Бях търговски посредник — поправи я той.

— А сега сте търговец — кимна Хейли към магазина.

— Не е нужно да преувеличавате. Сега съм обикновен продавач на червеи.

— Много се радвам.

Той отново повдигна вежда и се запита по каква ли странна логика съседката му би могла да е заинтересувана от новото му занимание.

Мъжът за първи път проявяваше интерес към разговора и Хейли се усмихна, преди да обясни:

— Госпожа О'Кийфи не искаше да разделя собствеността. За нищо на света нямаше да се съгласи да ми продаде къщата, ако не беше намерила купувач за магазина.

— Госпожа Гарт ми разказа същата история за вас и къщата.

Хейли не бе сигурна, но като че ли долови сарказъм в тона му.

— Е, мисля, че така спечелихме и двамата — рече тя.

— А също и госпожа О'Кийфи — добави Грант. — Без да споменаваме госпожа Гарт, която е получила добра комисиона от продажбите.

— Посредничката ми каза, че госпожа О'Кийфи била много доволна от намирането на купувач, който отново ще отвори магазина за риболовни принадлежности. Очевидно построяването му е било мечта на съпруга ѝ и тя се е радвала, че ще има кой да продължи осъществяването на неговия замисъл.

— Господи! — изстена Грант.

Той не желаше да бъде натоварен с отговорността по осъществяването на нечии мечти; правеше всичко, което беше по

силите му, за да се освободи от колкото може повече отговорности. Досега бе успял да се справи с жилището си, луксозната лимузина и сигнализатора.

Малката госпожица Мъфет бе вперила в него поглед, изпълнен с очакване да получи обяснение за циничните му възгледи, и Грант се запита по каква ли извратена ирония на съдбата на пътя му се бе изправила привлекателна изкусителка в момент, когато никак не му беше до сексуални изживявания. Нежната къдрокоса вълшебница, появила се сякаш от мъглата щеше да му създаде доста неприятности.

— Купих магазина и възнамерявам да продавам червеи, кукички и мухи — рече той. — Не смятам, че нося отговорност за осъществяването на нечии мечти.

Отново настъпи неловко мълчание. За да избегне погледа му, Хейли се втренчи в езерото. Мъглата се бе сгъстила и се носеше на вълма над водната повърхност.

— Езерото е красиво, нали? — промълви тя накрая.

— Обикновено езеро — Грант бе заплепен от лунните лъчи, вплели се в косите ѝ. Бе вбесен, задето не можеше да откъсне поглед от облените в сребриста светлина къдрици.

— Толкова е... спокойно, особено в мъглата... О, вижте! Ето там, точно в средата. Гребна лодка!

Малката лодка беше може би на двайсетина метра от кея. Самотният гребец беззвучно плъзна веслата във водата.

— Дали да не запалим някакъв фенер или огън? Може случайно да иска да излезе на брега — рече Хейли.

Господ да ми е на помощ. Та тя е решена да спаси света, помисли си Грант и изведнъж се почувства като в подвижни пясъци.

— Ако търси брега, със сигурност ще види светлината от прозорците на магазина. Вероятно е рибар, който гребе към любимото си място, за да закотви през нощта и да е готов за риболов преди изгрева.

— В тази мъгла?

— Езерото е малко и няма опасност от дъжд или силни ветрове през тази нощ. Дори да загуби ориентация в мъглата, най-лошото, което би могло да му се случи, е да не може да закотви до сутринта или без да иска да заседне на брега.

Той проследи погледа ѝ до мястото, където се намираше лодката, но мъглата се бе придвижила и там, където луната бе осветила преди миг самотния гребец, сега имаше само гъст облак.

— Вече не се вижда — рече Хейли и потрепери. — Сякаш нощта я погълна.

По дяволите, защо тя трепери така? Всеки мъж би пожелал да я вземе в прегръдките си, помисли Грант.

— Много обичате да драматизирате, струва ми се? — подхвърли той.

— Може би защото съм градско момиче, а тук е твърде необичайно за мен — усмихна се виновно Хейли и тихо въздъхна. — Наистина е романтично, нали? Мъглата, пълната луна. Чудя се дали е имало пълнолуние и в нощта, когато са избягали?

— Кои? — разсеяно попита Грант. Въздишката и леко дрезгавият ѝ глас му пречеха да се съсредоточи върху думите ѝ.

Хейли го погледна изненадано.

— Мъжът, построил къщата, имал дъщеря. Тя и нейният любим избягали с гребна лодка. Оттам идва името на езерото. Наричат го Езерото на влюбените. Госпожа Гарт не ви ли разказа историята?

— Обсъждахме строежа на пристанищния комплекс от другата страна на езерото и не сме говорили откъде идва името му.

Комплексът включваше апартаменти, ресторант, разположен съвсем до брега, и няколко платформи за спускане на лодки на вода.

— Ще навреди ли на бизнеса ви?

— Напротив. Ще ми бъде от полза. По езерото ще има много повече лодки и рибарите ще предпочитат да се отбият при мен, отколкото да пътуват до града. Особено онези, които ще живеят в комплекса.

— Следователно ще имате солидна клиентела?

Той се изсмя пренебрежително.

— Клиентелата изобщо не ме интересува. Искам само на спокойствие да продавам в магазина.

Свещено убежище на избягал от безмилостната конкуренция мъж, мина ѝ през ума, но се сдържа да изкаже мислите си. Вместо това смутено предложи, готова да си тръгне всеки миг.

— Имате ли нужда от помощ, за да пренесете багажа си... Бих могла да направя кафе.

— Моля? Не сте ли донесли сладкиш? — нямаше да се изненада, ако наистина беше донесла. Беше съвсем в неин стил.

— Така ли постъпват на юг?

— Успокойте се, госпожице Адисън. Пошегувах се. Уверявам ви, пренасял съм се много пъти и нито веднъж съседите не са ми носили сладкиш.

Нищо чудно, ако сте били все така жизнерадостен и приветлив, помисли Хейли.

— Тъй като ще бъдем съседни, наричайте ме Хейли.

— Хейли, счетоводителката.

Тя се притесни от подигравателния тон.

— Точно така.

— Наричай ме Грант — рече той, без да обръща внимание на раздражението ѝ.

— Грант, продавачът на червеи — рязко повтори тя.

Е, малката госпожица Мъфет не била толкова романтична и по съседски очарователна, помисли мъжът.

— Именно.

— Ще се постарая да запомня.

Грант я изчака да се отдалечи и едва тогава извика:

— Хейли?

Тя се обърна.

— Следващия път донеси сладкиш. Аз ще направя чай.

Хейли само поклати глава.

Дълго ще има да чакаш да ти донеса сладкиш, господин Грант, продавачо на червеи!

ВТОРА ГЛАВА

Грант проследи с поглед новата си съседка, която носеше огромни хартиени пликове, препълнени със зеленчуци и консерви, от колата към дома си.

Малката госпожица Мъфет е ходила да пазарува.

Би могъл да изтича и да ѝ помогне, мина му през ума. Да, някога би го сторил. Добрият стар Грант Макензи. Винаги галантен. Очарователен, с изискани маниери.

Новият Грант потисна импулса да се втурне на помощ. Ако поемеше пликите и ги внесеше в дома ѝ, щеше да се наложи отново да разговаря с нея; а той нямаше никакво желание да се сприятелява с новата си съседка. Бе напуснал работа, бе дал апартамента си под наем, бе разменил луксозната си лимузина за стар очукан пикап и се бе настанил в стаичката зад магазина не за да завързва приятелства с жена като Хейли Адисън. Опитваше да скъса всякакви връзки, а не да създава нови. Беше нов, преобразен човек: без отговорности, без влияние, без очаквания, без разочарования. Нямаше нужда от закачливи жени с огромни очи, изпълнени с копнеж.

Горката госпожица Мъфет. Та тя бе преизпълнена с очаквания. Разказваше за двойката влюбени, избягали с лодка по езерото, сякаш ги бе видяла — вероятно с цялата си душа вярваше, че някоя нощ, облян в лунна светлина, ще пристигне прекрасен принц и ще я отведе с огромната си лодка.

И отговорности. Тя беше от онези хора, които се превиваха под тежестта на различни отговорности. Бе затънала до гуша в тях. Работеше като счетоводител. Госпожа Гарт беше споменала дори, че Хейли се подготвя за изпит, който ще ѝ осигури право на частна практика.

Нека Хейли Адисън си носи сама продуктите! Тя бе въплъщение на всичко, което бе оставил зад гърба си. Той си имаше достатъчно работа с отварянето на магазина. Цяла сутрин бе чистил и подреждал, а сега преглеждаше телефонния указател на О'Кийфи. Въпреки малко

отживялата система на организация — метална кутия, в която бяха подредени еднакви по размер картончета — О'Кийфи е бил доста акуратен. Картончетата бяха подредени по азбучен ред и освен имената, бе записан също адресът, телефонният номер, както и датите, когато е извършена покупката.

Имаше контейнери за съхранение на червеи, скакалци, дребни рибки за стръв и мухи. До вратата имаше статив за вестници и списания, а също и малък щанд за сухи храни. Грант се бе свързал по телефона със Съюза на рибарите, за да се осведоми как би могъл да получи разрешение за продажба на риболовни принадлежности. Сега възнамеряваше да прегледа старомодната, подвързана с плат счетоводна книга, в която О'Кийфи методично бе записвал седмичните си продажби, за да има ясна представа какви количества стока да поръчва.

По-късно възнамеряваше да отиде до града и да си купи свястно легло. Да се откажеш от луксозен апартамент и всичките му удобства заради задната стаичка на магазин за риболовни принадлежности беше предизвикателство, но да спиш на военна койка, каквато бе оставил О'Кийфи, бе твърде глупаво. Все пак гърбът му заслужаваше известни грижи. Единично легло с хубав матрак не би било компромис с отказа от стария му начин на живот — в апартамента си бе оставил огромна спалня. Не възнамеряваше да купува луксозни завивки и възглавници.

Трябваше също така да се запаси и с хранителни продукти. Само най-необходимото, за да може да си приготви обикновен сандвич.

Всичко по реда си, помисли той. Седна на бюрото зад щанда и отвори счетоводната книга.

Бе се съсредоточил изцяло в сметките, когато чу стъпки на верандата. Хвърли поглед към прозореца и веднага позна посетителката. Малката госпожица Мъфет се връщаше като бумеранг. Или като главоболие след махмурлук. Той бутна счетоводната книга настрана и в същия миг на вратата се почука.

— Магазинът все още не е отворен — извика Грант. — Елате след две седмици.

Хейли се изкуши да обърне гръб и да си тръгне. Очевидно през деня Грант Макензи бе точно толкова непоносим и раздразнителен, както и през нощта.

— Не е клиент — рече тя. — Аз съм вашата съседка, Хейли.

— Носиш ли сладкиш?

— Нося пощата.

Не бих си дала труда да дойда, арогантен надут пуяк, ако не беше пощата!

— Вратата не е заключена.

Прочутото гостоприемство на южняците, помисли Хейли и отвори вратата. Мъжът все пак се изправи, когато тя влезе в стаята. Без предисловие Хейли хвърли на щанда голям кафяв плик.

— Беше в моята кутия. Едва когато започнах да преглеждам писмата разбрах, че е за теб.

Грант го изгледа намръщено, сякаш се боеше да го докосне. Хейли почти почувства как тялото му се напрегна, когато се вгледа в пощенското клеймо. Първоначалното ѝ впечатление се бе оказало вярно: нещо безпокоеше Грант Макензи.

Изведнъж изпита съчувствие и ѝ се прииска да протегне ръка и да го докосне, да го утеши. Едва сдържа порива да погали страните му, покрити с едnodневна брада. Ала тъй като бе сигурна, че предложението ѝ да му помогне ще бъде отхвърлено, рече:

— Има само една пощенска кутия. Очевидно семейство О'Кийфи са я използвали и за личната си кореспонденция и за пощата, предназначена за магазина.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да сложа отделна кутия за магазина, така ли?

— Ако успееш да засечеш пощальона по време на обиколката му, той вероятно ще ти обясни какво трябва да направиш.

— Ще се погрижа.

— Междувременно ще проверявам писмата, преди да ги отворя, и ще ти нося адресираните до теб.

— Ако това няма да ти създаде трудности — сви рамене той.

— Не, не се безпокой.

Разбира се, че ще ми създаде трудности, помисли си. Но за нищо на света не бих се съгласила ти да преглеждаш моите писма. Нямаше представа защо възможността да преглежда пощата ѝ толкова я притесняваше. Какво би могъл да види? Запечатани пликове. Обикновените бели пликове, които използваше майка ѝ? Закачливите пощенски картички, които изпращаше племенницата ѝ? Сметките за

електричеството и водата? Или месечните известия за банковата ѝ сметка? Та нали не получаваше писма от загадъчен любовник?

Точно заради това. Не че искаше да има загадъчен любовник, който да ѝ изпраща любовни писма, но не желаше Грант Макензи да узнае, че в живота ѝ няма никакви мъже. Беше прекалено лично. Прекалено показно.

— Не получавам много писма — рече той.

На Хейли ѝ се искаше да си тръгне, но реши, че ще бъде твърде нелюбезно. За да избегне погледа му, тя се престори, че е заинтригувана от пластмасовите примамки, нахвърляни в безпорядък в малка картонена кутийка на щанда и взе една. Кафяво-жълтата стръв напомняше миниатюрен банан и бе оброчена с кукички. Когато Хейли я вдигна, едно от странните разклонения се закачи за друга примамка. Младата жена леко я разтърси, за да я освободи.

— Внимавай — предупреди я Грант. — Тези са доста...

— Ох! — Хейли пусна стръвта и вдигна палец към устните си.

— ... остри — раздражено рече Грант. — Дай да видя.

Хейли рязко дръпна ръка, когато той посегна към нея.

— Няма нищо, само се убодох.

— Нека видя — настоя мъжът.

Хейли неохотно му позволи да хване ръката ѝ и да обърне палеца към прозореца, за да го разгледа по-добре на светлината. Докосването му бе изненадващо нежно и загрижеността му изглеждаше неподправена.

Нежен и загрижен. Досега не бе подозирала, че е способен да прояви подобни чувства. Но тя нямаше намерение да изостави предпазливостта и да го хареса само защото бе проявил мимолетно състрадание.

И наистина само след миг съчувствието бе забравено.

— Права си — рече той и пусна ръката ѝ с жест, който показваше, че въпросът е приключен. — Обикновено убождане.

Хейли го стрелна с поглед, раздражена, че се е усъмнил в думите ѝ.

— Имаш късмет — продължи той. — Убола те е, но не е влязла дълбоко под кожата и кукичката не се е закачила. Можеше да бъде доста неприятно.

Беше прав, разбира се. Но не бе необходимо да я поучава, сякаш е безпомощно дете. Хейли въздъхна театрално.

— Може би щях да изцапам с кръв целия под!

— Изваждането на кукичката щеше да ти причини болка.

— Теб едва ли щеше да те боли — изгледа го гневно тя.

Озадачен с какво я е раздразнил, Грант се втренчи в нея. Само бе проявил загриженост към жена, която не можеше да се предпази дори от стръв за риба.

А не би трябвало, рече си той. Не би трябвало да се безпокои за когото и да било, особено за жена, която бе дотолкова неразумна, че да се убоде на стръв за риба. Няма значение колко големи бяха очите ѝ и колко нежна бе кожата ѝ.

Макар да бе задържал ръката ѝ само за миг, той бе забелязал колко е изящна. Беше усетил също невероятния аромат на тялото ѝ — ухаеше на диви горски цветя и свеж въздух. Порази го също и красивото ѝ лице, обрамчено от непокорни къдрици. Обзелото го приятно чувство му напомни колко отдавна не бе докосвал нежна жена с непокорна къдрава коса, ухаеща на диви горски цветя.

Цяла вечност, помисли си. Или поне му се струваше като цяла вечност. И точно толкова време щеше да измине, докато отново докосне Хейли Адисън. Защото не желаше да се тревожи за когото и да било, а тя бе жена, за която непрестанно щеше да безпокои, тъй като не беше в състояние да се предпази дори от обикновена стръв за риба. И защото всичко, което той желаше, бе да го оставят на спокойствие да продава риболовни принадлежности, а Хейли Адисън имаше амбиции да стане главен счетоводител.

И защото, ако я докоснеше отново, щеше да се изкуши да задържи не само ръката ѝ. Вече се изкушаваше.

— Трябва да тръгвам — рече тя.

— Толкова скоро?

— Ами... — тя се поколеба. Опита се да измисли правдоподобно извинение. — Очаквам да ми се обадят по телефона.

Отвън запърпори моторна лодка. След миг двигателят угасна. Двамата чуха как лодката се отърка в дървения кей. Погледнаха през прозореца. Възрастен мъж с побеляла коса завързваше лодката си към стълбчето.

Сякаш усетил, че го наблюдават, той се обърна и махна с ръка. После отново насочи вниманието си към лодката и с жест повика някого. Куче, някаква порода хрътка, скочи от лодката и се приземи до господаря си.

— Добър ден — рече мъжът, щом влезе в магазина. Кучето го следваше по петите.

— Здравейте — отвърна Хейли и забеляза, че Грант кимна едва-едва.

— Капитан Едуард Друс от Армията на Съединените щати. Пенсиониран — представи се лодкарят и протегна ръка на Грант. — Всички ме наричат Слим. Живея точно на извивката на езерото. Разбрах, че някой е купил магазина на О'Кийфи и реших да се отбия, за да ви поздравя.

Грант стисна ръката на Слим и се представи.

— Приятно ми е да се запознаем, Грант — рече Слим и кимна на Хейли. — Също и с вас, госпожо Макензи.

Хейли се изкуши да отвърне рязко, но се сдържа.

— Казвам се Адисън.

— Госпожица Адисън — добави Грант с усмивка.

— Наричайте ме Хейли — тя се опита да не обръща внимание на Грант, който се наслаждаваше на смущението ѝ. — Аз купих къщата на О'Кийфи.

Слим ентусиазирано разтърси ръката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, Хейли.

— Кучето хапе ли?

— Пенрод? — Слим се разсмя. — Не, по дяволите. Пенрод може да ви изближе от глава до пети, но никога не съм го виждал да хапе нещо, което не става за ядене.

Когато младата жена коленичи да погали кучето, Грант си помисли, че въпросът дали госпожица Хейли Адисън става за ядене е доста спорен. Имаше мигове, в които му се струваше необикновено съблазнителна.

Мигове на лудост, помисли си раздражено.

Пенрод отметна глава и затвори очи в почти неземан екстаз, когато Хейли го погали по врата.

— Най-умното куче, което някога съм имал — рече Слим. По лицето му се четеше разбиране и Грант се запита дали старецът е

отгатнал мислите му.

— Той е прекрасен — рече Хейли.

— Искате ли кученце почти като него? Старият Пенрод прокопа дупка под оградата и се чифтоса с чистокръвната хрътка-следотърсач на съседа, получила награди в доста изложби — Слим се разсмя. — Моят съсед Джордж, собственикът на кучката, миналата година я чифтоса с чистокръвен мъжкар от нейната порода и тя роди само две кученца. Джордж ги продаде и взе по седемстотин долара за всяко. Пенрод стана баща на осем, ала малките не струват пукнат грош без документи за произхода им. Джордж е бесен. Макар аз да смятам, че прехвалените хартии няма да направят кученцата по-добри следотърсачи.

Хейли отметна глава и вдигна поглед към Слим.

— Мислех да си взема кученце. За компания.

— Малките вече не сучат от майката, така че Джордж може да ви даде едно.

Кученце! Грант беше изумен. Всъщност би трябвало да се досети. Та тя попиваше отговорностите като гъба. Копнееше за тях.

— Кученцата джавкат и скимтят по цяла нощ. Освен това пишкат навсякъде — намръщено рече той.

— Само в началото — натърти Хейли и го стрелна с поглед, с който недвусмислено му казваше, че това не го засяга. После се обърна любезно към Слим: — Проблемът е, че работя по цял ден. Как мислите, дали кученцето няма да се чувства твърде самотно?

— Не се безпокойте. Нали имате двор. Трябва само да му направите ограждение и да му намерите някакви играчки.

— Ограждение?

— Да. Пенрод от години я кара така. Нямам нищо против да наглеждам от време на време някое от неговите кученца. Вие купете оградата, а аз ще я закрепя.

— Благодаря, не мога да откажа на подобно предложение.

— Джордж много ще се зарадва — засмя се Слим. — Ако не сте заета, можем да отидем още сега с лодката и да си вземете кученцето.

— Не съм... — Хейли замълча и погледна Грант. Надяваше се, че не е чул отговора ѝ. Но той бе забелязал смущението ѝ и едва сдържаше усмивката си, наслаждавайки се на гузното ѝ изражение. Тя

вирна предизвикателно брадичка и рече: — Не съм заета. С удоволствие ще дойда да си избира кученце.

— Не очакваш ли телефонен разговор? — попита Грант толкова невинно, че за миг на Хейли ѝ се стори, че той проявява чувство за хумор.

— Включила съм телефонния секретар — отвърна тя. — Ще оставят съобщение.

Грант скръсти ръце и се облегна на щанда. Включила е телефонния секретар. Разбира се, как не се бе досетил досега, че тя има телефонен секретар. Бе оставил своя в апартамента — още едно удобство за наемателя — и не съжеляваше. Вече не му бе необходим телефонен секретар, за да отговаря вместо него и да слуша вместо него.

Слим очевидно не забелязваше напрежението между Хейли и Грант. Старецът с любопитство огледа помещението.

— Виждам, че си започнал да подреждаш.

— Да, но все още не съм прегледал всичко.

— Ако имаш нужда от помощ, аз съм на твое разположение. Знам мястото на всяка стока. Замествах О'Кийфи, когато искаше да си почине няколко часа. А щом тръгнеш за риба, знаех, че мога да разчитам на него за всичко необходимо.

— Ще имам предвид предложението ти — рече Грант. Сделката му допадна. Именно практичността го бе подтикнала да избере магазина за риболовни принадлежности. — Ще направя поръчката в началото на седмицата и ще започна да продавам веднага щом стоката пристигне.

— Надявам се, ще поръчаш от сандвичите „Лунен пай“. Няма нищо по-вкусно от студена бира и сандвичи „Лунен пай“, когато си сред водата.

— Ще поръчам.

— Ти ги поръчай, а аз ще ги изям — рече Слим. — Е, Хейли, готова ли си да тръгваме за кученцето?

— Разбира се!

— Защо не дойдеш с нас, Грант? — покани го Слим. — Ще ви покажа езерото. А по пътя може да се отбием и до нас.

— Не, благодаря. Трябва да прегледам счетоводните книги.

— Е, довиждане тогава — рече Слим, галантно подхвана Хейли за лакътя и я поведе.

Лодката му беше съвсем обикновена и си личеше, че е доста стара; кофите за риба, камерата за лед и кутиите с рибарски принадлежности бяха избелели от слънцето и издраскани от продължителна употреба.

— Не е луксозна, но става за риболов — рече Слим и се настани зад кормилото. Пенрод, очевидно по навик, веднага скочи на стола до своя господар и се подпря с предните лапи на контролното табло. — Извинете Пенрод за невъзпитаното му държание, но той толкова често седи на този стол, че го смята за своя запазена територия. Настанете се на някоя от пейките.

Моторът забръмча като огромна пчела и разпени водата зад лодката. Хейли затвори очи, с въздишка отметна глава и изложи лице на слънчевите лъчи.

От вътрешността на магазина Грант проследи лодката, докато тя се изгуби от погледа му зад завоя. Хейли Адисън бе изложила изящната си шия на слънцето и вятърът танцуваше в косите ѝ.

Краката ѝ са доста стройни, мина му през ум. Той тихо изруга, седна на бюрото и опита да се съсредоточи над счетоводната книга.

Слим съвсем сериозно пое ролята на екскурзовод и заразказва за езерото и неговите забележителности, докато лодката следваше бреговата линия.

— Знаете ли нещо за двойката влюбени, които избягали? — попита Хейли, когато Слим замълча за миг.

— Не много — отвърна старецът. — Било е отдавна, точно след Втората световна война. Старият Артър Рамзи — човекът, който построил вашата къща — имал дъщеря и предполагам, че я е държал заключена и много рядко ѝ позволявал да излиза. Но тя се запознала с един младеж и се влюбила. Старият Рамзи обаче бил против връзката. Разказват, че когато той ѝ забранил да се вижда с любимия си, младежът дошъл с гребна лодка и отвел момичето.

— Колко романтично!

— Да, за двамата влюбени. Но старият Рамзи полудя. Според слуховете, отначало той вдигнал голям шум, като настоявал властите да я открият и да я върнат при него, но тъй като тя била пълнолетна, баща ѝ нямал право да налага волята си. Рамзи не могъл да понесе

мисълта, че дъщеря му е избягала от него и постепенно полудял. Прехранвал се с местните земеделски продукти. Никъде не ходел. Оставил косата и брадата си да израснат като на луд човек.

— Познавахте ли го?

— Не отблизо. Веднъж, малко след като се преместих да живея тук, приближих твърде много до брега при къщата му и се оказах пред дулото на пушката му. Все още има белези от изстрелите отстрани на лодката, мога да ви покажа. Той стреляше по всеки, който приближи твърде много до неговия имот, включително и по представители на властта.

— Не го ли арестуваха?

— Само го заплашваха. Той беше превъзходен стрелец. Властите решиха, че ако е искал да нарани някого, щял е да го стори. И тъй като никой не бе пострадал, решиха да го оставят на мира. Хората заобикаляха отдалече неговото имение.

— И този човек е спал в моята къща!

Слим се разсмя.

— Няма за какво да се безпокоите. Ако е оставил някакви лоши вибрации след себе си, сигурен съм, че Агнес О'Кийфи ги е изхвърлила през прозореца. Двамата със съпруга ѝ подновиха цялата къща. Пребоядисаха я, смениха тапетите, прозорците, поставиха климатична инсталация, полираха отново дървените части, преобзаведоха кухнята. Те направиха и покритата веранда. О'Кийфи разправяше, че жена му обичала да украсява и да подрежда. И той ѝ намери занимание, което да ангажира вниманието ѝ, докато той строеше магазина за риболовни принадлежности и дървения кей.

— Как е починал? — попита Хейли.

— Старият Рамзи или О'Кийфи?

— Рамзи.

— От естествена смърт. От старост, предполагам. Намериха го близо до храстите гардения, след като няколко излетници с лодка съобщили, че видели тяло на двора.

— Ужасно! — Хейли потрепери. — Гардения. Така ли се казват дърветата в центъра на задния двор? Онези с лъскавите листа?

— Да, точно те — отвърна Слим. — Но ако трябва да бъдем точни, те са храсти, а не дървета.

— Отрупани са с пъпки. Чудя се как ли изглеждат цветовете.

— Бели. След седмица-две ще разцъфнат — той поклати глава. — Ако Рамзи беше умрял в къщата, когато онези проклети гардении са разцъфнали, никой нямаше да го намери. Ароматът на гардениите може да потуши миризмата и на разлагащ се слон. Нямам представа за какво му е притрябвало да посади толкова много гардении тъй близо една до друга. Разбира се, те са много красиви, когато са цъфнали, но уханието може да те повали. Усещам го дори в моя двор, когато вятърът духа откъм вашата къща. — Слим се засмя. — О'Кийфи ги мразеше. Казваше, че го хващала сенна хрема. Но ги запази, защото Агнес ги харесваше. Нямам представа защо. Почти за нищо не можеш да ги използваш. Цветовете са много нежни и дори съвсем леко да ги докоснеш стават кафяви, а нямат стъбло, така че единственият начин да украсяваш с тях е като плуват във вода. В светското общество ги хвърлят в плувните басейни, но не съм чувал напоследък да го правят. Но аз и не се движа сред тези среди — той изключи двигателя. — Пристигнахме. Това е моят док. Ще минем през моя двор, за да стигнем до къщата на Джордж.

Както бе предсказал Слим, Джордж — едър мъжага с огромно шкембе — се зарадва много на възможността да даде едно от кученцата на добро място. Той незабавно отведе гостите на покритата веранда, където лежеше майката, заобиколена от палавите кученца. Джордж погали хрътката по главата, за да я увери, че всичко е наред, а Хейли коленичи да разгледа малките. Искаше ги всичките, всяко от тези набръчкани петнисти малки мелезчета: любопитното, което приближи да я подуши, тромавото, което залиташе на прекалено големите си крачета, внимателното, което бе застанало така, че да докосва майка си и крадешком гледаше Хейли, смелото, което изръмжа срещу нея, дребосъчето, което бе най-малко от всички, но бе решено да следва навсякъде по-едрите си събратя, сърдитото, което изджавка срещу нея с глас, който обещаваще лай на истинска хрътка, и близначетата, които изглеждаха абсолютно еднакви до чупките на опашките си и се търкаляха в смешна схватка.

Хейли ги вдигна едно по едно всичките, разгледа ги и ги прегърна. Като все още държеше дребосъчето в скута си, тя се обърна към Слим:

— Как бих могла да избира? Всички са толкова чаровни.

— Защо не ги оставите те да изберат — предложи Слим. — Седнете и ще видим кое не желае да бъде пренебрегнато.

Предложението допадна на Хейли. Тя се настани на плетения стол и се загледа в кученцата. Едно се опита да суче, но майка му се отдръпна и не му позволи. Дребосъчето и любопитното се свиха на кравайче и заспаха. Останалите пет се заиграха — търкаляха се и джавкаха едно срещу друго. Сърдиткото, най-гласовитият от групата, изведнъж се отегчи от играта. Седна, отметна глава и започна да души въздуха, после скочи и се впусна да проследи миризмата по пода на верандата. След няколко змиевидни криволичения той откри следите на Хейли и подуши крака ѝ. После отстъпи назад и започна да джавка като истинско куче-следотърсач.

— Е, Хейли? — засмя се Слим.

— Мъжко е — рече Джордж.

Кученцето отново излая. Беше толкова гордо и самоуверено и в същото време толкова мъничко, че Хейли не можа да устои. Наведе се и вдигна джавкащото сбръчкано петнисто животинче.

Макар да го взе в скута си, кученцето продължаваше да лае срещу нея. Хейли се разсмя и го укроти, като го погали зад ушите. Джавкането се превърна в доволно скимтене и кученцето се отпусна, щастливо от вниманието на Хейли.

— Без съмнение, вече си имате куче — рече Слим.

Докато пътуваха обратно, разговаряха само за кученцето. Грант излезе на кея тъкмо навреме, за да поеме въжето на лодката, а Слим я приближи, за да може Хейли да скочи.

— Няма смисъл да слизам — рече старецът. — Ще помогнеш на Хейли, нали, Грант?

— Разбира се — кимна мъжът.

Хейли благодари на Слим, прегърна кученцето и с другата ръка се опита да достигне протегнатата длан на Грант. Разстоянието до кея не беше голямо, но всеки път щом се опиташе да скочи, лодката се залюляваше. След няколко неуспешни опита тя се засмя нервно:

— Не съм свикнала с лодките.

— Трябва и двете ти ръце да са свободни, за да запазиш равновесие — рязко рече Грант. — Подай ми кученцето.

Нетърпението му раздражни Хейли. Както винаги, той беше в лошо настроение! Та да не би целия си живот да бе прекарала около

лодки?

Хейли му подаде животинчето.

— Бъди нежен. Той е съвсем малък.

Като че ли по цял ден измъчвам малки кученца, рече си наум Грант и пое малкото. Притисна го към гърдите си с дясната ръка и отново протегна лявата на Хейли.

— Тръгни с десния крак и скачай! — рече той.

Хейли се обърна да каже довиждане на Слим, после сграбчи ръката на Грант, преброи до три и скочи.

Грант отвърза въжето, хвърли го в лодката и махна на Слим, който се отдалечи от кея. После внезапно изруга.

Хейли изненадано се обърна към него.

Той ѝ подаде кученцето, като го държеше за кожата на врата.

— Можеш да си вземеш кучето — изръмжа.

Хейли го взе, прегърна го и му зашепна гальовно. Изведнъж забеляза голямото мокро петно върху ризата на Грант.

— Съжалявам — рече сковано.

Ала въпреки извинението, Грант остана намръщен.

Хейли смутено добави:

— Ами той е още бебе. Сигурно си го притеснил — тя вирна брадичка и се отдалечи, притиснала кученцето към гърдите си.

ТРЕТА ГЛАВА

— Оох!

Острата кукичка бе пробала кожата на показалеца ѝ. Хейли приближи пръста към устните си.

— Даи да видя.

Грант, облечен в черен смокинг и приличащ твърде много на Джеймс Бонд, посегна към ръката ѝ. Хейли сведе поглед към дрехите си. Тя също бе облечена официално — в черна копринена рокля с голи рамене, пристегната в кръста и с пищна широка пола.

Той приближи ръката ѝ до устните си и целуна наранения ѝ пръст; после, без да пуска ръката ѝ, вдигна поглед. В очите му се четеше стаена страст. Мъжът се втрени в устните ѝ, а тя подканящо и съблазнително ги разтвори.

Той бавно целуна пръстите ѝ един по един. Дъхът ѝ секна, когато Грант леко захвапа палеца ѝ. Тих стон се откъсна от устните ѝ, щом мъжът обсипа с целувки дланта ѝ, китката и продължи към рамото.

Устните му се впиха в нейните и тялото ѝ се напрегна. Тя жадно отвърна на целувката, обви ръце около врата му и го притегли към себе си.

Изведнъж той я внесе в огромна стая с висок таван и дъбова ламперия. Единствената светлина идваше от припукващия в масивната камина огън.

Грант коленичи пред пламъците, нежно я положи на мекия килим и я притисна с тяло. Целуна я отново и кожата ѝ пламна под ласката на дланите му. Тя откликна на целувката му с необуздана страст.

Той бавно свали обувката ѝ със скандално висок ток и я захвърли със смях. Горещите му пръсти сякаш прогориха копринените чорапи, докато се плъзгаха от глезена към коляното и опариха кожата на бедрото ѝ. Мъжът бавно плъзна чорапа надолу по крака ѝ и обсипа с целувки глезена, коляното, бедрото...

Тя изстена и се притисна към него.

— Целуни ме, Грант. Моля те, не спирай...

— Уличница!

Обвинението бе изречено от груб дрезгав мъжки глас. Хейли рязко отвори очи. Грант бе изчезнал. Сякаш се бе стопил в тъмнината на спалнята ѝ, но тялото ѝ все още пламтеше от интимните ласки, жадуваше за удоволствието, с което я даряваха ръцете му. Обвинителят стоеше в долния край на леглото и в очите му се четеше гняв; рошавата му сива коса и брада сякаш проблясваха в сумрака.

— Уличница! Мръсница! Блудница! Позволяваш му да те поквари и да те поведе към греха!

Хейли се изправи на лакти и тръсна глава, за да проясни мислите си. Видя как обвинителят ѝ изчезна в сенките на все още непознатата ѝ стая. Тя изумено се втренчи във вече празното пространство, после озадачено се отпусна на възглавниците.

Било е сън. Но толкова ярък, че сякаш всичко се случваше в действителност. Този страховит старец, който крещеше и отправяше обвинения също като герой от „Алената буква“ на Натаниъл Хоторн, трябва да е бил Артър Рамзи. Господи! Нима бе дотолкова податлива на внушения?

И Грант, който я любеше на мъхестия килим. Защо точно Грант Макензи? От всички мъже на света той бе последният, за когото би мечтала, насън или наяве. Не го харесваше, а и доколкото можеше да се довери на преценката си, антипатията беше взаимна. Тогава защо подсъзнанието ѝ бе съчинило този любовен сценарий в съня ѝ?

Този ужасен Рамзи, който я обиждаше, едва ли е бил толкова зловец в действителност, както го рисуваше въображението ѝ. Да я поведе към греха? Хейли се претърколи и изстена. Ако истинският Артър Рамзи приличаше на стареца от съня ѝ, никак не е чудно, че дъщеря му е избягала с любимия.

Неспокойното ѝ мятане в леглото бе събудило кученцето. Тя се опита да не обръща внимание на драценето на мъничките лапички по стените на кашона, но не можа да остане безучастна към скимтенето.

— Е, добре. Добре! — рече накрая Хейли и отметна завивките. Коленичи до кашона, където бе направила легло на кученцето от малка възглавничка и мека хавлиена кърпа, и вдигна животинчето. — Знаеш

ли, че е три и половина през нощта? — тя се прозя. — Добре че утре е неделя и ще мога да се наспя.

Половин час по-късно ѝ стана ясно, че няма да може да заспи, докато малкото ѝ приятелче не изразходва цялата си енергия, натрупана след дългата дрямка. Хейли седна на пода и поигра с него, докато главата ѝ клюмна и тя едва не се строполи на пода.

— Но това е нелепо — рече тя и взе кученцето. — Ти трябва да се връщаш в кашона, а аз — в леглото.

Ала животинчето явно не одобри идеята. Той продължи да лае и да подскача часове наред, докато накрая Хейли се предаде и го вдигна на леглото.

— Тъгуваш за майка си, за братята и сестрите си, нали? — уморено попита тя и го прегърна. — Е, аз също тъгувам за моето семейство.

Кученцето се прозя, подпря главичка на ръката на Хейли и заспа. Младата жена промърмори в просъница:

— Без да те обиждам, малкия, не съм възхитена от подобно разрешение на нещата.

Докато се унасяше в сън, последната ѝ мисъл бе, че щом Артър Рамзи бе решил да нахлуе в съня ѝ, поне би могъл да изчака да приключи хубавата част.

Грант отново чу звука — приглушено отчаяно скимтене. Този път бутна каталога и формуляра за поръчки, който попълваше. Имаше нужда от почивка. Може би ако се поразходи, ще открие откъде идва печалният вой.

Той спря на верандата и се опита да определи посоката откъдето идваше звукът. След като се вслушва напрегнато няколко секунди, установи, че скимтенето се чува откъм храстите гардения в двора на Хейли. Внимателно отмести клонките, като се надяваше да не се натъкне на ранен американски рис или някакъв друг звяр.

Съзрял отчаяното животинче, което продължаваше жално да скимти, той раздразнено изсумтя:

— Трябваше да се досетя.

Грант хвана кученцето за кожата на врата и го освободи от преплетените клони.

— Все пак как си попаднало тук?

Животинчето скимтеше и се гърчеше толкова яростно, че мъжът се видя принуден да го прегърне, за да не го изпусне. Кученцето изведнъж се успокои и започна да ближе ръката му.

— Добре, добре — рече Грант. — Щях да постъпя по същия начин с всяко попаднало в беда животно. Хайде да видим къде би трябвало да бъдеш. Не вярвам малката госпожица Мъфет да те е пустила да се разхождаш свободно из двора.

Той пусна кученцето на земята и то веднага го последва, като тичаше, за да не изостава. Грант спря на няколко крачки от къщата на Хейли. Долният край на една от мрежите на прозорците на верандата беше разкъсан.

— Е, не е нужно да си Шерлок Холмс, за да отгатнеш какво се е случило — обърна се Грант към кученцето. — Избягал си от затвора, нали, малкия?

Вратите на верандата бяха заключени, така че Грант бе принуден да върне кученцето през същата дупка, през която бе избягало. Мъжът забеляза, че Хейли чудесно се бе погрижила за животинчето. На верандата бяха оставени съдове с вода и храна, топка за игра, кожени кокали за дъвчене.

Кученцето започна да души пода, докато стигна до един от кокалите. След като старателно го помириша, то го взе в уста и започна яростно да дъвче. Грант реши, че може да го остави там, докато отиде да вземе лепенки, за да поправи мрежата на верандата. На половината път до магазина чу лая на кученцето, а когато намери лепенките и се отправи обратно към къщата на Хейли, дребосъкът вече бе прекосил поляната, проследявайки миризмата на Грант с усърдие, с което предците му са вървели по следите на избягал затворник. Щом Грант мина покрай него, кученцето се обърна и го последва обратно към верандата.

Мъжът го вдигна и го задържа на нивото на очите си.

— Слушай, малък разбойник, това е къщата на Хейли, а ти си кучето на Хейли. Така че трябва да стоиш тук.

След това логично разсъждение той върна отново кученцето на верандата и залепи мрежата с лепенката.

— Това би трябвало да те задържи.

Животинчето лаеше и скимтеше, но Грант не му обръщаше внимание. Беше свършил своето добро дело за деня. Ако искаше да слуша лай и скимтене, щеше да си вземе куче. Ала той не искаше.

Не беше толкова лесно да пренебрегне лаенето, когато кученцето дойде на верандата на магазина. Грант отвори вратата, сложи ръце на хълбоците и изгледа с негодувание малкия разбойник. Кученцето не показва никакви признаци на уплаха, втурна се към Грант и заблиза глезените му. Толкова възторжено въртеше опашка, че цялото му телце се клатеше.

— О, не, не ми се подмазвай. Връщаш се там, където ти е мястото. Вече се разбрахме по този въпрос, нали?

Кученцето покорно последва Грант. Мъжът го върна на верандата, после залепи отново мрежата, този път с два пласта лепенка.

— Този път дори Хари Худини би се затруднил — рече той на кученцето.

Не беше толкова безразличен към скимтенето на животинчето, колкото му се искаше, но все пак се върна в магазина, без да се обръща назад.

Само след минути кученцето вече драскаше по вратата на магазина. Този път Грант я отвори и пусна животинчето вътре.

— Е, добре, можеш да останеш. Малката госпожица Мъфет никога не би ми простила, ако допусна да се изгубиш.

Кученцето подпря предните си лапки на крака му, точно под коляното и лавна.

— Само не оставай с погрешно впечатление — рече Грант. — Тук си временно. Имаш господарка, която очевидно се грижи добре за теб.

Решен да завърши прекъснатата от кученцето работа, Грант се върна на бюрото и отвори каталога. Животинчето започна да изследва магазина, като криволичеше, забило нос в пода.

— Ще си напълниш носа с прах — предупреди го Грант, но любопитният дребосък продължи обиколката, като от време на време спираше да подуши привлякъл вниманието му предмет.

Накрая приближи до Грант и след като обстойно помириса износените му маратонки, подпря лапки на бедрото му и лавна.

Грант се намръщи и сведе поглед към животинчето. Кученцето отново лавна, после подскочи и изскимтя с надежда.

— Свикнал си да те прегръщат, нали? Трябваше да се досетя, че тя ще те разглези.

Кученцето отново подскочи и отново изскимтя.

— Няма да ме оставиш на мира, докато не те взема, нали? — с въздишка на примирение той вдигна кученцето в скута си. То се сви на кравайче върху бедрата му, настани се удобно и се прозя, когато Грант го почеса зад ушите. — Само не мисли, че ще ни стане навик — измърмори мъжът.

Нещо не беше наред. Блъстър винаги я посрещаше с лай, когато тя слизаше от колата. Хейли разтревожено се втурна към верандата. Кученцето го нямаше. Сърцето ѝ бясно заби, когато съгледа лепенката и разкъсаната мрежа, която зееше, въпреки опита да бъде поправена.

Горкият Блъстър! Загубил се е. А е съвсем малък. И толкова безпомощен. Тя си пое дълбоко въздух и опита да се успокои. Мисли! Какво трябва да направиш?

Някой се бе опитал да поправи мрежата. Само двама души биха си дали труда да го сторят. От двамата тя би заложила на Слим. Сигурно е минавал и е чул или видял Блъстър.

Поправил е мрежата и си е тръгнал, уверен, че кученцето е в безопасност... А после Блъстър е избягал отново.

Пикапът на Грант беше пред магазина, следователно съседът ѝ може да е говорил със Слим. Грант би могъл да ѝ помогне да намерят Блъстър. Не е възможно да е толкова безсърдечен към кученцето, че да ѝ откаже.

— Грант — извика Хейли, щом наближи магазина. Отвътре ѝ отговори познат лай и тя се затича към постройката. Тъкмо стигна стъпалата на верандата, когато вратата се отвори и Блъстър се втурна да я посрещне. Толкова бързо махаше с опашка, че залиташе. Хейли усети как сълзи напират в очите ѝ, когато го взе и го притисна към гърдите си. Вдигна поглед към Грант, който стоеше на прага и ги гледаше смаяно.

— Трудно е да се каже кой от двама ви е по-щастлив от срещата.

— Изплаших се — рече Хейли. — Когато се върнах, не чух лай, нито скимтене, а него го нямаше... Видях мрежата... — тя присви очи. — Ти ли се опита да я залепиш?

Грант кимна.

— Намерих го сред гардениите и го върнах на верандата, но...

— Благодаря ти.

Грант никога не си беше представял, че две думи могат да изразят толкова много чувства. А очите ѝ — Господ да му е на помощ! — блестяха от благодарност. В този момент единственото му желание беше да я прегърне, да я притисне към себе си, докато тръпките на облекчение преминат и тялото ѝ започне да тръпне от близостта на неговото.

Хейли превъзможна паниката и съзря страстта, проблясваща в очите на Грант — и откликна на желанието му, спомнила си еротичния сън с такава яснота, сякаш всичко се бе случило в действителност.

Блъстър излая и тя сведе поглед, признателна, че кученцето я изтръгна от мислите ѝ. Надяваше се Грант да не е отгатнал чувствата ѝ.

— Не, Блъстър. Успокой се! Не ближи! — не това бяха думите, които каза на Грант в съня си, нали, мина ѝ през ум и лицето ѝ пламна.

Мина доста време, преди да се осмели отново да вдигне поглед към Грант. Настъпи напрегната тишина, докато измисли какво да каже.

— На ризата ти не остана петно, нали?

— На ризата ми?

— В събота. Когато Блъстър...

— Ризата ми беше стара.

— Ако е останало петно, ще ти купя нова.

— Не е останало петно.

Отново настъпи тишина, после Хейли рече:

— Какво прави днес...

— Вече си има име?

— Моля?

— Кученцето. Има си име.

Хейли кимна.

— Блъстър. Като че ли... му подхожда. Той е като тайфун... Толкова е... енергичен. Искам да кажа, игрив и палав, но всъщност е

голямо бебе. Сам виждаш — тя кимна към кученцето, което бе подпряло муцунка на ръката ѝ. — Благодаря ти, че си го спасил.

Грант безмълвно сви рамене. Не желаше медали за героизма си. Не би оставил дребосъка да избяга и да се загуби. Но тя очевидно го смяташе за човек, който изоставя безпомощните кученца сами в гората. Вероятно съседката му смяташе, че дави котенца за развлечение.

Тя въздъхна.

— Трябва да отнеса малкия непослушник вкъщи. Вероятно ще се наложи да го затварям в кухнята, докато порасне.

Нежната ѝ въздишка събуди еротични представи в съзнанието му.

— Жалко — рече той.

Не само кученцето, а и аз съм за съжаление, помисли си, докато я проследяваше с поглед как се отдалечава към къщата. Изглеждаше невероятно привлекателна в тясната пола, фините копринени чорапи и високите обувки — прекалено привлекателна.

Хейли с радост свали официалните си дрехи и се преоблече в джинси и фланелка, за да може да поиграе с Блъстър на пода. След дългата и шумна борба с пантофа ѝ — любимата играчка на Блъстър — Хейли се изтегна на пода. Блъстър се покатери върху нея и започна да я ближе по брадичката — явно му се играеше още.

— Престани! Без близане. Не! — Хейли със смях го хвана за муцунката и се втренчи в очите му. — Радвам се, че те взех. Ти си чудесен — тя го остави на пода и стана. — Умирам от глад. Хайде, ела в кухнята. Ще можеш да подушиш всички екзотични миризми по пода. Мога дори да поделя вечерята си с теб.

По-късно тя изведе кученцето да потича, преди да се стъмни. Тъй като благоразумно избягваше Грант след случилото се с ризата му в събота — излязоха в двора пред къщата, който не се виждаше откъм магазина. Блъстър, както винаги, се втурна да провери кой, или какво, е посетил двора след последната му разходка там.

— Губиш си времето! — подвикна Хейли. — Единственият избягал затворник си ти, малък...

Блъстър изведнъж застина, вдигна нос и подуши въздуха. Излязла и се втурна към задния двор. Хейли се спусна след него, но успя да го догони едва когато кученцето достигна пристана и затанцува около

краката на Грант, като лаеше и махаше весело с опашка, сякаш бе сигурно, че мъжът е изключително щастлив да го види.

— Съжалявам — промърмори Хейли. — Току-що избяга. Предполагам, уловил е мириса ти.

Грант изглежда нямаше нищо против, че са нарушили усамотението му. Дори коленичи и погали Блъстър, сякаш се радваше да го види. Лекият ветрец бе освежаващо хладен след горещия ден. Хейли пое дълбоко въздух и бавно издиша. Залязващото слънце висеше като гигантско огнено кълбо на западния хоризонт и водната повърхност отразяваше кървавочервеното зарево.

— Прекрасно е тук по това време на деня — рече Хейли.

— Винаги е така — отвърна Грант. — Но повечето хора не се задържат достатъчно дълго, за да забележат.

— Не всеки има езеро. Нито пък пристан. Той седна на кея и потупа дъската до себе си.

— Можеш да седнеш на моя пристан — изненадата, изписала се на лицето ѝ, го накара да се запита дотолкова ли е бил нелюбезен и неприветлив. Усмихна се нерешително. — Най-хубавото предстои.

— Ако наистина...

— Представлението е безплатно.

— Представление? Той посочи слънцето.

— Гледката ще стане много по-впечатляваща.

Хоризонтът вече пламтеше в различни цветове — оранжево, червено и розово — и рязко контрастираше с наситеносиньото небе. Невероятната картина се отразяваше в езерото.

— Всяка вечер ли го наблюдаваш? — попита Хейли.

Гласът ѝ бе нежен, успокояващ. Никога не бе подозирал, че ще му липсват човешките гласове.

— Откакто съм тук.

— Значи невинаги?

Погледите им се срещнаха.

— Досега няхах време.

Хейли понечи да попита за причините, поради които се е променил, но инстинктивно замълча. Тази вечер той бе много общителен и тя не искаше да рискува да разруши крехкото разбирателство, установило се помежду им. Сведе поглед към Блъстър, който беше заспал, подпрял главичка на бедрото на Грант.

— Струва ми се, че той те харесва — рече тя.

Грант разсеяно галеше кученцето.

— Опознахме се днес следобед.

Настъпи тишина — успокояваща, сладостна, наситена с романтика. Езерото сякаш погълна слънцето, когато то залезе и остави на хоризонта розов ореол.

Постепенно мракът спусна своето покривало и нощните звуци нарушиха тишината. Хейли отметна глава и се заслуша.

— Също като оркестър — промълви очаровано тя.

Грант изненадано се разсмя.

— Оркестър от щурци?

— Никога не съм чувала толкова много щурци да свирят едновременно — смехът ѝ бе нежен като нощта. — Странна представа събуждат, нали? Стотици, хиляди малки щурчета, облечени в смокинги, свирят на цигулки.

— Струва ми се, че страдаш от лунна треска.

— Опасно ли е?

— Може да бъде доста опасно — отвърна мрачно Грант. Щом погледнеш в очите на Хейли Адисън, лунната треска може да бъде доста опасна, помисли си.

— Какво е това? — звукът бе приглушен, не толкова звънлив като песента на щурците.

— Жаба.

— Прилича на дюдюкане.

И двамата се разсмяха. Тихо, за да не нарушат спокойствието на нощта.

— А това? Сякаш нещо цопна във водата.

— Летящи риби. Костенурки, които се спускат от брега във водата.

— То е живо — рече Хейли, без да откъсва поглед от езерото. — Пълно е с живот.

— То... оживя! — рече Грант шеговито злокобно.

— Хванало е луната като заложница — рече Хейли, втренчила поглед в отражението на три четвърти пълната луна в езерото.

Двамата потънаха в мълчание, съсредоточени в мислите си, наслаждавайки се на тишината на нощта.

— Какво си продавал? — попита накрая Хейли.

— Продавал?

— Госпожа Гарт каза, че си бил търговски посредник.

— Компютърни системи — гласът му беше безизразен.

— Какво се случи? — тихо промълви Хейли.

Грант горчиво се изсмя. Как би трябвало да ѝ отговори?

Какво се случи? Крах. Скъсване на връзка, която бе загубила значението си и се бе превърнала в навик. Кратка жестока война в пясъчния ад. Героично завръщане у дома само за да разбере, че е загубил работата си.

— Такъв е животът — рече той.

Разбрала, че темата е приключена, Хейли вдигна очи към лицето на мъжа, но той бе зареял поглед към езерото. Беше само на около метър от нея, но бе тъй погълнат от мислите си, че едва ли си даваше сметка за присъствието ѝ.

Изведнъж осъзна колко емоционално изолиран е той; колко самотен и притеснен. Не би пожелала подобно чувство за самота на никое човешко същество. Тя импулсивно протегна ръка и докосна рамото му. Кожата бе топла, мускулите — напрегнати.

Грант веднага разбра, че в жеста не е вложена страст. Беше израз на приятелско съчувствие, загатваше, че тя не е безразлична към проблемите му.

Грант предпочиташе докосването да бе израз на сексуално желание. Сексуалните взаимоотношения бяха много по-прости. Ако бе прозрял в жеста ѝ желание, той щеше да хване ръката ѝ и да я целуне — пръстите, после дланта. Щеше да бъде толкова приятно да целуне хладната нежна ръка, да целуне устните на младата жена, би било прекрасно да я люби тук на кея и да намери сладостна забрава в удоволствието.

Но хладната ръка, която галеше рамото му, не подканяше към интимност. Тя предлагаше емоционална близост и тази възможност изплаши Грант. Галещите пръсти казваха: „Аз съм тук. Слушам те. Говори ми.“

Грант покри с пръсти ръката ѝ, за да изрази признателността си и въздъхна. Не можеше да стори нищо повече. Ако започнеше да говори, щеше да ѝ каже всичко, а не бе готов да разкрие душата си пред когото и да било — особено пред Хейли Адисън. Хейли Адисън бездруго вече го бе опознала твърде много.

— Видя ли гарденията? — попита той.

— Цъфнала ли е? — тъй като цяла седмица се бе стремил да избягва Грант, а и заради тревогата при изчезването на Блъстър днес следобед не й бе останало време да погледне гарденията.

— Да, един-единствен цвят. Видях го, когато измъквах кученцето.

— Искам да я видя — рече Хейли и стана. — Ако наглеждаш Блъстър, ще отида да донеса фенерче.

— Няма нужда да ходиш чак до къщата. Имам в пикапа.

Той изпъна крака и Блъстър веднага скочи. Беше все още сънен и залитна, неспособен да се ориентира. После излая обидено. Хейли и Грант се разсмяха.

— Много подходящо име си му избрала — рече Грант. — Пълен е с енергия и обича да вилнее.

Кученцето ги следваше по петите, докато вървяха към храстите гардения. Грант насочи лъча на фенерчето и освети разтворения цвят, който бе видял следобед. Хейли ахна и се наведе да го разгледа.

— Красив е. Очаквах да е по-кичест, като роза, но той напомня по-скоро орхидея — тя вдъхна дълбоко аромата на разцъфналата пъпка. — Моята първа гардения. Би трябвало да отпразнувам събитието.

— Шампанско? — предложи шеговито Грант.

— Нямам дори бутилка евтино вино.

— Хрумна ми нещо — той й подаде фенерчето, после протегна ръка и откъсна гарденията.

— А сега може би ще сложим свещ в цвета и ще го пуснем да плува по езерото като на погребение на викинг? — попита Хейли.

— Ти наистина си много романтична. За съжаление нямам малка свещ. Ти имаш ли? — Хейли поклати глава и той рече успокояващо: — И без това имам по-добра идея.

Мъжът вплете гарденията в косите й, после повдигна брадичката й и се взря в лицето й. Тя изглеждаше невероятно привлекателна.

Ще съжалявам за това, помисли си той. Ала не може да овладее импулса. Пръстите му нежно погалиха страната й и устните му докоснаха нейните.

Целувката замая Хейли. Бе очаквала страст, настойчивост, а не непорочното докосване на устните му и нежната милувка на пръстите

му по бузата ѝ. Тя притисна длан към гърдите му и пристъпи към него, нетърпелива да почувства прегръдката на силните му ръце. Спомените от съня ѝ се преплитаха с действителната нежна целувка.

Но вместо да я прегърне, той отдръпна устни. Пръстите му останаха още миг на бузата ѝ, после той отпусна ръка, обхвана китката ѝ и отблъсна дланта ѝ от гърдите си.

Тя го погледна въпросително и прочете в очите му неудовлетвореността, която сама изпитваше. Останаха загледани един в друг, докато проточеният лай на кученцето развали магията.

— Какво намери, Блъстър? — попита Хейли. Кученцето излая отново, после тронаво отскочи назад и изскимтя уплашено. Хейли разтревожено се втурна към него, ала Грант я сграбчи за китката и я задържа.

— Може да е змия — той взе фенерчето от ръката ѝ и освети кученцето. — Обикновена жаба.

— Може ли... да го нарани?

— Не, но ако я изяде, ще повръща.

Хейли вдигна Блъстър и го притисна към гърдите си.

— Внимавай, малки ловецо!

— Ще те изпратя до къщата, преди да се е натъкнал на нещо наистина сериозно.

Разходка на лунна светлина. Невинна целувка. Неудовлетворена страст. Беше толкова старомодно и невероятно романтично. Докато вървяха един до друг към къщата, Хейли се наслаждаваше на установилата се помежду им близост.

Стори ѝ се съвсем естествено, когато той я целуна отново — съвсем леко докосване на устните — докато шепнешком си пожелаха лека нощ. Хейли влезе в къщата, очарована от романтичната вечер. Облегна се на вратата и пое дълбоко въздух, вдъхвайки силния аромат на гарденията.

Усмихна се и вдигна ръка към косите си, изкушена да докосне цвета, но си спомни думите на Слим, че гардениите увяхват, щом ги пипнеш. Трябваше да я извади внимателно от косите си, като я държи за клончето.

Хейли остави Блъстър на пода и приближи до стенното огледало във всекидневната. Жената, която съгледа там, я изненада. Влажният нощен въздух бе обсипал къдриците ѝ с блестящи капчици роса, а

красивото бяло цвете ѝ придаваше едновременно невинен и екзотичен вид. Лека руменина бе избила по бузите ѝ, очите ѝ блестяха.

Изглеждаше... съблазнителна. Тя се усмихна. Защото бе желана. Грант Макензи се бе отдръпнал не защото не я харесваше. Желанието му да я прегърне бе тъй силно, колкото и копнежът ѝ да се притисне в обятията му. Бе сигурна в това.

Но у Грант бе заговорил здравият разум. И мъжът бе успял да се овладее. Нима само защото го бе сънувала...

Тя замислено докосна устните си и затвори очи, спомнила си нежната целувка.

— Уличница!

Тя рязко се обърна. Артър Рамзи стоеше само на няколко крачки от нея, толкова озлобен и разярен, както в съня ѝ.

— Позволяваш му да те поквари! — изръмжа старецът.

Не е възможно! Аз го сънувах, мина ѝ през ум. Но сега не спя, будна съм.

— Ти не си тук! — извика тя. — Невъзможно е!

— Той ще те превърне в уличница!

Блъстър, свил се в краката ѝ, жално изскимтя. Сърцето на Хейли биеше бясно, бе замаяна от шока и невъзможността да повярва на очите си. Воят на Блъстър бе пронизителен и тя притисна длани към ушите си, за да го заглуши.

Артър Рамзи не помръдна. Гледаше я гневно, очите му проблясваха като на луд. Водена единствено от инстинкта си за самосъхранение. Хейли опипа масичката под огледалото, търсейки с какво да се защити. Пръстите ѝ сграбчиха малкия бронзов лебед и тя го хвърли с всичка сила срещу стареца.

Макар нервите ѝ да бяха опънати до крайност, тя успя да улучи Артър Рамзи право в гърдите — лебедът премина като през празно пространство.

Лицето на стареца не се сгърчи от болка, а почервеня от гняв и обида. Той се намръщи и ядно изръмжа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вцепенена от страх, Хейли се бе втренила в Артър Рамзи и не смееше да си поеме дъх. Постепенно той изчезна и във въздуха остана само загатнат човешки силует, сякаш пращинки, танцуващи в сноп слънчеви лъчи.

Дори когато последната бледа сянка се стопи, тя остана неподвижна, съсредоточена в изчезващата фигура. Бе като в шок, осъзнала, че е станала свидетел на невъзможното. Не чуваше нищо, освен ехото от неговата злъчна тирада, втренила в празното пространство, където допреди миг бе стоял Артър Рамзи.

Най-после истеричният лай на Блъстър наруши подобната на транс магия. Коленете на Хейли се подкосиха, тя се отпусна на пода и прегърна кучето. Във внезапно настъпилата тишина ѝ се стори, че сетивата ѝ са необичайно изострени. Чуваше кроткото бръмчене на хладилника, поривите на вятъра, дишането на кучето. Странно усещане за влага се примесваше към уханието на гардения и острата миризма на паркетин. Чувстваше очите и гърдите си като попарени, гърлото я болеше от потиснатия писък.

Тя притисна кучето към гърдите си. Разстроена и измъчена, се вкопчи в горещата топка като в единствената осезаема връзка с нормалния свят. Притисна буза до пухкавата козина и в същия миг усети, че трепери неудържимо.

Все още не вярваше на очите си. Съзнанието ѝ отказваше да приеме, че е възможно мъртвец да възкръсне от гроба си, пък и да засипе с обиди напълно непознат човек. Бронзов лебед не би могъл да премине през тяло от плът и кръв. А и жив човек не би могъл току-тъй да изчезне пред очите ти. И въпреки всичко...

Хейли простена. Съществува ли някакво друго обяснение? Трябваше ли да приеме, че е самотна, а и твърде впечатлителна и следователно духът е плод на въображението ѝ? Не. Невъзможно! Бе готова да признае колко я очарова историята за бягството на дъщерята на Рамзи, а и отшелничеството на Артър Рамзи. Беше ѝ мъчно и за

близките. За пръв път тъй дълго се отделяше от семейството си. И все пак самотата не бе тъй мъчителна, че да предизвика умствено разстройство. А и скуката не бе причина да измисля някакъв си призрак, за да преживее на всяка цена нещо вълнуващо.

Неволно отпусна прегръдката си и животинчето избяга. Хейли тежко се изправи.

Ами сега, запита се тя, измъчвана от потискащото чувство за нереалност. Духове обитаваха къщата ѝ. Тя бе видяла един от тях. О, Господи, възкликна наум. Какво ще правя сега?

От кухнята се чу как металната паничка на Блъстър застърга по пода — отново празна. Понякога подозираше, че малкото зверче е кръстоска с прасенце. И все пак се зарадва на необходимостта да свърши нещо. Сипа храна в паницата, сетне се подпря на плота да погледа как Блъстър напада храната все едно е държан гладен цяла седмица.

— Радвам се, че поне твоят апетит не е пострадал от срещата с Артър Рамзи — полугласно промърмори тя, ала сарказмът ѝ остана неоценен. Обърна се и погледът ѝ се зарея към магазина и кея. Не се виждаше жива душа, макар пикапът на Грант да бе паркиран на обичайното си място. Мъчително разочарование предизвика мисълта, че Грант вече се е прибрал в стаичката си. До този момент Хейли не беше си давала сметка колко силно се надява да го види, колко отчаяно се нуждае да зърне, макар и отдалеч човешко същество.

Нямаше представа как би постъпила, ако наистина го бе видяла. Щеше ли да отиде при него и да подхване разговор за отражението на лунните лъчи върху водната повърхност?

Май по-скоро бих се хвърлила в обятията му, все едно приближава края на света, рече си тя. Унило сви рамене и потърси опора в твърдата повърхност зад гърба си. Прегръдката на нечий силни мъжки ръце би ѝ донесла невероятна утеха, особено ако това бяха ръцете на Грант Макензи.

Хейли завъртя крана, подложи шепи и наплиска лицето си със студена вода. Може би не трябваше да съжалява, че Грант не е тук. Представи си как би реагирал, ако ненадейно се хвърли в обятията му и занарежда своята смахната история за духа на Артър Рамзи, който я нарече улиčníца.

Внезапен порив я накара да посегне към телефона и да набере дома на родителите си. Тъй познатият глас на майка ѝ в първия миг я вцепени и тя с усилие продума:

— Мамо? Аз съм, Хейли.

— Гласът ти звучи странно.

— Бях се задавила — тя се изкашля, за да подсили ефекта от думите си.

— Не си настинала, нали?

Тъй привичната за майка ѝ загриженост напълни очите ѝ със сълзи и колкото и да е невероятно, разтегна устните ѝ в усмивка.

— Тук е топло, мамо. Никой не настива.

И двете замълчаха. С ясното съзнание, че от нея се очаква обяснение защо се е обадила, Хейли се зачуди какво да измисли. Не можеше току-така да си признае, че ѝ е потребно да послуша нечий познат глас. Помогна ѝ стърженето на металната паничка.

— Знаеш ли — рече тя, — имам си кученце!

Последва описание на Блъстър, на неговия характер и чудати номера и разговорът постепенно се превърна в обичайната размяна на семейни клюки. Хейли научи за лекия грип на дядо си, за поредното лошо настроение на племенницата си, за очакваното повишение на зет ѝ, за първото зъбче на племенника ѝ и за новата твърде ексцентрична прическа на сестра ѝ.

Докато слушаше, постепенно се успокои. Съвсем обикновените подробности от живота на близките ѝ подействаха като приятелска прегръдка, като любимо старо одеяло в студена тъмна нощ. Убеждението, че къщата ѝ е обитавана от духове, вече ѝ се струваше нелепо и далечно.

— Не забравяй — напомни майка ѝ, когато приключваха разговора. — Мед, лимонов сок и уиски действат чудесно на възпалено гърло.

— Ще запомня, мамо — рече Хейли. Загрижеността на майка ѝ я развълнува и тя отново усети как в очите ѝ напират сълзи. Затвори телефона и прекъсна връзката със света, в който свръхестествената поява на Артър Рамзи би изглеждала необяснима.

След като бе прекарал цял ден в кухнята, Блъстър беше дотолкова обиден и буен, че Хейли го изведе да потича и да изразходва част от енергията си. На двора кученцето се подвоуми дали да се изтегне предано в краката ѝ, или да проследи криволичещите през тревата следи на отдавна преминал заек или броненосец.

Хейли го проследи с поглед, смаяна от съсредоточеността, с която той душеше туфа детелина. Животинчето изведнъж спря и започна енергично да рови с предните лапи.

— Блъстър! Престани веднага!

Несвикнало с подобен рязък тон, кученцето седна и я изгледа озадачено. Хейли се разсмя.

— Извинявай, малкия. Но не разрешавам да ровиш.

Извинителният тон го окуражи, животинчето веднага скочи, жадно за внимание, и подпря калните си предни лапи на панталона ѝ. Хейли отчаяно въздъхна.

— Добре че могат да се изперат. Иначе щеше да загазиш, малка маймунке!

Чу се затръшване на врата, но тя не обърна внимание. На Блъстър обаче му подежда като изстрел, оповестяващо начало на надбягване. Преди Хейли да реагира, той се втурна с пълна скорост към магазина. Младата жена се предаде и бавно го последва, като си мърмореше, че още утре на връщане от работа ще купи каишка.

Ни най-малко не се изненада, когато съзря Грант, седнал на пристана, а Блъстър — настанил се удобно в скута му. Мъжът гальовно го почесваше зад ушите. Хейли се разсмя, когато кученцето ѝ хвърли доволен поглед, с който сякаш казваше: „Виждаш ли? Зная как да постигна това, което искам.“

Дочул тихия ѝ смях, Грант се обърна. Тъмните ѝ панталони със строга кройка и светлата блуза с цвят на слонова кост бяха съвсем делово облекло и отлично подхождаха на професията ѝ. В тези дрехи тя вдъхваше доверие, изглеждаше стриктна и достойна за уважение; като човек, който би могъл да се справи със счетоводните книги.

Ала въпреки „униформата“ тя бе необикновено привлекателна. Залязващото слънце я къпеше в златиста светлина, омекотяваше чертите на лицето ѝ и образуваше ореол около главата ѝ. Макар кройката на панталоните да бе доста консервативна, фигурата ѝ изглеждаше невероятно женствена — стройни дълги бедра, тънка

талия, заоблени гърди, които се очертаваха съблазнително под елегантната блуза. Облеклото ѝ му напомни, че тя е въплъщение на всичко, което се бе заклел да забрави. Ала когато я гледаше, единствената му мисъл беше колко прекрасно би изглеждала без никакви дрехи.

Съзнавайки, че неканена е нарушила усамотението му, Хейли се опита да отмине с безразличие изпитателния му поглед. Ала в очите на мъжа проблясваше стаена страст и в съзнанието ѝ нахлуха спомени за еротичния сън. Надяваше се, че избледняващите слънчеви лъчи ще скрият смущението ѝ и руменината, заляла бузите ѝ. Опита да се усмихне и рече:

— Все така се срещаме.

Той сякаш се поколеба, преди да отговори.

— Заповядай, седни да погледаме залеза, ако, разбира се, не се страхуваш, че ще изцапаш дрехите си.

Хейли пребледня от негостоприемната покана. С какво бе заслужила подобно пренебрежително отношение? Първата ѝ мисъл бе да грабне Блъстър и да си тръгне, но любопитството и упоритостта я подтикнаха да остане.

— Вече са мръсни, благодарение на малкия разбойник, когото си прегърнал.

— Кой? Това дребосъче? Та той е истински джентълмен. Никога не би изцапал една дама.

Истински джентълмен? По-скоро подъл малък предател, помисли раздразнено Хейли и погледна Блъстър, който доволно бе отметнал глава, за да го почешат по врата.

— Не можеш да го укротиш, докато не изразходва енергията, която е натрупал.

— Доста е див, а? — ухили се Грант.

Хейли седна по турски на кея.

— Голяма напаст е. Трябва да видиш на какво прилича кухнята. Паничката му с водата е прекатурена. Храната е разхвърляна навсякъде из стаята. А няма да повярваш какво е направил с вестниците ми. Стаята напомня военна зона.

— Във военната зона няма разхвърляни вестници и разпиляна кучешка храна, Хейли.

— Изразих се фигуративно — рече Хейли и се обърна към мъжа. Той се бе втренчил в езерото и лицето му наподобяваше желязна маска. Дишаше учестено, тялото му бе напрегнато. Ръката му несъзнателно галеше кученцето. Едва ли я чу.

Заговори съвсем неочаквано и думите му бяха пропити с толкова силни чувства, че Хейли изпита болка.

— Войната е кръв, глад, мръсотия и мухи. Всичко около теб е толкова различно от предишния ти начин на живот, че изглежда нереално.

— Говориш като очевидец — промълви тихо тя. Беше по-скоро заключение, а не предположение: душевните му белези бяха видими като кървяща рана.

След дълго мълчание той се обърна към нея.

— Бях сред запасните офицери, които участваха в операция „Пустинна буря“.

Хейли отмести очи, за да избегне втренчения му поглед и се загледа в отражението на слънцето, блещукащо върху вълнистата водна повърхност.

— Още пет минути — рече Грант след дълго мълчание.

Хейли кимна.

— Все още не мога да повярвам, че съм тук и наблюдавам залеза тъй отблизо. В Ню Йорк е толкова различно.

— Някога приемах подобна гледка за нещо съвсем естествено.

Нима бе възможно красотата на залеза да създаде интимност между двама души? Хейли дори не бе сигурна, че харесва Грант, но под въздействието на магията на гаснещото слънце тя имаше чувството, че е познавала съседа си цял живот, че може да разговаря с него за всичко, независимо колко лична е темата. Чувстваше напрежението в тялото му, споделяше болката в сърцето му.

— Но вече гледаш по друг начин на нещата.

Грант въздъхна.

— Да, нищо вече не мога да приема за естествено.

— Нима опитът е бил толкова горчив?

— В Саудитска Арабия беше ужасно. Когато се върнах, беше още по-лошо.

— Не разбирам — рече Хейли, за да го подтикне към обяснения.

Грант сви рамене. Как би могла тя да разбере, след като самият той не разбираше? Целият му живот сякаш се бе превърнал в кошмар.

— Случи ли се нещо, докато беше в Залива?

Грант горчиво се засмя.

— Да. Нещо се случи, точно така — животът бе продължил без него, сякаш той никога не се бе раждал на тази земя.

Хейли се обърна към него и се взря в лицето му. Чертите му бяха груби, сякаш изсечени. Гъстата му руса коса бе доста прошарена на слепоочията. На челото и брадичката му имаше белези, но те бяха по-скоро от детските му години, а не от войната в Залива.

— Раниха ли те? — попита Хейли.

— Веднъж се спънах в койката и си разраних пръста. Болеше много, но президентът не раздава за това ордени за храброст — той погледна часовника си. — Още две минути.

Точността на предвиждането се потвърди. Залязващото слънце се бе превърнало в червена топка, кацнала на хоризонта, сякаш много скоро ще изчезне от поглед. Хейли мълчаливо проследи хода ѝ, докато напълно се изгуби. Луната вече бе изгряла, плъзнаха сенки, силуетите се покриха със сребристо сияние. Нощните шумове отново станаха напълно осезаеми — откъслечното пиукане на птиците, крякането на жабите. Вече не изглеждаха тъй застрашителни, тъй като ѝ бяха познати. Нещо повече, тя чувстваше присъствието на Грант до себе си, топлината, която излъчваше тялото му, а в миговете, когато се заслушаше — дори ритмичното му дишане. Припомни си своя сън, докосването на ръцете му до тялото ѝ и си пожела, страстно и безразсъдно, да може да се обърне към него с непоколебимата увереност, че той е готов да я прегърне.

Неочаквано почувства ръката на Грант върху рамото си, но жестът не я изненада. Откликна на утехата, която струеше от силните му пръсти и изви глава назад, додето ръката му докосна косите ѝ. Слънцето залезе, помисли си тя. Ето че и той се поддава на магията.

— В състояние ли си да говориш за войната? — попита тя.

Отговорът се забави тъй дълго, та когато прозвуча, тя вече бе изгубила надежда.

— Опитай се да разбереш какъв е бил животът ми, преди да замина. Не беше свършен без съмнение, но аз се чувствах доволен. Трябва да съм си мислил, че дълги години ще продължи все така и

няма да настъпи никаква промяна — той дълбоко пое дъх, сетне бавно издиша. — Когато в крайна сметка ме мобилизираха, изпаднах в шок и все пак... Не се съмнявах, че ще изпълня дълга си, а когато се върна, всичко ще си дойде на мястото.

Настъпи нова пауза, този път по-дълга. После той продължи все тъй нерешително:

— Там всичко ми се струваше някак... прекалено ужасно, за да бъде действителност. Противогази. Палатки. Пясък. Горещина. Студ. Змии. Мухи. Всички бяхме нещастни, уплашени и безкрайно тъгувахме за дома. Мисълта, че все някога ще се приберем, ни помогна да оцелеем. Особено в тежките мигове на престрелки, когато ноци наред не сваляхме дрехите си и се тъпчехме с малки бели хапчета, предназначени да обезсилят действието на невропаралитичния газ. Съзнавахме, че не ще успеем да се измъкнем. Просто изчакахме всичко това да свърши и да се приберем у дома.

Когато за пореден път замълча, Хейли леко се извърна към него и, покривайки ръката му с длан, я свали от рамото си и я положи върху дъската помежду им, сетне сплете пръсти в неговите.

— Какво се случи, когато се прибра?

— Искаш да кажеш след тържественото посрещане?

Тя кимна, усетила болката, прикрита зад саркастичния тон. Плъзна поглед към водната повърхност, където отразените лунни лъчи проблясваха като светкавици.

Когато продължи, Грант заговори някак по-естествено:

— В началото се къпех по три пъти на ден, тъпчех се с хамбургери и пържени картофи и обед, и вечер. Качвах се в колата, смъквах всички прозорци и потеглях нанякъде, просто за да вдъхвам мириса на свежия въздух. А вечер си лягах в истинско легло в стая със солидни стени.

Ала в леглото си беше сам. Единствено в часовете около полунощ чувстваше истински отсъствието на Мелиса, навярно защото само тази страна от взаимоотношенията им бе останала ненакърнена, преди да замине. Дори тогава не бе сигурен, че точно Мелиса му липсва. Сгушен сред чистите завивки и постоянната температура, поддържана от климатичната инсталация, той просто бе копнял за близост с някое човешко създание, чието тяло допълва неговото

собствено. Все още имаше това усещане — ала напоследък копнежът му се бе съсредоточил върху едно определено човешко създание.

Допирът на нежните пръсти върху ръката му го изтръгна от мисловния лабиринт, в който се бе запилял. Разговорът продължава. И темата е войната, припомни си с неохота.

— И после? — подкани го тя.

— Искях час по-скоро да се върна на работа. Самото всекидневие ми липсваше. Хората наоколо. Предизвикателството. Необходимостта да се състезаваш с другите. Копнеех да потъна в някогашните проблеми, да си възвърна териториите, които сам си бях отвоювал. Първия ден... Главната сграда бе украсена с жълти панделки, имаше и торта с лимонена глазура.

— Сигурно са те ценели високо? — вметна Хейли.

— О, да — отвърна той саркастично. — Много скоро разбрах колко високо ме ценят — нова пауза, преди да продължи: — В продължение на шест години работех по четиринайсет часа на ден за компанията. Когато започнах, разполагах единствено с телефонен указател и телефон, а успях да създам най-голямата мрежа от клиенти и да постигна най-високи продажби. После отидох на война, за да бъда герой. Кажете ми, Хейли, когато всички запасници хукнаха да защитават демокрацията, ти изяви ли своя граждански патриотизъм? Носеше ли жълта лентичка, закачена на ревера?

Хейли сякаш почувства нужда да се защити.

— Това бе последният ми семестър в колежа. И всички студенти...

— Готов съм да се обзаложа, че си приемала символичното значение на тези жълти панделки — изсмя се той горчиво. — Ние също вярвахме. Четяхме за тях по списанията. Близките ни ги споменаваха в писмата си. Те бяха част от голямата илюзия.

— Боя се, че не те разбирам.

— Илюзията. Илюзията, на която всички се поддадохме. Като риби, налупали стръвта. Всички ние вярвахме, че сме повикани с определена цел, а когато си свършим работата, ще се приберем у дома. Господи, какви глупаци сме били.

— О, Грант.

Тя приемаше като своя болката, която мъжът тъй старателно се опитваше да прикрие. Когато вдигна ръце да го приласкае, тя не

търсеше интимност, не мислеше за нищо, просто изразяваше чисто женското си съчувствие към неговата уязвимост.

Грант настръхна. Той не искаше съжаление — нито от нея, нито от когото и да било друг. Ала ръцете ѝ тъй нежно галеха кожата му, тъй успокояващо, че той закопня да получи утеха. Надзърна в дълбините на очите ѝ, за да открие измама или насмешка, ала откри единствено нежна загриженост.

Зарови пръсти в косите ѝ и я притегли към себе си. Когато приближи лицето ѝ до своето, всичко се сля в едно — плисъкът на водата и песента на щурците, пърхащото ѝ дишане, влажният въздух, наситен с уханието на гардения, нейният парфюм, свеж и тъй женствен.

Споходи го мисълта, че тя не му предлага страст, ала у него внезапно се бе появила изгаряща жажда. Твърде дълго се бе въздържал, твърде дълго се бе отричал от онова, за което жадуваше душата му. А Хейли бе тук, докосваше лицето му с нежни пръсти, докато лунната светлина проблясваше в очите ѝ. Косата ѝ струеше по пръстите му като коприна и ето че внезапно и буйно той притегли лицето ѝ и впи устни в нейните.

Беше си въобразявал, че търси единствено утеха, ала когато устните ѝ се разтвориха подканящо, неистово желание го погълна.

Чувственото послание на устните му смая Хейли. Горчивият му разказ я бе затрогнал дълбоко и тя бе пожелала да го увери, че е негов приятел, готов да го изслуша и разбере. Ала когато вплете пръсти в косите ѝ, вълнението я бе разтърсило от глава до пети. Бе принудена да признае, че начинът, по който откликна на докосването му, означава нещо повече от обикновено приятелство.

Целувката му я превърна в негова драговолна пленница. Бе тъй настойчива, тържествено признание за пламналата помежду им страст. Хейли направи усилие да се опомни, но желанието бе неподвластно на разума. Понечи да се отдръпне, ала неволно се притисна още по-силно.

Всеки признак за готовността ѝ да отстъпи караше сърцето на Грант да бие още по-лудо. С не по-малко нетърпение Хейли плъзна ръце по раменете му, опиянена от допира на напрегнатите мускули. Близостта я накара да простене от блаженство.

Неистов вой внезапно прониза тишината. Грант изруга, сетне вдигна глава, за да открие източника. Неспособна в първия миг да се

изтръгне от забравата, секунда-две Хейли остана неподвижна, после бавно се изправи. Много скоро почувства как Блъстър драци с лапи по бедрото ѝ. Очите на кучето я гледаха умоляващо и някак объркано. При други обстоятелства това изражение би ѝ се сторило комично, ала сега усети, че у Грант се надига враждебност към нещастното животинче.

— Сигурно е скочил, за да ме защити — плахо продума тя.

— Аз трябва да съм го разбудил — промърмори Грант.

— И си е помислил, че ще ми причиниш болка.

Още миг и щях да му се отдам, помисли си Хейли. Какво знаеше тя за този мъж? Почти нищо, беше споделил само част от онова, което го потискаше. Нещастен, ала и опасен мъж.

— Кучето може би наистина те спаси — рече Грант, взрял се дълбоко в очите ѝ. — Сама знаеш какво щеше да се случи, ако не беше ми попречило.

Хейли поклати глава и извърна очи, като се питаше дали е почувствал поне мъничко разочарование. Дали се надяваше, че ще получи от нея, макар и бегъл знак, че е готова да забрави какво е осуетило това, което щеше да се случи? Беше ли в състояние този озлобен, обезверен мъж да изрече с думи, макар и едно-единствено желание? Или това би било твърде болезнено за него?

Не можеше повече да седи на едно място, така объркана, неспособна да отговори на собствените си въпроси. Тя се изправи и отново погледна към езерото, по тъмната водна повърхност само тук-там проблясваха мъждукащи светлинки.

— Благодаря за залеза.

— Няма защо — отвърна Грант, изтегнат на лакти, вперил поглед в небето.

Хейли вдигна Блъстър и го прегърна. Не погледна повече към Грант.

— Ако случайно видиш Слим, моля те, кажи му, че не съм забравила какво ми обеща. Искам час по-скоро да изгоня Блъстър от кухнята.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Благодаря — тя направи крачка-две, нетърпелива да си отиде.

— Хейли?

Тя спря и се извърна.

— През деня можеш да оставяш зверчето при мен, докато стане готово ограждението.

Съблазнително предложение. Не ѝ беше приятно да оставя Блъстър затворен по цял ден в тясното помещение. В същото време не искаше да се чувства задължена на Грант, а и не искаше да приема уговорка, която би я принудила да го вижда по два пъти на ден.

— Не бих искала да те затруднявам...

— Нямам нищо против — рече той и се изправи.

Колко е самотен, внезапно осъзна Хейли. Колкото и да бе невероятно, състоянието му имаше своето разумно обяснение. Сам се бе откъснал от обществото и ето че сега го връхлиташе самотата.

Гордостта му пречеше да се освободи от нея и предложението да се погрижи за кучето ѝ бе просто начин да се измъкне.

— Не обичам да закъснявам за работа.

— Естествено — прозвуча презрителният отговор.

Ти отново си предишният обаятелен чаровник, тъй ли е, Макензи? — безгласно изрече Хейли.

— Излизам от къщи преди седем.

— По това време вече съм станал. Просто се отбий.

— Е, Блъстър, утре те канят на гости — рече Хейли на кучето и го пусна в дневната. — Няма повече да те затварям в кухнята. И това ми напомня... — тя въздъхна при мисълта какво голямо чистене я чака. — Гледай да не правиш бели. Отивам само да се преоблека, после ще си приготвим нещо за вечеря — тя сложи ръце на хълбоците си и изрече категорично: — А ти, Артър Рамзи, ако ме слушаш в момента, не смей дори да ми се мяркаш пред очите, какво остава да ме обиждаш. Тази вечер нямам настроение да търпя капризите ти.

Вдъхнови се от собствената си смелост, подтикнала я тъй дръзко да прогони призрака... В следващия миг ужасяващият трясък, долетял от съседната стая, я накара да изпищи. Трепереща от страх, тя се промъкна към кухнята. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

— Как можа, Блъстър! Колко пъти ти повтарям да не играеш в кофата за боклук?

ПЕТА ГЛАВА

— Безкрайно съжалявам — рече Лора. Седнала зад бюрото си, Хейли само сви рамене.

— Все някой трябва да свърши това — посочи тя към отворените пред себе си счетоводни книги.

— Бих останала да ти помогна, но тази вечер ще се поръчват костюмите за школата по танци, в която записах дъщеря ми — тя мушна чантичката си под мишница и въздъхна. — Надявам се, не съм ти провалила вечерта.

— Нямах нищо определено предвид. Просто вечеря насаме с телевизора.

— Не очакваш да ти повярвам, нали?

— Женените хора смятат, че останалите се впускат в забавления в мига, когато напуснат службата си.

— Като гледам по колко часа се трепеш тук — засмя се Лора, — не мога да повярвам, че ти остават сили за бурни забавления. Хайде, до утре.

Странна тишина настъпи в помещението, когато Лора си тръгна. В сградата имаше и други хора, ала съседните две-три стаи бяха празни. Хейли подпря лакти на бюрото и положи брадичка върху свитите си юмруци. Усещаше очите си смъдящи от взирането в монитора на компютъра, гърбът я болеше от дългото седене в една и съща поза, раменете ѝ бяха натежали от натрупалото се напрежение, празният ѝ стомах току напомняше, че от обяд са изминали повече от пет часа. На всичкото отгоре изостаналата работа щеше да ѝ отнеме поне още два часа.

Хейли включи малкото радио, което държеше тук, за да разсейва подобни мигове на самота, и извика следващия файл. Провери десетина файла без почивка и едва тогава спря. По радиото звучеше бюлетинът за натовареността на движението, което напомни на Хейли, че повечето от работещите редовна смяна бяха успели да се

приберат... А тя щеше да работи поне още час. Е, поне за Блъстър бе спокойна, че не е затворен в кухнята.

Блъстър! Изобщо не се бе сетила да се обади на Грант, за да му съобщи, че ще закъснее. Ами ако той имаше някакви планове за вечерта?

За щастие успя да получи телефонния му номер от служба „Справки“. На шестото позвъняване чу недружелюбния му поздрав.

— Здравей, Грант. Хейли се обажда.

— Здравей, Хейли.

Въобразяваше ли си, или той наистина й се зарадва?

— Налага се да остана още малко. Едва сега се сетих, че не сме се уговорили какво ще правим с Блъстър, в случай че искаш да излезеш, а аз не успея да се прибера навреме.

— Ако искаш да знаеш, имам покана за вечеря от едно страхотно маце. Тъкмо си мислех, че ако не се върнеш навреме, просто ще удавя зверчето.

— Ще го удавиш? — отчаяно повтори Хейли.

— Пошегувах се — заяви Грант с неприкрито раздражение. — Нямам навика да давя безпомощни кученца.

— Не съм и предполагала, че...

— Напротив, помисли си го!

— Ти просто ме изненада. А аз не очаквах да ми отвърнеш с шегата.

Той й отговори с мълчание, което Хейли побърза да наруши:

— Нима бих оставила Блъстър при теб, ако смятах, че съществува опасност да го нараниш?

Нов промеждутък неловка тишина.

— Значи ще работиш до късно — проговори мъжът накрая.

— Днес е ден за приключване на баланса.

— Не си струва, Хейли.

— Май доста те затрудних, а? — рече тя, засегната от тона му.

— А, не. Ние двамата бяхме навън и наблюдавахме залеза.

— Ах — въздъхна Хейли и погледна постепенно отслабващата светлина, процеждаща се през процепите на щорите.

Сякаш отгатнал, че му е завидяла за прекрасната гледка, Грант я подкачи:

— Плащат ли ти, когато работиш извънредно?

— Плащат ми, за да върша определена работа. А на мен ми е приятно.

— Ако си въобразяваш, че някой в тази огромна застрахователна компания ще забележи с каква всеотдайност и усърдие работиш, твърде много се заблуждаваш.

— Но ако не си върша работата, ще го забележат.

— И тутакси ще те изхвърлят.

— Тъкмо затова най-добре е да си свърша работата. Веднага след това ще се прибера.

— Хейли? — произнесе името ѝ, след като вече бяха си казали „Дочуване“ и тя се канеше да сложи слушалката върху вилката.

— Моля?

— Не се заблуждавай, че ще оценят усилията ти. А ако очакваш тази толкова голяма корпорация да те забележи, това ще ти донесе само страдания.

Щракването при затваряне на телефона последва тъй внезапно, че Хейли озадачено взе да връща в съзнанието си репликите от разговора. Без малко да му каже да си гледа работата... И би го направила, ако не се чувстваше задължена за услугата да наглежда Блъстър в нейно отсъствие. И все пак последното му предупреждение не бе лишено от искрена загриженост; макар и нетактично, той бе направил опит да ѝ даде полезен съвет. Колкото и да я бе подразнил тонът му, интуицията ѝ подсказваше, че го е направил с добро чувство.

Когато най-сетне остави слушалката, Хейли се зарече на всяка цена да открие какво в живота на Грант го бе направило тъй мнителен.

Няколко часа по-късно, когато наближи дома си, Хейли очакваше да завари Грант и Блъстър на пристана, ала ги зърна на верандата на магазина. Приветствено размахал опашка, Блъстър се втурна да я посрещне. Грант се бе настанил в дървен люлеещ се стол и не се изправи, но с жест я покани и тя да седне.

— Вечерта е прекрасна. Нека поседим поне малко.

Хейли приклекна да погали кучето, като държеше далече от муцуната му картонената кутия.

— Само ако ми обещаеш, че заедно ще изядем пицата — подхвърли тя към Грант.

— В момента съм толкова гладен, мила, че съм готов цял алигатор да изям, стига да се появи.

— Дано я обичаш с гъби — усмихна се Хейли и се настани в празния стол. Отвори кутията и първото парче предложи на Грант. — Откъде се взеха тия столове? — попита тя.

Грант, който поглъщаше пицата с невероятна бързина, поспря само колкото да ѝ отвърне:

— Бяха прибрани под навеса. И покрити с брезент. Слим ме насочи къде да ги търся. Очевидно били са голяма атракция по времето, когато О'Кийфи се е разпореждал тук.

Хейли блажено се излегна и затвори очи.

— Някакво особено спокойствие обзема човек, когато се разположи в люлеещ се стол — отбеляза тя. Не беше осъзнала какво огромно напрежение се бе натрупало у нея, докато не го усети бавно да се уталожва.

— Аха — съгласи се Грант. Пицата бе поутолила глада му, ала Хейли Адисън пробуждаше нов глад. Порази го нейната уязвимост в тази поза. Прииска му се да почувства с устни мекотата на бялата ѝ шия. Не бе забравил какво изпита, когато я докосна за пръв път, не бе забравил и как откликна тя на това докосване.

Ама че глупост, да я целуне в онази лунна нощ! Ето че сега беше безпомощен да потуши чувствата, събудени от целувката. Тази жена изпълваше мислите, а и сънищата му. Желанието да я направи своя бе проникнало в цялото му същество. И всеки път, когато си напомняше, че трябва да потуши това желание, то се разгаряше с нова сила.

Усетила погледа му, Хейли отвори очи и се усмихна смутено.

— Защо си запалил тази свещ? — посочи Хейли малката свещичка, която гореше на масата.

— Защото е ароматизирана и пропъжда комарите. Или поне ги обезкуражава, макар и за кратко.

Хейли настоя той да дояде пицата. Продължи да го наблюдава. Всяко движение изкарваше на показ мъжкото у него — силата му, упоритата самоувереност. Имаше красиви ръце — грациозни, с добре оформени пръсти. Бе усетила каква нежност се таи в тях. Цяла пламна само при спомена.

Приятно им бе да помълчат, ала в същото време тишината правеше привличането помежду им още по-осезаемо. Те като че ли

предварително негласно се бяха споразумели да не отричат, а и да не обсъждат това. Най-сетне Хейли проговори:

— Как само ме сръза по телефона, задето работя извънредно.

— Извинявай — намръщи се Грант.

— Опитваш се да ме предпазиш от разочарования — рече тя нежно.

— Не ми е приятно, като гледам как някой сам се втурва към самоунищожение.

— Смяташ, че да си върша работата добре е един вид самоунищожение, така ли?

В очите му се прокрадна болка.

— Стига да не очакваш, че по този начин ще се сдобиеш с похвала или повишение.

Хейли понечи да се възпротиви, ала не посмя да го прекъсне. Следващите думи Грант изрече тъй бързо, сякаш прекалено дълго ги бе таил в себе си.

— Като гледам колко си наивна и изпълнена с амбиция, все едно виждам себе си отпреди няколко години. Опитвам се да те предпазя, Хейли.

— От онова, което е сполетяло теб? — и като се наведе напред, тя взе ръката му в длани. — Какво се е случило, Грант? Уволниха ли те?

— Да ме уволнят ли? — засмя се той. — Това би било прекалено хуманна постъпка.

— Какво друго?

Тъглчетата на устните му тъжно увиснаха.

— Я се погледни, малка наивнице. Завършваш училище, хващаш се на работа и се надяваш да тръгнеш по стълбичката нагоре. И през ум не ти минава как си играят с теб. И когато повече не си им нужна, ще те изхвърлят. Мислиш си, че уволнението е най-лошото нещо, което може да те сполети. А то е бързо и великодушно действие в сравнение с изтънчените мъчения, на които те подлагат хората.

— Опитвам се да те разбера.

— Не ме залъгвай със сладникавото си съчувствие, Хейли. То не ми е нужно. Вече го надраснах. И ако искаш да се тревожиш за някого, то погрижи се за себе си. Усетиш ли, че някой ти е забил нож в гърба, не казвай, че не съм те предупредил.

— Твърдиш, че си го надраснал, но не си го преодолял, Грант.

— Приключил съм с тази глава от моя живот.

— Лъжеш се. Тя все още зее като открита рана.

— Виж какво, голяма услуга ще ми направиш, ако престанеш да ми се правиш на самарянка, ясно ли ти е?

Добре че не можеше да види лицето ѝ. Сълзи пълнеха очите ѝ. Дори въздишката си потисна.

— Добре, няма — рече кротко.

Той тутакси извърна глава и внимателно се взря в лицето ѝ. Тя усети кипящата у него вътрешна борба. Да го успокои с думи ѝ се струваше много по-лесно отколкото да пропъди мисълта за онова, което го разкъсваше отвътре.

— Хейли — изрече името ѝ като отчаяна молба.

Беше станал и в момента разпери ръце. Тя политна в прегръдката му, склочи ръце около врата му, когато той я притисна към себе си. Въпреки неимоверната физическа сила, която се таеше в тялото му, тя все така осезаемо чувстваше потиснатата, но неотслабваща болка.

Без всякакво колебание Хейли отвърна на безмълвния зов. Без всякакви задръжки пожела да го дари със своята сила, да укроти бушуващите у него съмнения. Остави го да се вкопчи в нея, за да съумее с близостта си да му внуши посланието, което не би посмяла да изрази с думи.

Устните им се отделиха, но не и телата. Хейли положи буза на гърдите на мъжа. Най-сетне бе постигнала нещо, ако се съдеше по ускореното биене на сърцето му.

Грант зарови лице в косите ѝ, вдъхна свежото им ухание. Никоя жена не бе чувствал тъй близка, тъй кротко сгушена, тъй доверчиво опряла брадичка на гърдите му.

Сякаш знае, че би могла да остане така завинаги, помисли си той, ала тутакси пропъди надеждата. Аз съм самотен, това е истината. Самотен и обезверен. А тя е тук, и е готова да ме приеме в сърцето си.

Сама не съзнава какви опасности крие собствената ѝ наивност. Той затвори очи и си позволи поне още няколко мига да се наслади на доверчивостта ѝ. Сетне нежно я целуна по слепоочието и макар и неохотно пръв отстъпи крачка назад. Тя вдигна глава и озадачено го погледна.

— Няма да се възползвам, Хейли.

— Това не ме безпокои.

Грант избухна в смях — добре познатия, горчив, изпълнен със самоирония, смях — и пъкна ръце в задните джобове на джинсите си.

— А би трябвало.

Хейли обви ръце около кръста му, отметна глава, за да вижда лицето му и се усмихна.

— Не, не мисля така.

Почувства как тялото му се напъга, почувства и трепета в гърдите му.

— Ако забравя защо не бих искал да се възползвам от теб, ти ще си виновна.

Все още държеше ръцете си пъкнати в джобовете. Сякаш се страхуваше от онова, което ще направи, ако си позволи да я докосне отново. Тя не се боеше, че той ще я насили да приеме страстта му, а по-скоро от собственото си нетърпение. Ала долавяше неутоления му глад за близост тъй остро, както и скритата болка и терзания; и както болката пробуждаше искрен порив да я уталожим, така и страстното му желание я зареждаше с опасен безразсъден стремеж сама да получи удовлетворение.

Изборът бе неин. Той се отдръпна, ала вече бе податлив на магнетизма ѝ. Тя отпусна чело на гърдите му и въздъхна. Топлината и силата на тялото му я приканваха да се притисне още по-близо, ала тя устоя. Не разбираше напълно какво ги привлича един към друг, не разбираше и какво ѝ помага тъй добре да долавя болката и копнежа му. Както и преди интуицията ѝ подсказа, че ако избърза, ще сгреша.

Не ѝ беше лесно да се отдръпне от Грант. Вдигна глава, отпусна ръце. За да прикрие объркването си, се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Време е да се прибирам, на Блъстър сигурно вече му се спи.

Със светкавична бързина Грант измъкна дясната си ръка, сграбчи Хейли за лакътя, за да я застави да изслуша и вникне в думите му.

— Не че не ме привличаш, напротив.

— Зная — усмихна се тя дяволито.

Откритостта ѝ го накара да онемее. Бе разбрала, естествено, както се бе притиснала към него, сигурно бе усетила възбудата му.

— Всичко е наред — рече тя и отново въздъхна. — Виж, Грант. В момента и двамата сме някак... уязвими. Аз се чувствам самотна тъй

далеч от семейството, а ти... Е, и ти си имаш проблеми. А когато сме заедно, между нас се прокрадва нещо, което ни кара... прекалено бързо да се отърсваме от задръжките си. От друга страна...

— Бих могъл да намеря по-добро обяснение — прекъсна я Грант.

— Аз имам нужда от приятел — рече Хейли. — А ако не се лъжа, и с теб е така.

Приятел. Натегнатата пружина в гърдите на Грант се поотпусна, ала не изчезна напълно, просто най-сетне получи своето определение: самота. Господи, колко време, откакто бе неин пленник? Откакто започна войната ли? Или още преди това? Дори не бе съзнавал, че е самотен. Навремето живееше с любовницата си, в службата си беше заобиколен от безброй колеги и смяташе, че нищо не му липсва... Едва по-късно бе започнала да го спохожда мисъл за все по-нарастващата празнота в душата му.

И ето че сега, взрян в очите на Хейли Адисън, започваше да се съмнява дали някога бе имал истински приятел. Неспособен да изрече и дума, той просто поклати глава. Приятели. Това бе начало.

Тя отвърна на жеста му с кротка усмивка, преди да приклепне и да повика кучето си. Закиска се като малко момиченце, като видя как доволното зверче весело размахва опашка и подскача възторжено. Накрая, заливайки се от смях, тя грабна Блъстър и започна да го гали, за да го успокои. Веселите пламъчета все още искряха в очите ѝ, когато погледна към Грант и промълви:

— Лека ноц.

— Лека ноц — отвърна той, но когато я видя да тръгва по пътеката към къщата, понесла кучето, осъзна, че още не е готов да се разделят. Извика името ѝ и тя тутакси се извърна.

Какво ли кара човек в неочакван момент да заговори за нещо, което преди дори не е споменавал? — почуди се той. Разумът тук нямаше нищо общо. Навярно обяснението бе съвсем просто: тя му бе предложила приятелството си — на него, който тъй дълго бе живял без приятел. Изненада се от собствените си думи не по-малко от нея.

— Дадох на друг пазарната ми територия.

Отново по интуиция тя схвана, че това е само началото на една дълга история. Без да продума, се върна на верандата и се отпусна в люлеещия се стол. Блъстър се настани в скута ѝ, тя го потупа по гръбчето и започна да го гали с плавни спокойни движения.

Грант зае другия стол и за да не нарушава хармонията, залюля стола си бавно, както и тя нейния. Порази го мисълта какво негласно разбирателство цари помежду им. Не беше го изпитвал с никоя друга жена.

Най-сетне бе готов да продължи.

— Започнах работа, щом завърших колежа. И цели пет години си пробивах път сред търговците. По онова време компютърната техника се развиваше с бясно темпо. По-предприемчивите компании, направили големи инвестиции в компютри още в началния етап, непрестанно обновяваха модулите си, за да не изостанат, докато по-консервативните, изчаквали твърде дълго да се убедят в евентуалната стойност на вложението си, бяха обречени. Въпросът се свеждаше до това в компанията да се открие подходящия човек, способен да продаде нашия продукт. А аз бях добър в търговията — достатъчно добър, за да бъда начело в класацията по продажби на едро в продължение на цели три години.

Някаква мисъл го накара да млъкне. Сетне бавно поклати глава и продължи:

— Натрупах пари. Толкова бях зает да печеля пари, че не ми оставаше време да ги харча, или по-скоро нямаше за какво да ги харча. Жената, с която живеех, сама печелеше доста добре и като че ли й се струваше някак унизително... знам ли... да поиска или приеме от мен каквото и да било. Купих си луксозен апартамент, кола, стереоуредба, после си наех адвокат, специалист по инвестициите, който да вложи останалото, от което да спечеля още повече пари. Доходите, които получавах от собствения си портфейл с акции, се превърнаха в точен показател на моя успех, без да изключвам наградите за най-добър търговски посредник — той я погледна открито в очите: — Както виждаш, работата ми беше всичко за мен. Всичко, което бях постигнал след колежа. По дяволите, никога не бих станал военен, ако един от клиентите ми не беше полковник от запаса. Той ме убеди да се запиша. С него бяхме разработили голяма част от пазара. После започна войната в Залива и нашата част беше от първите мобилизирани. Помниш ли, разказвах ти как всички мислехме непрекъснато за дома.

— Спомням си — рече Хейли.

— Живеехме с единствената мисъл да се измъкнем от пустинята и да се върнем вкъщи. А вкъщи за мен означаваше да се върна към

работата си. Тя не беше за мен просто любима професия. Тя представляваше целия ми живот — той замълча и пое дълбоко въздух. — Когато разбра, че заминавам, собственикът на компанията заедно с шефовете организира тържествена вечеря в моя чест. Подариха ми часовник — удароустойчив, водоустойчив, пясъчно устойчив — и последваха множество речи за това колко много ще им липсвам и как моето място ще се пази, докато се върна.

— Но не удържаха на думата си.

— О, технически погледнато, работата беше същата. Търговски посредник. Ясно ми беше, че се е наложило да прехвърлят моите клиенти на друг. Нали все пак някой трябваше да се погрижи за пазара, който бях разработил. Но си мислех... Цели пет години се бях старал да го превърна в най-печелившата територия.

— И не ти го върнаха.

— О, бяха много любезни. Имаше общо съвещание, на което ме приеха с отворени обятия. Но когато споменах да ми върнат пазарната територия, последва нова вечеря само с шефовете. Казаха, че разбирали как се чувствам и ценели високо всичко, което съм направил за компанията, но когато съм заминал, били понесли доста голям удар и смятали, че ще бъде огромна загуба, ако отново направят смяна. Загуба! Господи! Моите клиенти, моите сделки. А те не искали да понесат загуба. Разчитали на чувството ми за честност. Моят заместник добре си вършел работата и нямало причина да го отстранят — той се разсмя горчиво. — По-късно разбрах, че неговата комисиона е била с два процента по-ниска от моята. Единствената честност, която ги интересуваше, бяха парите, които печелеха. Обясниха ми колко се стеснявал пазара и как трябвало да намалят търговските си посредници. По дяволите, звучеше така, сякаш ми правят услуга, задето ме връщат на работа. После преминаха към хвалебствията колко ценен съм бил за компанията и как те били сигурни, че ще се справя чудесно, където и да ме прехвърлят. И как знаели, че обичам предизвикателствата. Така че ме прехвърлиха на възможно най-неблагодатната територия, където вече се бяха провалили няколко посредници, и изказаха надежда, че аз ще обърна нещата в полза на компанията — той въздъхна уморено. — Направих всичко, което беше по силите ми, макар да бе очевидно защо пазарът там е неблагоприятен. Беше район, където нямаше нови компании, а старите сякаш винаги са

си били там. Те или вече бяха оборудвани с компютърни системи, или изобщо не се нуждаеха от тях. Там бе невъзможно дори билет за цирк да продадеш. Поисках да ме преместят и се наложи да чакам няколко месеца. Новият район беше малко по-добър. Постигнах най-високи продажби там, но едва успях да достигна минималната печалба за компанията. Когато отново поисках да ме преместят, шефовете само изхъмкаха неопределено. След няколко месеца отново настоях и тогава ми изтъкнаха, че продажбите ми били доста разочароващи откакто съм се върнал от Залива. Разочароващи! Тогава ги пратих по дяволите и напуснах.

— Баща ми често се шегува, че също би пратил началниците си по дяволите — рече Хейли. В думите ѝ пролича обичта към баща ѝ. — Но, разбира се, не би могъл да си го позволи, след като има да издържа семейство.

— Е, да. Но аз нямаше за какво да се безпокоя — той нямаше близки, които да разчитат на него, нищо, освен ипотеката на апартамента и сметката в електрическата компания.

Хейли беше любопитна за жената, с която бе живял. Независима, амбициозна жена. Но се съдържа да разпитва. Вместо това рече:

— Нямах ли семейство?

— Родителите ми се развели, когато съм бил бебе. Мама се омъжи повторно, когато бях в колежа, и се премести да живее в щата Вашингтон с новия си съпруг.

— А баща ти?

— Не се виждаме често.

— Сигурно ти липсва.

— Не може да ти липсва нещо, което никога не си имал. С мама се разбирахме чудесно. Не съм се чувствал пренебрегнат.

Хейли отново се запита каква ли е била жената, с която е живял. И отново не попита. Радостна, че е успяла да го предразположи, за да поговорят, Хейли бавно се опита да осмисли разказа му. Разбираше, че той се чувства предаден, но натрупаната в душата му горчивина едва ли се дължеше само на неоценяване в професионално отношение. С подобни способности той би могъл да си намери работа в много други компании. Но Грант Макензи бе предпочел да стане отшелник.

Тя понечи да каже нещо, но само пое дълбоко въздух. Заслуша се в тихия плясък на вълните и се зачуди как ли ще реагира Грант на

въпроса, който се канеше да му зададе. Дали щеше да реши, че му се бърка в личния живот? После си спомни, че той не бе изпитал никакви угризения и бе възразил срещу решението ѝ да работи до късно. Затова се осмели да попита:

— Мислил ли си някога да се посъветваш с психоаналитик?

Грант се разсмя изненадано.

— Психоаналитик?! Нямам нужда от психоаналитици, Хейли.

— От Администрацията за обслужване на ветерани сигурно биха могли да ти препоръчат някой специалист...

— Какво има, Хейли? Страхуваш се, че някоя вечер ще полудея, ще проникна с взлом в къщата ти и ще те убия, докато спиш?

— Не, аз...

Той прочете ужаса в очите ѝ и рече напълно сериозно:

— Няма да се самоубия, ако за това се тревожиш — мълчанието ѝ потвърди подозренията му, че го смята за способен на самоубийство. Съмненията ѝ засегнаха гордостта му. — По дяволите, Хейли, решението ми е продиктувано от съвсем разумни доводи. Ти сама каза, че баща ти също винаги е искал да напусне работа. Аз просто имах куража и свободата да го сторя.

— Искях само...

— Няма да ме видиш в кабинет на психиатър. Ще стоя надалеч, за да има място за хората, които всекидневно са подложени на стрес. Кой знае? Може би след няколко години ти също ще се озовеш на кушетката на психоаналитика. Работа до късно. Допълнителни курсове. Амбиция да се изкачиш колкото е възможно по-високо по обществената стълбица.

— Не виждам нищо ненормално в амбициите си.

— Ще си съсипеш здравето. И всичките ти илюзии ще се разбият на пух и прах, когато осъзнаеш, че за хората, за които се претрепваш от сутрин до вечер, ти си само пореден номер в разплащателната ведомост. Какво ще правиш тогава?

— Във всеки случай няма да напусна работа и да отворя магазин за риболовни принадлежности.

— Не съм и предполагал, че ще го направиш — сви рамене Грант.

Хейли се усмихна дяволито и прошепна заговорнически:

— Ще отворя магазин за плюшени играчки.

— Мечета и зайчета?

Хейли кимна. Грант отметна глава и избухна в смях.

В този момент на Хейли ѝ се прииска да обвие ръце около врата му и да го целуне с такава дива страст, сякаш утре щеше да настъпи краят на света. Ако Блъстър не спеше в ръцете ѝ, тя сигурно би се поддала на порива. Ала вместо това само се засмя.

Тръгна си след няколко минути. Тъй като вече бе станало доста късно, тя си взе гореща вана и облече късата си сатенена нощница. Изпита безкрайно задоволство, когато тънката материя погали кожата ѝ.

Обикновено, преди да си легне, гледаше вечерните новини, ала сега се чувстваше приятно уморена след горещата ароматна вана, дългия работен ден и спокойната вечер, прекарана на верандата. Затова си легна и се зае да съчини дълго писмо, преди да заспи. „Скъпа бабо“, бе единственото, което успя да напише. Как би могла да се съсредоточи върху писмото до баба си, след като мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Грант Макензи?

Тя се сгуши сред хладните завивки и се унесе в сън с мисълта за целувката на Грант Макензи. И там, където свършваше споменът, се развихри полетът на фантазията...

Хейли се събуди внезапно и осъзна, че е седнала в леглото, изплашена до смърт и се бори за глътка въздух. Не си спомняше дали е сънувала, нямаше представа какво би могло да я изплаши дотолкова, че да трепери тъй силно, но завивките бяха усукани и раздърпани, а сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите. Нощната лампа светеше. Будилникът показваше четири след полунощ.

Блъстър виеше и Хейли изумено се обърна да го потърси с поглед. Тъкмо се навеждаше да го вдигне на леглото, когато дочу силни удари по входната врата. Тя рязко вдигна завивките до брадичката си и с ужас се взря във вратата на спалнята, която извеждаше в коридора, откъдето се излизаше на двора.

Чу се нов удар, после още един. Най-сетне изтръгнала се от вцепенението си, Хейли посегна към телефона. Но тъкмо вдигна слушалката, когато дочу името си. Гласът на Грант. Тревожен. Мъжът отново започна да удря по вратата, извика по-силно.

Хейли скочи от леглото, изтича по коридора и отвори вратата.

— Хейли... — гласът му заглъхна, когато я видя. За миг Грант остана неподвижен, сякаш бе парализиран от шока, после пристъпи вътре и я грабна в прегръдките си. — Слава Богу, че си добре.

Хейли се притисна към него, поемайки от силата му. Той целуна косите ѝ, слепоочието. Беше задъхан от тичането до нейната къща и едва говореше между целувките.

— Когато чух изстрела...

— Какъв изстрел? — прошепна тя.

Мъжът изненадано вдигна глава.

— Не го ли чу? Бях дълбоко заспал, но се събудих от изстрела. После те чух да викаш.

— Сънувах кошмар. Нещо ме събуди, но не си спомням да съм викала.

Той прокара пръсти през косата си.

— Изведнъж се събудих напълно. Бях сигурен...

— Водата доста променя звуците. Може да е дошъл от другата страна на езерото.

Той поклати глава.

— Водата усилва звуците, но съм сигурен, че изстрелът се чу откъм твоята къща. Може кола да е спукала гума на магистралата — не изглеждаше убеден.

— Може би именно този звук ме е събудил.

— Чух те да викаш.

— Ако съм викала, било е насън.

— Често ли ти се случва? Да говориш насън? Или да викаш?

— Не, доколкото зная. Но никога не съм... — в съзнанието ѝ изплува еротичния сън, после Артър Рамзи, който я обсипваше с обиди. Артър Рамзи, застанал в долния край на леглото ѝ, дори когато вече се бе събудила. Артър Рамзи, появил се изведнъж в коридора, разярен и обвиняващ. Кошмар, халюцинация или действителност? — досега не съм сънувала такива странни неща — довърши шепнешком тя. Искаше ѝ се да може да се довери на Грант.

Той отново зарови пръсти в косата си.

— Не спя добре, откакто... се върнах от Залива. Мога да се закълна... — той въздъхна, после се усмихна измъчено. — Важното е, че ти си добре.

Хейли не бе сигурна дали е добре, но кимна.

Когато преодоля уплахата си, младата жена изведнъж осъзна интимността на ситуацията. Беше посред нощ и двамата бяха съвсем сами. Грант бе гол до кръста, а срязаните джинси бяха плътно прилепнали към мускулестите му крака. Сатенената ѝ нощница бе толкова изрязана, че изглеждаше като безсрамна покана.

Тя вдигна поглед и блясъкът в очите му ѝ подсказа, че е отгатнал мислите ѝ.

— Грант — сподавено промълви тя, но вече бе твърде късно да потуши страстта, която ги притегляше един към друг.

ШЕСТА ГЛАВА

В мига, в който устните им се сляха, целувката стана невероятно страдна и интимна. Мъжът притисна Хейли към гърдите си и, вкопчила ръце в раменете му, тя усети напрегнатите мускули.

Грант обхвана бедрата ѝ и младата жена почувства възбудата му. Испита вълнение при мисълта, че е събудила тъй страстно желание у него. Осъзна и копнежа, който пулсираше в собственото ѝ тяло.

Струваше му се, че не е достатъчно близо до нея. Страхът, че може да ѝ се е случило нещо лошо и невероятното облекчение, което испита, когато видя, че не е наранена, бяха засилили желанието му, събудено в мига, щом я видя.

Тя се притисна към него и, усетил допира на пълните ѝ гърди, Грант отчаяно закопня да погали нежната ѝ кожа, да докосне гола плът.

Той плъзна ръце по гърба ѝ под тънката материя на нощницата. Пръстите му се спуснаха към бедрата ѝ, после отново се върнаха към тънката талия и продължиха към раменете. Мъжът откъсна устни от нейните и обсипа с целувки изящната ѝ шия. Дочу тихия ѝ стон, долови учестеното ѝ дишане.

Страстта бе замъглила разума му, но Грант изведнъж осъзна, че тя се опитва да го отблъсне. Бе притиснала длани към гърдите в стремежа си да се отскубне от прегръдките му. Не е възможно, мина му през ума. Бе откликнала с такава жар, тялото ѝ бе пламнало от ласките му.

— Не, не мога — сподавено промълви Хейли. Бузите ѝ бяха поруменели от възбуда. — Не сега. Не по този начин.

— Не говориш сериозно — едва успя да изрече той.

— Не съм... подготвена.

Съзнанието му бавно се избистряше.

— А ти? — предизвика го Хейли.

— Бързах, защото мислех, че животът ти е в опасност. Дори не си взех ключовете.

— Но дори да бяхме подготвени, не мисля, че... Тази вечер на верандата ти каза, че не искаш да се възползваш. Ако се любим сега, може би и двамата ще се възползваме един от друг... Ще...

— Хейли — предупредително рече той, — замълчи!

Блясъкът в очите му бе твърде убедителен и Хейли не посмя да възрази. Тя кимна едва-едва и настъпилата тишина заплашваше да продължи вечно.

Накрая Грант рече безизразно:

— Тръгвам си.

Той спря с ръка на дръжката на вратата.

— Когато си помислих, че ти се е случило нещо лошо...

Тя го гледаше с широко отворени сънени очи и както бе поруменяла, с разбъркани коси, облечена в съблазнителната сатенена нощница, събуди у него почти болезнено желание. Като прокле наум съвестта си — която го възпираше да грабне Хейли в обятията си и да я целува страстно, докато му се отдаде безрезервно — той се насили да отвори вратата. Но остана неподвижен, неспособен да си тръгне.

— Нямах намерение да...

Лицето ѝ бе тъжно, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита той.

— Да! — мъжът понечи да тръгне и тя извика:

— Не. Аз...

Хейли въздъхна дълбоко. Гърдите ѝ се очертаха изкусително под нощницата и Грант с усилие премести поглед върху лицето ѝ.

— Какво има? — загрижено я подкани той.

— Искях само... Би ли... Ще ме прегърнеш ли за миг? Само... ме прегърни.

— И не ми се нахвърляй като пиян моряк, неслизал година на брега — добави иронично той. — Е, мисля, че бих могъл да успокоя жена, която се нуждае от утешение.

Тя обгърна талията му и склони глава на гърдите му. Той леко притисна бузата ѝ с длан и зарови пръсти в косите ѝ. Присъствието ѝ изпълни сетивата му — ароматът на тялото ѝ, допирът на гърдите ѝ. Бе изненадан от доверието, което тя му гласува, като го прегърна.

Когато си бе помислил, че е в опасност, знаеше, че би убил, за да я защити. Сега бе сигурен, че по-скоро би се убил, отколкото да предаде доверието ѝ в него. Копнежът му да я прегърне бе толкова

силен, колкото и нейното желание да бъде прегърната. За негова изненада, беше му приятно да признае копнежа си, сякаш неочаквано бе възвърнал частица от себе си — частица, до която не се бе докосвал от дълго време.

Държа я в обятията си, докато почувства, че напрежението бавно напуска тялото ѝ.

— По-добре ли се чувстваш?

Тя сънено кимна.

— Е, мисля, че е време да си тръгвам.

— Боя се, че е така — промърмори тя и се притисна към гърдите му.

— Недей — той я хвана за раменете и нежно я отблъсна от себе си. — Не съм светец, все пак.

— Мисля, че ти...

— Ш-шт — рече той и се наведе да я целуне по бузата. — Ако започнеш да говориш, само ще се разсъниш — *и съвсем ще ме възбудиш, добави наум.* — Лека нощ, Хейли.

— Лека нощ.

— Заклучи вратата.

Тя кимна.

— И гледай да поспиш.

— С удоволствие — рече тя и сподави прозявката си.

Заклучи вратата, върна се в леглото и се уви като какавида със завивките. Опита да се настани удобно върху възглавницата и си помисли, че ако не бе отпратила Грант, щеше да се сгуши в прегръдките му.

В обятията му се чувстваш чудесно, нали, сънено си помисли тя. Сякаш като подигравка на твърде интимната мисъл, от тъмнината долетя дрезгав шепот:

— Безсрамна уличница!

Хейли изстена. Не можеше да го види, но безпогрешно разпозна гласа му.

— О, остави ме на мира, стари досаднико! Аз не съм твоята дъщеря!

Тя се зави презглава, решена да не обръща внимание на Артър Рамзи. Нека си намери друга къща, в която да се разхожда. След като се бе събудила посред нощ от ужасен кошмар и едва не се бе любила с

Грант на пода на всекидневната, нямаше никакво настроение за лъжеморалните глупости на някакъв дух.

През стаята сякаш премина вихрушка и докосна завивките, но Хейли не помръдна, докато бурята не утихна. Надяваше се, че Артър Рамзи ще се придържа към стария начин на общуване — дразнещи, но безвредни обиди. Спокойствието продължи само няколко секунди, преди воят на кучето да пониже тишината.

Блъстър! Какво още я очакваше тази нощ? Изтощена, тя повика животинчето. Без да се съобразява с правилата, които му бе наложила, той вдигна предните си лапи върху леглото и жаловито изскимтя, тя също наруши правилата и го вдигна до себе си.

Когато най-сетне се унесе в сън, бе радостна, че от пухкавата малка топчица до нея струи живителна топлина.

Когато на другата сутрин часовникът иззвъня за трети път, главата на Хейли тежеше като след двудневно пиянство. Трябваше да се измъкне от леглото и да влезе под душа. Налагаше се да се приготви за работа, така че нямаше време да размишлява какво ще се случи, когато отново види Грант.

За щастие, нямаше време за безпокойство. Щом двамата с Блъстър излязоха в задния двор, Грант седеше в люлеещия се стол на верандата на магазина и пиеше кафе. Блъстър веднага се втурна да го поздрави и Хейли извика:

— Закъснявам.

Грант се изправи и махна с ръка.

— Тръгвай. Аз ще наглеждам дребосъка.

Хейли благодари и изтича към колата. С малко късмет би могла да стигне навреме на работа.

Денят премина мъчително. Уморена и недоспала, Хейли не можеше да се съсредоточи върху работата си, мислите ѝ непрестанно се връщаха към събитията от изминалата нощ. През нощта, когато бе сънена и шокирана от внезапното пристигане на Грант, ѝ се струваше възможно той да е помислил звука от спукана автомобилна гума за изстрел и крясъка на диво животно за човешки вик. Но на дневна светлина целият епизод ѝ се струваше доста злокобен и загадъчен. Бе сигурна, че има някаква връзка с кошмара ѝ, както и с факта, че къщата

й е обитавана от духове. Нямаше представа откъде идва подобна увереност, но не се съмняваше в правотата си.

Нейният призрак. Старият Артър Рамзи засега не изглеждаше опасен, но все пак присъствието му бе смущаващо и досадните му обиди я дразнеха. Очевидно той я смяташе за дъщеря си. Ако успееше да го убеди, че греша, може би щеше да я остави на мира. Но как би могла да го убеди? Той бе толкова отегчителен с непрестанните си обиди, че не й се искаше да вика екстрасенс или медиум.

Как ли е изглеждала дъщерята на Рамзи, запита се Хейли. Може би приличам на нея и затова старецът ме преследва. Като призна пред себе си, че подобно съвпадение е доста невероятно, Хейли се закле да открие всичко, каквото може, за дъщерята на Рамзи.

Също толкова обезпокоително беше случилото се, или по-точно това, което щеше да се случи снощи между нея и Грант. Той я привличаше, нямаше съмнение. И колкото повече време прекарваше с него, толкова по-силно я привличаше. И в същото време беше винаги нащрек с Грант Макензи. Нямаше да бъде разумно да се обвърже с човек с толкова много проблеми. Ала докато умът й претегляше доколко да се сближи със съседа си, сърцето й копнееше да го разбере, а тялото й тръпнеше при спомена за ласките му.

Докато живееше с родителите си, Хейли се чувстваше в безопасност по отношение на мъжете. Никога не й се бе налагало да се двоуми дали да покани приятеля си вкъщи. Ако все пак той се отбиеше, то бе, за да изпие чаша сода или горещ шоколад във всекидневната, обикновено в присъствието на баща й и майка й. Винаги бе изключително дискретна относно интимните си отношения от уважение към родителите си.

Не смяташе, че й липсва лична свобода, но често мечтаеше как би живяла без постоянно наблюдение. През последните месеци, когато се подготвяше за преместването, непрекъснато си представяше как ще организира коктейли и приеми, без да се притеснява колко до късно ще продължат, как ще прекарва вечерта в компанията на изискани мъже на чаша вино и как ще танцува на нежна музика в припадащия здрач.

Но фантазиите не я бяха подготвили за среднощната среща с Грант Макензи, нито за нежната му прегръдка. Не си бе представяла, че наблюдаването на залеза би й подействало като афродизиак, щом

близо до нея е мъж, привлекателен като сатир и в същото време обезверен, самотен, уязвим и... толкова добър.

Рано или късно щеше да се изправи лице в лице с Грант. Тази мисъл я занимаваше по целия път към дома. Дали ще обсъдят случилото се снощи? Или ще се опитат да го забравят? А може би ще се случи отново и този път ще завърши по друг начин?

Хейли включи радиото, съсредоточи се върху пътя и се опита да не мисли за малкото пакетче в чантата си, което бе купила от аптеката през обедната почивка.

Когато пристигна вкъщи, Грант и Слим бяха на пристана и чистеха риба. Пенрод и Блъстър се търкаляха в тревата. Двамата мъже я поздравиха сърдечно, когато тя приближи, а Блъстър се втурна да я посрещне.

— Пристигаш точно навреме — рече Грант. — Тъкмо я нарязвахме и ще я изпека за вечеря.

— Ако това е покана, приемам — отвърна Хейли. — Вие ли я уловихте?

Слим тихо изруга и намигна на Грант.

— Жените все това питат. По цял ден се трепеш на лодката да донесеш нещо за вечеря, а те питат дали ти си я уловил?

— Пържиш се на слънце — добави Грант. — На твърдите дървени пейки. Хвърляш въдицата и продължаваш с лодката все по-навътре и по-навътре...

— Сломихте сърцето ми! — рече през смях Хейли.

— Това е единственият въпрос, който не трябва да задаваш на риболовец — обясни Грант.

— Извинявайте. Каква риба сте уловили все пак?

— Най-вече костури — отвърна Слим. — Има и една доста едра морска котка. Мислех да я отнеса на дъщеря ми, за да я изпържи и да нахрани семейството си. Децата ще я излапат бързо-бързо — той кимна към кучетата. — Твоят дребосък добре се забавлява днес.

— Взел си Блъстър с вас в лодката? — изненадано попита Хейли.

— Не предполагам, че ще имаш нещо против — рече Грант.

— Нямам нищо против. Само не мога да си го представя в лодка.

— Реши, че трябва да подуши всичко от кърмата до носа — призна Слим.

— Най-много му допадна кофата, пълна със стръв — намеси се Грант.

Хейли сбърчи носле, като си представи миризмата.

— Не се съмнявам.

— Какъвто бащата, такъв и синът — рече Слим. — Малкият се държа като истински моряк — мъжът коленичи в края на пристана и се наведе да измие ножа във водата. — Грант ми каза, че искаш да се заема с ограждението за кучето. Ако ми покажеш къде си намислила да бъде, мога да взема размерите и да го направя до утре.

— Чудесно! — възкликна Хейли. — Мога да ти покажа още сега, ако искаш. И без това трябва да се отбия до къщата — тя се обърна към Грант. — Ще се преоблека в нещо по-удобно.

Не осъзна колко многозначително прозвучаха думите ѝ, докато не забележа заговорническия поглед, който Слим размени с Грант.

— Да донеса ли нещо към вечерята — рече Хейли и опита да прикрие смущението си. — Салата или зеленчуци?

— Ако имаш картофи, бихме могли да ги изпечем на жаравя — рече Грант.

Хейли кимна.

— Ще донеса картофи. И салата — тя се обърна към Слим, който бе изчистил морската котка и сега я поставяше в кофата с лед в лодката. — Готов ли си?

— Само да си взема сгъваемия метър — той разрови старомодната метална кутия за инструменти, намери метъра и скочи обратно на пристана. — Гардениите наистина ухаят чудесно — рече той, когато минаха покрай храстите.

— Да, от къщата все едно излизаш направо в парк — съгласи се Хейли.

— Цялата околност прилича на парк. Когато се преместихме да живеем тук, всяка сутрин отивах до прозореца, за да се уверя, че езерото не е изчезнало. Марта беше започнала да ми се смее — сянка премина през лицето му, когато спомена жена си.

— Тя кога...

— Почина? Преди три години.

— Сигурно много ти липсва.

— Бяхме женени трийсет и седем години — потънал в мисли, той се втренчи в сгъваемия метър, сякаш се чудеше какво е това. —

Дребни неща. Най-много ти липсват дребните неща от всекидневието — той въздъхна. — Жена ми наистина умееше да пържи морска котка.

— Не съм чувала по-голям комплимент за една жена — рече Хейли с нежна усмивка.

Слим също се усмихна.

— Е, къде ще искаш да бъде ограждението?

След кратко обсъждане уточниха мястото и приблизителната големина. Докато Слим размерваше, Хейли каза:

— Бих искала да науча повече за Артър Рамзи и неговата дъщеря. Опитах да намеря нещо в библиотеката, но нямат годишните албуми на гимназията, а старите училищни дневници са били унищожени при наводнение в хранилището през шейсетте години. Мислиш ли, че в града някой е познавал стария Рамзи и дъщеря му?

— Интерес към местната история, а?

— Само любопитство. Все пак Артър Рамзи е построил моята къща.

— Все някой трябва да ги е познавал. Утре ще отида в града да купя колчета за оградата. Ще попитам Чарли Уолтърс. Ако някой знае нещо, то това е той. Чарли живее тук отдавна и познава всички.

— Чудесно!

— Струва ми се, някой ми беше споменал, че момичето се казвало Синтия — продължи Слим.

Той приключи с размерването и пресметна цената на ограждението. Хейли му написа чек, после влезе в къщата да се преоблече. Нейната спалня бе единствената стая, чийто под изцяло бе покрит с килим. Хейли се запита защо ли Агнес О'Кийфи е решила да скрие дървения под, който допринасяше тъй много за уюта в останалите стаи. Но изпита невероятно удоволствие, когато се събу и краката ѝ потънаха в мъхестия тъмночервен килим.

Нахлузи къси панталонки и тъкмо закопчаваше тъмозелената си риза, когато я стресна рязък трясък. Хейли се извърна и с облекчение установи, че се е затръшна вратата на спалнята.

Странно, досега не се е случвало подобно нещо, помисли тя и прекоси стаята, за да отвори вратата. Все пак теченията и странните въздушни вихрушки не бяха необичайни за старите къщи с високи тавани. Вероятно от прозорците, които бе отворила, и от висящите от

таваните вентилатори се бе получил въздушен поток, станал причина за затръшването на вратата.

Но не би могъл да завърти ключа. Хейли застина, дочула прищракването на старата ключалка. Обзе я страх. С изключение на модерните ключалки на външните врати, всички брави на стаите бяха старомодни, с дълги ключове, украсени с орнаменти. Когато затваряше и заключваше вратата, ключът беше от вътрешната страна, но тъй като обикновено я оставяше отворена, ключът стоеше от другата страна на вратата, към коридора.

Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. Може би вибрациите от затръшването на вратата бяха станали причина за щракването на ключалката. Може би ако разтърси бравата, ще успее да освободи езичето.

Но когато посегна към дръжката, бе обзета от усещането за чуждо присъствие от другата страна на вратата. Не беше сама в къщата. Осъзна този факт със злокобна увереност. Нещо или някой, беше в коридора. Тя сграбчи дръжката и безуспешно я разтърси.

— Кой е там?

Гробна тишина.

— Грант? Грант, ако си там, знай, че никак не ми е забавно — обзета от паника, Хейли заудря с юмрук по вратата. — Отключи вратата веднага! Чуваш ли? — паниката ѝ попремина и тя добави едва ли не през сълзи: — Грант?

— Няма да го видиш тази вечер.

Тъй познатият глас отекна в малкото помещение. Хейли бе ужасена. Но и бясна от гняв. Не може да бъде! Ситуацията бе подобна на някаква сцена от второкласен филм, в която героинята се озовава заключена на тавана, където дочаква смъртта си. Хейли пое дъх на пресекулки.

— Готов ли си да се обзаложим? — провикна се тя към вратата.

Това съвсем не бе филмов сюжет, тя не се намираще на ничий таван и нямаше да умре от глад, защото наблизко имаше прозорец, от който лесно можеше да пропълзи навън.

— Няма да допусна някакво си надутото безтелесно същество да ме тормози, чуваш ли?

— Мръсница! Уличница!

— Защо не вземеш да научиш някоя нова дума, а? Или пък... Просто да се изпариш? Махни се оттук и ме остави на мира — тя отново опита да отвори вратата, но без успех.

— Тази нощ няма да успееш да се измъкнеш! С никого няма да флиртуваш! — ревна Артър.

— Ще отида, където си поискам, по дяволите! Да не си въобразяваш, че съм дъщеря ти — Хейли почувства как сълзи намокриха страните ѝ при мисълта за собствения ѝ баща, тъй мил и добросърдечен... И толкова далече оттук. Към гнева се примеси и горчивината на отчаянието и тя приседна в края на леглото, за да се успокои. Сърцето ѝ постепенно възвърна нормалния си ритъм, ръцете ѝ престанаха да треперят и тя си възвърна способността да разсъждава. Избърса сълзите и решително се приближи до прозореца.

Вдигна го с опасението, че в следващия миг ще хлопне отново на мястото си. Отстъпи крачка назад и се засмя, поразена от собствената си мнителност. За да предотврати евентуално изненадващо нападение, взе най-голямата книга от нощното шкафче и я сложи изправена на перваза, като подпря прозореца. Едва сега се осмели да протегне ръка и да опипа мрежата.

Мрежата не поддаде дори при по-силен натиск, но в това нямаше нищо странно — крепяха я големи пирони, а не призрачни пръсти. Хейли поспря за миг, за да реши какво да предприеме по-нататък. Не ѝ се щеше да поврежда мрежата.

Долу на полянката между пристана и магазина Грант пълнеше с въглища скарата за барбекю. Тя няколко пъти извика името му, но той не я чу. Отчаяна, Хейли пхна палец и показалец в устата си и изсвири пронизително, както навремето спираше такситата в Ню Йорк.

Грант рязко изви глава. Този път я бе чул и тя успя да му даде знак, че иска да му каже нещо. Мъжът се отправи към къщата, сподире го и Блъстър.

— Случило ли се е нещо? — викна Грант.

— Вратата се заключи. Дали ще можеш да ме измъкнеш оттук?

— Девойките, попаднали в беда, са моя слабост. Ще ме упътиш ли как да стигна до теб?

— Коридорът е само един. Открий заключената врата.

Грант направи дълбок поклон като същински герой от Шекспирова пиеса.

— Твоето желание е заповед за мен.

Хейли се засмя. Риболовът добре му се беше отразил, ето че проявяваше чувство за хумор, това бе ново за Хейли. Тя го проследи, додето го изгуби от поглед, след което застана насред стаята и се послуша да чуе стъпките му.

Споходи я ужасна мисъл: ами ако Артър е заключил и външните врати? Или ако реши да го нападне? Досегашните му прояви я дразнеха, но не я плашеха. И все пак тя не биваше да забравя, че за него е собствената му дъщеря. Ами ако реши, че Грант е ухажорът на дъщеря му?

Коленете ѝ омекнаха при мисълта, че неволно е въвлякла Грант в капан. Звукът от стъпките му по коридора ѝ подежда окуражаващо.

Някой раздруса бравата.

— Хейли?

— Грант?

— Не, Кентървилския призрак! — подобен отговор бе тъкмо в негов стил. — Къде е ключът?

— Как така къде е? В ключалката, естествено.

— Ако наистина беше в ключалката — рече Грант с пресилена галантност, — вече да съм отворил вратата.

Виж ти, Артър вече и ключове краде, помисли си Хейли.

— Сигурно е паднал, когато вратата се затръшна. Потърси го наоколо.

— Не го виждам — отвърна Грант.

— Сигурен ли си?

— И хрътката е с мен. Повярвай ми, Хейли, ако наблизко имаше ключ, щяхме да го намерим. Знаеш колко опитно е кучето.

Следователно Артър си бе отишъл, в противен случай Блъстър щеше да нададе безспирен вой, рече си Хейли. Тази мисъл я ободри.

— Измъкни ключа от някоя друга врата — предложи тя. — Например този на съседната спалня.

— Ще стане ли на твоята ключалка?

— А как ще разберем, ако не опиташ? — тя кръстоса пръсти с надеждата Артър да не е задигнал ключовете на всички стаи.

Много скоро чу как езичето прищрака. Проскърцване, което възвести, че вратата поддава. Първото, което Хейли съзря, бе ухилената физиономия на Грант.

— Рицар по поръчка на вашите услуги, мадам — рече той.

Прииска ѝ се да се хвърли в обятията му, да се примоли никога повече да не я напуска, но когато той понечи да влезе, връхлетя я тъй злокобно предчувствие, че тя застина на място, неспособна да помръдне.

Грозеше го реална опасност. Хейли я почувства с всяка фибра на тялото си. Прекрачеше ли в стаята, нещо ужасно щеше да се случи. Някакво насилие. Нещо извън човешките представи. Почувства хлад, сякаш кръвта внезапно се отдръпна от крайниците ѝ.

— Не можеш да влезеш тук! — отсече тя.

Грант шеговито вдигна вежди.

— Боиш се да не пострада доброто ти име?

— Говоря сериозно, Грант! — тя направи крачка и му препречи пътя. — Аз... Оставила съм си бельото на леглото.

Той отново се засмя и се опита през рамото ѝ да зърне онова, което тя криеше от него.

— Кажи ми, какъв цвят е бельото ти?

Отчаяние се примеси към паниката. Тя не бе в състояние да обясни обзелото я странно чувство; направеше ли опит, той щеше да я помисли за смахната. Бездруго време за обяснения нямаше. Тя трябваше на всяка цена да го прогони от тази стая. Да го прогони от... Тя не знаеше точно от какво, просто усещаше колко реална е надвисналата опасност.

За неин късмет Блъстър също я усети и тъкмо неговият вой отвлече вниманието на Грант. Хейли най-сетне успя да го избута навън. И когато той се наведе да успокои животинчето, тя затвори вратата и облекчено въздъхна, като чу прищракването на ключалката.

С кучето в ръце Грант се изправи и Хейли го поведе по коридора.

— Хайде — подкани го тя. — Сега ще ми покажеш как да приготвя картофите.

Грант избра два картофа и ѝ показа как да ги намокри и увие във фолио, за да се опекаат в жаравата. Сетне нарязва зеленчуци за салата, докато Хейли изми марулята.

— Бива те да домакинстваш — похвали го Хейли, като забеляза колко умело подреди кръгчетата краставица в салатиерата.

Грант остави ножа, прокрадна се зад гърба ѝ и като плъзна ръце, обгърна кръста ѝ и я целуна по шията.

— Така ли мислиш?

Прегръдката му я разтърси като електрически ток. Тя все още не бе пропъдила от съзнанието си злокобното предчувствие, връхлетяло я в спалнята.

— Напрегната си — промърмори той.

— Сигурно защото... — трудно ѝ бе да каже нещо смислено, когато той обсипваше шията ѝ с целувки. — Ами защото снощи не можах да се наспя.

Обзелото я напрежение постепенно напусна тялото ѝ и тя се отпусна в топлата прегръдка.

— Рицарят няма ли да получи целувка за награда? — устните му отново се плъзнаха по шията ѝ и тя усети как възбудата завладява тялото ѝ като приливна вълна. Наведе глава и тихо изстена. — Обърни се и ме целуни — прошепна той и дъхът му погали бузата ѝ.

Хейли охотно се подчини и се сгуши в обятията му.

Грант впи устни в нейните, жадно и настойчиво. След глупостите на Артър Рамзи и злокобното предчувствие за насилие, тя изпита невероятно облекчение от целувката; чувстваше се защитена в топлата прегръдка на мъжа; силните му ръце ѝ носеха утеха и спокойствие.

Сякаш почувствал нуждата ѝ да бъде прегърната, той я задържа в обятията си дълго след като престана да я целува. Минаха няколко минути и Грант рече със съжаление:

— Ако не запаля въглищата, вечерята ще стане готова едва в полунощ.

— Колко време е нужно, за да се изпече рибата? — вдигна глава Хейли.

— Ти наистина си градско момиче, а?

— В нашата сграда няма балкони — сви рамене тя.

— Трябва да мине поне половин час, за да могат да се сложат картофите. Изпичат се за около час. Рибата става много бързо. Тъкмо се сетих, имаш ли лимон?

— Имам лимонов сок в хладилника.

— Ще свърши работа. С лимонов сок и разтопено масло става чудесен сос.

— Ще го направя, щом привърша със салатата.

Грант я целуна по нослето.

— Прибави и черен пипер.

Вечеряха на верандата на магазина, седнали в люлеещите се столове, положили чиниите в скута си. Осветяваше ги единствено луната, все още тлеещата жарова и малката свещ за прогонване на насекомите.

— Харесва ли ти? — попита Грант, щом Хейли опита рибата.

— Никога не можеш да я приготвиш така в микровълновата фурна — отвърна Хейли.

Грант направи гримаса, изразяваща подигравателно отвращение.

— Да облъчваш рибата? Що за глупости!

— Наистина беше чудесно — рече Хейли след няколко минути, когато Грант прибра празните чинии и ги внесе в магазина. След миг се върна с две малки пакетчета фолио и пушна едното в скута на Хейли. — Какво е това? — попита тя.

— Десерт — отвърна мъжът. — Сандвичите „Лунен пай“, които поръчах на Слим, пристигнаха.

— „Лунен пай“?

— Само не ми казвай, че никога не си ги опитвала.

— Наистина не съм.

— Е, ще те направим южнячка — рече той. Бе привършил пая, когато Хейли разтвори опаковката и любопитно огледа двете бисквити, залепени като сандвич с пълнеж от шоколад. Грант я изчака да отхапе и попита: — Как ти се струва?

— Ще ми трябва време да свикна с вкуса — тя върна бисквитите в опаковката и я остави на масичката между двата стола.

— Само на янките им трябва време да свикнат — разсмя се Грант и взе пакетчето. — Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Заповядай.

— Поне десет години не съм ял от тези сандвичи — рече той и извади пая от опаковката.

Двамата замълчаха. Лекото поскърцване на столовете допълваше нощната симфония на жабите, насекомите и плясъка на вълните. Влажният нощен въздух бе наситен с аромата на гардения.

По някаква странна ирония именно тишината и спокойствието накараха Хейли да се замисли над тревожните събития от следобеда. Докато двамата с Грант приготвиха вечерята и той я учеше на тънкостите в печенето на жарова, Хейли бе избягвала да мисли за неприятното изживяване, когато се озова заключена в стаята от

проклетия призрак. Бе изтласкала от съзнанието си злокобното предчувствие, което я бе хвърлило в паника. Ала сега споменът за случилото се и ужасът, който бе изпитала при мисълта, че Грант може да бъде наранен, се върнаха с такава яснота, та дланите ѝ овлажняха, а върху гърдите ѝ сякаш се стовари огромна тежест.

Почувства хлад. По бузите. По ръцете. По босите крака. Столът бе голям, с широка седалка. Хейли сви крака, обгърна ги и подпря брадичка на коленете си. Къде отиде раят, заради който бе напуснала Ню Йорк? Какво се бе случило с независимостта, с която тъй много се гордееше?

Призрак, ето какво.

Призрак! Другите хора растяха, напускаха дома, ставаха независими. Безпокояха се как ще изплатят ипотеката си. Или пък се превръщаха в самотници. Или се нуждаеха от помощ, за да се приспособят към нов начин на живот. Но нямаха призраци, които да ги обиждат и да ги заключват в стаите им. Нямаха странни зловещи предчувствия, от които побиваха тръпки. Защо аз? Защо точно на мен трябваше да се случи?

Смътно осъзнала, че Грант ѝ говори, Хейли вдигна глава.

— Какво те тревожи, Хейли?

— Няма... с кого да поговоря — тя се втренчи неவிждащо в мъжа, една осъзнаваща собствените си думи. — Ако кажа на някого, ще помисли, че съм луда.

— Можеш да кажеш на мен.

Очите им се срещнаха.

— Ти също ще решиш, че съм луда.

— С твоите камъни, по твоята глава — сви рамене Грант.

— Не разбирам какво имаш предвид — тя не можеше да се съсредоточи.

— Преди време ми предложи да отида на психоаналитик, не помниш ли?

Хейли пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— По-различно е. Ти просто имаш нужда от помощ, за да се приспособиш към новия си начин на живот. А на мен ще ми нахлузят усмирителна риза и ще ме затворят в стая с дунапренени стени.

— Хейли, за Бога, какво се е случило? — тя не отговори и след миг мъжът настоя: — Има ли някаква връзка с това, че не ме пусна в

спалнята си?

Тя дълго не откъсна поглед от него, после попита:

— Как мислиш, дали столът ти ще издържи двама души?

— Нека опитаме — рече мъжът и подканящо разтвори обятия.

Тя се сгуши в прегръдките му и склони глава на рамото му. Мъжът я обгърна с ръце и бавно залюля стола. Хейли въздъхна и се притисна към тялото му, чиято топлина я караше да се чувства в безопасност, вдъхваше ѝ сили, успокояваше я.

— Не ме пусна да вляза не заради бельото ти, разхвърляно върху леглото, нали? — предпазливо попита той.

Хейли обви ръце около врата му, сякаш търсеше спасителна опора в присъствието му.

— Прав си — тихо промълви тя.

Той я притисна към себе си и погали косите ѝ.

— Ти трепериш! Господи, Хейли, какво се е случило?

Тя не знаеше как да му каже, с какво да започне. Как би могло да се обясни необяснимото?

— Вратата на спалнята не се затръшна сама — рече.

— Някой умишлено те е заключил? — тя кимна. Грант настръхна срещу човека, който дотолкова я бе разстроил. Изпита желание да я предпази, да я защити. — Кой го направи? Защо?

— Той не искаше... да се срещна с теб.

Кръвта му кипна при мисълта, че бившият ѝ приятел се държи грубо с нея и я заплашва.

— Тормози ли те някой?

— В известен смисъл.

— Той беше в стаята ти, нали? Хейли, ако някой те заплашва, можеш да се обърнеш към полицията. Биха могли да го арестуват или...

— Не могат да арестуват Артър Рамзи.

СЕДМА ГЛАВА

— Артър Рамзи? — трябваша му няколко минути, за да осмисли името. Когато най-после разбра за кого му говори, не можа да повярва на ушите си. — Мъжът, построил твоята къща? Но той е...

— Мъртъв — довърши Хейли вместо него.

Ако не беше толкова разстроена, той би помислил, че се шегува. Но тя беше сериозна — съвсем сериозна — и тъжна.

— Той е призрак — рече Хейли и преглътна мъчително. — И обитава къщата ми.

Тревогата ѝ беше неподправена. Тя бе убедена в правотата си.

— Само защото вратата се е заключила...

— Не е само вратата — продължи тя. Говореше тъй отчаяно, че сърцето на Грант се сви. — Не за пръв път го виждам. Или чувам.

— Той ти говори? — Господи, по-сериозно е, отколкото предполагам, добави наум Грант.

— Той... най-вече ме обижда.

Въпреки скептицизма си, Грант реши, че невероятната история е страховито завладяваща.

— Как те нарича?

Тя пое дълбоко въздух.

— „Уличница“ и „мръсница“ са любимите му думи. Както всеки разгневен баща би нарекъл своята непокорна дъщеря през четиридесетте — тя вдигна глава и открито срещна погледа му. — Той мисли, че съм дъщеря му Синтия.

Тя наистина си вярва, помисли Грант. Убедена е, че къщата ѝ се обитава от духове. Може би всичко е плод на богатото ѝ въображение, подхранено от обстоятелствата. Или пък беше напълно луда. Във всеки случай бе твърде разстроена.

— Хейли...

— Не ми вярваш, нали? За Артър Рамзи.

— Вярвам, че ти си убедена в думите си.

Тя отчаяно въздъхна и отново склони глава на рамото му.

— Знаех си, че ще ме помислиш за луда.

— Не съм казал такава нещo.

— Каза го, но с други думи.

— Хейли...

— Не ми говори с този покровителствен тон. Или къщата ми е обитавана от духове и аз съм с ума си, или не е обитавана и аз халюцинирам. Очевидно е коя интерпретация ти допада повече.

— Трябва да признаеш, че идеята за призрак е малко смущаваща. Ако не мислеше така, не би се страхувала, че ще те помислят за луда, щом споменеш за призрака.

Раменете ѝ като че увиснаха и тя притисна чело към слепоочието му.

— Ако кажа на колегите си... не зная какво биха направили. Обадох се на майка ми, но не можах... да изрека, че прекрасната къща, за която мечтаех, е обитавана от духове.

Изведнъж Грант осъзна колко е самотна тя. Винаги, когато я видеше, Хейли бе весела и приятелски настроена; винаги си я бе представял обградена от колеги в работата си, бе предполагал, че води богат обществен живот. Но сега си спомни, че не е виждал някой да я посещава, нито пък бе забелязвал да тръгва вечер за града, облечена официално.

Всичко това само потвърждаваше теорията, че е измислила призрака, за да компенсира липсата на семейството си. И ако той влезеше в ролята на неин приятел, с когото да споделя тайните си, отношенията им щяха да надхвърлят обикновеното кимване за добро утро и задължението му да наглежда кучето.

Челюстта му се стегна, щом осъзна ситуацията. Когато се измъкна от бясната надпревара на големия град, съвсем не бе планирал да се превърне в близък приятел на млада жена с твърде богато въображение. Не желаше отговорности, нито каквито и да било задължения. И все пак...

Тя беше в прегръдките му, притисната към тялото му, имаше нужда от него. И тази нужда бе твърде съблазнителна.

Грант не си спомняше някой някога наистина да е имал нужда от него. Е, разбира са, добрите стари Щати се нуждаеха от него, но по съвсем различен начин. Това бе нужда, пресметната от генералите и военните съветници. Той беше един от хилядите. От стотиците хиляди.

Мелиса също нямаше нужда от него; бе го заявявала при всеки удобен случай. Накрая стремежът да не зависят един от друг се бе превърнал в негласно състезание помежду им, бе подкопал връзката им и бе станал причина за раздялата им. Какво е приятелството без взаимно разбиране и подкрепа, без нуждата един от друг?

Приятелство. Любовна връзка. Подобни отношения изискваха да се нуждаеш от другия. Но той не желаше обвързване или поне не бе желал, когато напусна работата си и скъса с предишния си начин на живот. Той търсеше усамотение, време за размишление, свобода от отговорности, възможност да открие как точно би искал да премине животът му. Ако искаше да се придържа към първоначалните си намерения, трябваше да каже на Хейли, че не е с всички си и да я остави сама.

Ала изведнъж почувства топлината на тялото ѝ, докосването на челото ѝ до слепоочието му, дъхът ѝ, галещ бузата му, нежния допир на гърдите ѝ.

Неочаквано завладялото го желание го накара да изпита чувство на вина. Тя му се бе доверила, бе потърсила утеха в прегръдките му. Молбата ѝ за съчувствие и доверчивостта ѝ бяха съвсем по детски прями и непосредствени. Досега не бе виждал по-уязвимо човешко създание. И никога не бе желал тъй силно и отчаяно да вдъхне на някого сили и да му осигури необходимата защита.

Той успокоително я притисна към себе си.

— Разкажи ми кога го видя за първи път?

— Беше когато... Още не знаех, че е призрак. Мислех, че е част от моя... — тя преглътна. — Мислех, че е част от съня ми. Но следващия път бях съвсем будна. Беше в нощта, когато ти откъсна гарденията. Спомняш ли си... Ти ме целуна?

— Спомням си.

— Влязох в къщата и... изведнъж той беше там, крещеше и ме обиждаше. Познах го от съня си, но този път не сънувах. Бях будна и не можех да повярвам... Бях твърде изплашена, за да разсъждавам, а и Блъстър виеше. Също както и днес следобед, нали го чу. Предполагам долавя... със своя животински инстинкт, че нещо не е наред. Не можех да разсъждавам. Реагирах несъзнателно, хвърлих нещо по стареца — ръката ѝ се вкопчи в яката на ризата му, Хейли зарови лице във врата му. — Мина точно през него. Тогава разбрах, че е призрак — тя вдигна

глава и отпусна пръсти. — Оттогава не го бях виждала, но го чувах как шепне обиди в стаята ми през нощта. Аз... отворях му, опитвах се да го убедя, че не съм дъщеря му. Не предполагах, че може да ме нарани, но днес...

Грант бе почти напълно убеден, че е измислила призрака, но преди да сподели доводите си, искаше да разбере повече за фантома.

— Защо смяташ, че те мисли за дъщеря си. Наричал ли те е някога с нейното име?

— Не. Но... Не разбираш ли? Заради чувствата. Артър Рамзи започнал да се държи твърде особено, щом дъщеря му се влюбила. Когато избягала с любимия си, старецът го приел като предателство. Почувствал се изоставен. И тази мисъл го преследвала до смъртта му, така и не успял да се примири.

Грант не успя да потисне скептицизма си.

— И сега броди наоколо и не може да намери покой.

— Вероятно аз съм на възрастта на Синтия, когато е избягала. Когато след твоята целувка изпитах... За него е било като нещо вече преживяно.

— Какво изпита? — попита Грант и нежно погали бузата ѝ.

Тя замълча, преди да отговори. Силни чувства бушуваха в дълбините на очите ѝ, когато срещна погледа му. Тя сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Каквото изпитва една жена, когато мъж вплете в косите ѝ цветете и я целуне. Чувства се женствена и... — тя се усмихна — желана.

— Дотолкова желана, че да вдигне мъртвец?

— Дотолкова желана, че Артър Рамзи да усети емоционалното ми състояние.

— Една целувка те направи толкова чувствителна?

— Не беше само целувката. Цялата вечер бе твърде романтична. Лунната светлина. Гарденията. Начинът, по който ме гледаше. Жената винаги долавя, когато е желана, Грант, особено когато...

— Когато? — нежно я подкани Грант.

— Когато тя също...

— Изпитва желание към мъжа?

— Когато смята, че той е привлекателен — усмихна се тя.

— Значи ти се прибираш в романтично настроение и чувствата, които те вълнуват, превръщат в призрак човек, мъртъв от години.

— Още преди това... В съня ми... — тя осъзна грешката си твърде късно.

— Ти се изчерви.

— Тук е прекалено тъмно, как разбра?

— Не е чак толкова тъмно.

— Аз никога не се изчервявам.

— За втори път споменавах съня си. Ще ми го разкажеш ли?

— За нищо на света.

— Трябва да е бил доста странен.

Тя не отговори.

— Имаше ли целувки?

— Артър Рамзи ме събуди, преди сънят да стане твърде... недвусмислен.

— Аз участвах ли?

— Не!

— Лъжкия — дяволито се усмихна той. — Бях ли облечен?

— В елегантен смокинг.

— През цялото време.

— Да.

— А ти беше ли облечена?

— Да. В черна копринена рокля.

— През цялото време? — тя не отговори. — Отново се изчервявах — рече той. Хейли продължи да мълчи. — И какво направихме, та вбесихме стария Рамзи?

— Ти беше единственият, който правеше нещо. Аз само се наслаждавах на действията ти. И тъкмо това вбеси стария Рамзи. В един момент ти ме целуваше, а в следващия чух как Артър Рамзи ме нарече уличника.

— А ти целуна ли ме?

Тя тихо се засмя.

— Беше физически невъзможно.

Изведнъж гърлото на Грант пресъхна и той прошепна сподавено:

— Къде... те целувах?

Хейли сви коляно и посочи глезена си.

— Тук. И... тук. — Тя докосна бедрото си.

Грант нежно погали бледата, гладка като алабастър, кожа и долови учестеното дишане на младата жена.

Той с усилие отмести поглед към лицето ѝ. В очите ѝ се отразяваше собственото му желание.

— Така ли? — прошепна той и сведе устни към бедрото ѝ. Целуна нежната кожа, погали я с език, после отново притисна устни, неспособен да устои на изкушението. Тялото му се напрегна от възбуда и щом вдигна глава, той прочете в очите ѝ поканата, която се надяваше да види. Устните му се впиха в нейните и тя пламенно откликна на целувката. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му.

Той се отдръпна и прошепна:

— В моята къща или в твоята?

— При теб.

— Сигурна ли си?

— Не зная на какво е способен.

— Артър Рамзи ли? — намръщи се Грант.

— Мисля, че и двамата нямаме желание да разберем.

Грант бе напълно съгласен. Макар да не вярваше, че Артър Рамзи съществува извън въображението ѝ, той не бе в настроение да спори. Философските дебати около съществуването на духовете не влизаха в плановете му за следващите няколко дни.

Тялото му бе толкова напрегнато от желание, че той се съмняваше дали ще успее да се изправи. Но когато Хейли стана, духна свещта и усмихнато му подаде ръка, той бе готов да я последва.

До смъртта му в неговото съзнание щеше да остане запечатан образът на Хейли, обляна в сребриста лунна светлина, протегнала ръка към него. Той нежно обхвана пръстите ѝ и ги целуна.

— Жилището ми не е луксозно — предупреди я и отвори вратата, разделяща магазина от стаичката, където спеше.

— Но поне е само твое.

— Да, така е. И струва ми се, твоето кученце ще трябва да получи от своите кучешки бисквитки... в банята — той изгледа многозначително Блъстър.

— Не знам как ще реагира, ако го заключим.

— Нищо няма да му стане. Днес го затворих там, когато се наложи да изляза. Отначало ще поскимти, но няма опасност да се

нарани — той нежно целуна устните ѝ. — В този момент не искам да те дяла с никого. Дори с кучето.

Хейли кимна. Краткото отсъствие на Грант ѝ даде време да огледа жилището му, заето почти изцяло от огромното двойно легло.

Когато Грант се върна от банята, той видя помещението през очите на Хейли — малка стаичка с легло, шкаф, плакати по стените и гола крушка, която висеше от тавана.

— Огледай се, Хейли — рече той. — Това е всичко, което мога да предложа в момента — той замълча за миг. — Не е „завинаги заедно“, обвито в розови панделки.

Тя смело срещна погледа му.

— Съвсем скоро напуснах дома на родителите си, Грант. Не търся „завинаги заедно“, обвито в розови панделки.

— В такъв случай... — той я грабна в прегръдките си с плам, който би подпалил дори влажни съчки. — Защо не ме целунеш.

Хейли охотно се подчини. Целуна го страстно и зарови пръсти в косата му. С копнеж се притисна към тялото му.

Силната му възбуда я изненада и ѝ вдъхна смелост. Тя покри с целувки лицето му, клепачите, леко ухапа ухото му.

Дланите ѝ се плъзнаха под ризата му и погалиха зърната на гърдите му. Повдигна дрехата и устните ѝ последваха движенията на ръцете.

Грант съблече ризата си и я захвърли, после посегна към нейната блуза.

— Не! — Хейли отблъсна ръцете му.

— Да! — настоя той и очите му заплашително проблеснаха.

— Не! — дяволито се защити Хейли.

— Е, добре. Остави я. Ще се справя и така.

— Какво ще...

В същия миг се озова в желязната му прегръдка, притисната към тялото му. Той я целуна, жадно и алчно, обвил ръка около кръста ѝ като стоманен обръч. Дланта му се плъзна по гърдите ѝ, пръстите му погалиха зърното, докато допирът на тънката материя на блузата ѝ болезнено раздразни възбудената ѝ плът.

Гърдите ѝ пламнаха и натежаха, тялото ѝ закопня да почувства допира на кожата му, но мъжът плъзна ръце под блузата ѝ само за да извие тялото ѝ назад и да впие устни в гърдите ѝ.

— Грант — извика тя умолително.

— О, не — рече той. — Блузата остава.

Тя се усмихна и задържа погледа му.

— Ще играем нечестно, така ли?

Тя бавно плъзна късите панталони по бедрата си и ги остава да паднат на пода.

— Е, сега резултатът е равен.

Той се втренчи в бледата, нежна като сатен, кожа и страстта, горяща в дълбините на очите му, както и учестеното му дишане накараха сърцето ѝ бясно да бие от вълнение. Почувства се желана и безумно смела. Пристъпи към него и плъзна ръце по бедрата му.

— Винаги съм смятала, че имаш великолепни крака. Горя от нетърпение да ги видя.

Грант бе изненадан от тази непозната Хейли — дяволитата съблазнителка, която в момента страстно галеше възбудената му плът.

Той се отдръпна от нея и посегна към ципа на панталоните си. Хейли покри ръцете му с длани.

— Не. Не, докато аз съм с блуза.

Грант сграбчи реверите ѝ, рязко дръпна и след миг седефените копчета се пръснаха из стаята.

— Беше една от най-хубавите ми ризи!

— Купи си друга и ми прати сметката — отвърна Грант.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, палците му погалиха изящните зърна. Устните му обсипаха с целувки шията ѝ, дланите му обхванаха бедрата ѝ и я притиснаха към тялото му.

— Целуни ме — прошепна тя.

Целувката му бе жадна. Той впи устни в нейните, опиянен от страст. Хейли вкопчи ръце в раменете му, обви крака около бедрата му и склучи глезени.

Грант се отпусна на леглото, без да изпуска Хейли от прегръдките си. Усети как ръцете ѝ се плъзнаха между телата им, за да свалят панталона му.

— Не спирай, Хейли — промълви той и обсипа с целувки шията ѝ, бузите, клепачите ѝ. — О, Хейли.

Докато я целуваше, мъжът бавно свали бельото ѝ.

Ръката му се плъзна по бедрата ѝ. Интимната милувка я накара да изстене тихо.

— Желая те отчаяно — прошепна той в ухото ѝ. Мъжът се отдръпна, свали джинсите и извади от джоба малкото найлоново пакетче, което бе взел от банята.

Отпусна се до нея на леглото и я грабна в обятията си. Телата им се преплетоха. Жадно я целуна и проникна в нея бързо, опиянен от кадифената мекота, която го обгърна.

Тя се раздвижи и откликна на страстта му по свой уникален начин — с нежни милувки, които разпалиха желанието му. Шепнеше му любовни думи, с които го окуражаваше и изразяваше невероятното удоволствие, което ѝ доставяше. А когато възбудата ѝ достигна своя връх и избухна с невероятна сила, тя се вкопчи в него, сякаш пропадаща в пропаст, и извика името му.

В същия миг той я последва, достигнал екстаза и единственото, което успя да изрече, притискайки я в прегръдките си, бе нейното име.

Не му се искаше да размишлява. Страхуваше се, че ще започне да анализира защо с никоя друга жена не бе изпитвал подобни чувства, докато я държеше в обятията си. Затова безмълвно се отдаде на удоволствието.

Тишината бе нарушена от драскане по вратата на банята, последвано от жалното скимтене на кученцето.

— Няма да се откаже, защото знае, че сме тук — предупреди Хейли.

— И без това трябва да отида до банята — рече Грант и стана от леглото.

Когато се върна, Хейли бе седнала в леглото, загърната в завивките, подпряла гръб на стената. Блъстър се беше излегнал до нея и бе отметнал доволно глава, докато тя го чешеше по врата. Грант взе възглавницата и я подпъхна под гърба ѝ.

— Така ще ти е по-удобно.

— Благодаря. Бих искала също и риза.

— Риза?

— Моятта е скъсана — напомни му тя с усмивка. — Би могъл да ми дадеш една на заем, за да си отида вкъщи.

— Вкъщи?

— Да, вкъщи. В моя дом. Сигурно си го виждал. Малката бяла къщичка недалеч оттук, до пътя.

Грант се намръщи и отвори шкафа.

— Надявах се, че ще останеш.

— Ще остана малко — тя взе фланелката, която ѝ подаде, и я облече.

Грант се настани до нея, прегърна я през раменете и я целуна по устните. Блъстър веднага се подпря с предните лапи на гърдите на мъжа и го близна по брадичката.

— Непослушен дребосък — изръмжа Грант, хвана го за врата и внимателно го пусна на пода. — Не трябва да го пускаш в леглото, така го разглезваш.

— Не го пусках, до онази нощ, в която Артър... Хубаво е, когато имаш приятел, макар и с козина.

Грант почувства тръпките, пронизали тялото ѝ и я притисна към себе си. Тя се сгуши в прегръдките му и склони глава на рамото му. Мъжът целуна косите ѝ.

— Следващия път, когато имаш нужда от приятел...

Той не довърши мисълта си, защото Блъстър отново се качи на леглото, тромаво премина по крака на Грант и се настани до глезените на Хейли.

— Как мислиш, дали и децата се държат по този начин към родителите си? — попита Хейли.

— Ако е така, това е твърде силен довод за контрол над раждаемостта.

— Нима не обичаш кучето ми?

— Точно сега не искам да те делия с никого — той отново я целуна. — Няма да ме изоставиш тази вечер, нали?

— Утре съм на работа, Грант.

Той нежно плъзна пръсти по ръката ѝ.

— Какво от това? Би могла да се прибереш сутринта.

— Грант.

— Желанието ти да се върнеш вкъщи има ли нещо общо с това, че скоро си напуснала дома на родителите си?

— Донякъде. Но най-вече не мисля, че ще спя удобно в твоето легло.

— Ако не ти харесва леглото ми, бихме могли да опитаме твоето.

— Не!

Грант усети напрежението, завладяло тялото ѝ. Отново призракът. Макар да не вярваше в съществуването му, бе убеден, че за

нея той е истински. Мъртвецът стоеше помежду им и този факт никак не допаднаше на Грант.

— Нежеланието ти да дойда с теб свързано ли е с днешния инцидент, когато твърде бързо ме изгони от спалнята си? — мълчанието ѝ бе достатъчно красноречив отговор. Той настоя: — Какво се е случило, Хейли?

— Не съм сигурна, че ще успея да ти обясня — въздъхна тя.

— Опитай.

Тя се подчини, като се постара да опише предчувствието за неизбежно насилие, което е бе завладяло в спалнята.

— Зная, че звучи налудничаво. Но беше съвсем реално, Грант. Ако беше влязъл в стаята, щеше да се случи нещо ужасно, сигурна съм.

— Изплашила си се за мен, а очакваш аз да ти позволя да влезеш сама в онази стая?

— Не очаквам да ми позволиш нищо, Грант. Изборът е мой. Артър Рамзи смята, че съм неговата дъщеря. Той е досаден и донякъде ме кара да се страхувам от него, но всъщност не представлява реална заплаха за мен. Що се отнася до теб, положението е съвсем различно. Ако той е уверен, че съм Синтия, то вероятно е решил, че ти си мъжът, с когото е избягала. Би могъл да използва космическата си енергия, за да те накаже.

— Космическа енергия?

— Или ектоплазма, или каквото там използват призраците.

Последва гробна тишина.

Хейли знаеше, че историята звучи доста налудничаво и че Грант не ѝ вярва, но не хранеше и най-малко съмнение относно реалността на духа на Артър Рамзи, който обитаваше къщата ѝ. Бе уверена също, че старецът изпитва неприязън и може би ненавист към съседа ѝ. Трябваше да накара Грант да приеме реалността на заплахата.

Грант нито за момент не бе повярвал, че къщата на Хейли е обитавана от духове, но искаше да приключи темата за призрака на Артър Рамзи, без да разваля отношенията си с Хейли. Трябваше да я накара да приеме факта, че призрактът не съществува.

Но как, запита се той. С такт и дипломатичност, естествено. Но нима съществуваше тактичен начин да ѝ обясни, че е жертва на своето въображение, без да я обиди?

Той дълго обмисля думите си, преди да попита:

— Хейли, родителите ти бяха ли строги?

— Не — отвърна тя, изненадана от въпроса. — Аз съм най-малката от три деца, така че родителите ми били свикнали с детски лудории, когато съм се родила. Според брат ми и сестра ми, мама и татко били дори твърде отстъпчиви с мен. Защо?

— Спомена преди малко, че за първи път напускаш дома на родителите си. Стори ми се, че това е твърде важно за теб и предположих, че са били доста строги.

— Щях да се преместя преди една-две години, ако беше така.

— Тогава защо отдаваш на това толкова голямо значение?

— Защото напускането на дома е решителна крачка в живота на всеки. Ти не помниш ли кога си станал самостоятелен?

— Когато влязох в колежа — усмихна се с носталгия той.

— Ето, виждаш ли. Аз пътувах всеки ден до колежа и не живеях в общежитията. А когато започнах работа, не изкарвах достатъчно пари, за да си наема квартира. Освен това всеки път, щом споделях намерението си да се изнеса от къщи, родителите ми изтъкваха, че разполагам със собствена самостоятелна стая и аз оставах. Беше им трудно да ме пуснат, защото бях бебето вкъщи. Така че когато застрахователната компания откри филиал тук, ми се удаде възможност да напусна дома, без да ги засегна и аз се възползвах.

— Значи са те глезили?

— Казах, че съм била бебето вкъщи, а не че са ме глезили. Защо това е толкова важно за теб?

— Ами... изглеждаше важно за теб.

— За мен промяната е голяма. Преместих се в къща, вместо в апартамент. Не се налага да давам обяснения на никого.

Ето че стигнахме до същността на въпроса, помисли си Грант.

— Нали каза, че не били строги.

— Да, наистина. Но когато живееш с други хора, имаш определени задължения. Когато се налагаше да закъснея, се стараех да предупредя мама.

— А когато излизаше с приятел?

— Никога не съм го канила вкъщи „да пийнем по нещо“, ако това имаш предвид. Налагаше се да бъде дискретна — сви рамене тя.

— Вече не е необходимо да бъдеш дискретна — той я целуна по челото.

Хейли се усмихна.

— Да кажем, ще мога да се прибера вкъщи с мъжка фланелка и ще отнеса блузата си с откъснати копчета, без да изпитам угризения — усмивката ѝ се стопи. — Надявам се, че Артър Рамзи няма да се досети какво съм сторила и гневно да се нахвърли върху ми с обиди.

— Може би това ти харесва.

Тя го изгледа сякаш беше полудял.

— Да ми харесва ли?

— Родителите ти не са тук и може би се чувстваш по-сигурна, ако Артър Рамзи те наглежда.

Най-после осъзнала намека, Хейли стрелна Грант с гневен поглед.

— Смяташ, че съм си измислила Артър Рамзи? — косата ѝ бе разрошена от любовните ласки, страните ѝ пламтяха.

— Смятам, че си най-сексапилната жена, с която някога съм имал щастие да споделя леглото си — рече той и се опита да я целуне, но Хейли го отблъсна.

— Мислиш, че се чувствам толкова несигурна, та съм си изфабрикувала дух, който да ме обижда и да ме тормози заради страстта, която изпитвам към теб? Само за да въздействам на чувствата ти?

Той бързо се извърна и я притисна с тяло към леглото.

— Това, което ми въздейства, е начинът, по който ме гледаш, пламенния отклик на ласките ми. Смелостта да ми покажеш какво удоволствие ти доставя да те докосвам. Смелостта да дадеш израз на чувствата си. И аз те обичам въпреки проклетия призрак, а не заради него!

Двамата смаяно се втренчиха един в друг, после проговориха в един глас:

— Любов?

— Господи!

Настъпи мълчание. После Грант изстена.

— Е, това обяснява много неща, нали?

— Какво например?

— Например защо сексът с теб бе по-вълнуващ от първото ми пътуване с влакчето на ужасите. Защо не желая да те пусна да си отидеш. Защо изхвърчах отгук като рицар на отмъщението през онази нощ, когато помислих, че си в опасност. Защо, когато чувствам близостта на голото ти тяло, се възбуждам като петнайсетгодишен ученик при първия си блус — той направи гримаса. — Защо все още не съм убил кучето, което се разхожда по тялото ми с бръсначи на лапите си.

— Блъстър! — възкликна Хейли, протегна ръка и събори кучето на пода. — Нарани ли се? — попита тя с разширени от страх очи.

— Повярвай ми, дребосъкът е като от камък — рече Грант и я целуна.

Не забелязаха кога кученцето отново се присъедини към тях на леглото, но Грант го отнесе в банята, когато дребосъкът нападнa аптечката.

Час по-късно Блъстър последва Грант и Хейли, докато вървяха към къщата ѝ. Мъжът я целуна за лека нощ на верандата. Беше все още в прегръдките му, когато той рече.

— Твърде глупаво от моя страна да ти позволя да влезеш сама в тази къща.

— Ти не ми позволяваш нищо, Грант. Аз съм зряла жена. И решавам сама. Не разбирам за какво се тревожиш, все пак. Та нали не вярваш, че в къщата има призрак.

— Но съм убеден, че ти вярваш в него.

— Моля те, не ми напомняй, че трябва да съм ти сърдита, когато възнамерявам да си легна и да те сънувам.

— Няма ли да промениш решението си и да останеш тази нощ при мен?

— Не.

— Обещай да ми се обадиш, ако имаш нужда от мен.

Тя кимна, после се отдръпна от него и рече с тон, който не търпеше възражение:

— Лека нощ, Грант.

Той измърмори лека нощ и тръгна по пътеката към магазина. Когато Хейли извика името му, той се обърна, надявайки се, че е променила решението си. Но тя рече:

— Лесно е да не вярваш в призраци, докато не ги видиш.

Бяха стигнали до задънена улица. Грант пъхна ръце в джобовете на джинсите си и се намръщи. После се обърна и продължи по пътеката.

Хейли го изчака да завие зад ъгъла и едва тогава влезе в къщата. Чувстваше се приятно изтощена и мечтаеше за топла вана, преди да се отпусне в леглото. Надяваше се Артър Рамзи да не се появи тази нощ. Бе твърде късно, а и тя бе изживяла твърде прекрасни моменти с Грант, за да изтърпи ектоплазматичните безсмислици на стареца.

Напрасно се безпокоеше.

Артър Рамзи не беше в къщата. Чакаше я неговата дъщеря Синтия.

ОСМА ГЛАВА

Вече половин час, откакто Хейли бе във ваната. Внезапно почувства нечие чуждо присъствие. В началото просто бегла неловкост, смущение, че нещо не е наред, сякаш самата атмосфера в помещението бе заредена с неистово напрежение. Макар потопена до брадичката в горещата вода, Хейли потрепери. Беше посипала ароматни соли във ваната, ала ето че уханието на гардениите, цъфнали отвън, надделя, почти я замая.

Застанала нащрек, тя бавно вдигна глава. Чуждото присъствие наподобяваше лек полъх или по-скоро въздушен вихър, придобиващ форма току пред очите ѝ. Фигурата без съмнение принадлежеше на жена.

— Синтия? — прошепна Хейли. — Ти си, нали? — колко странно, думите ѝ отеконаха също тъй шепнешком.

— Предупреди го.

Кого да предупредя?

— Той наб-лю-да-ва. На-блю-да-ва —макар и накъсани, сричките следваха някакъв ритъм. Въздушният вихър се поукроти, очертанията на женската фигура се размиха.

— Синтия, не си отивай! Кого трябва да предупредя? За Грант ли говориш? Да не би да го заплашва опасност?

Въздушното кълбо всеки миг щеше да се стопи. Прозрачно и безформено, то прекоси помещението и при това движение всичко отново доби реални измерения. Пердетата се люшнаха, а вратата на вграденото шкафче с трясък се отвори. Ноктести лапи задраха по дървото, старите панти изскърцаха и ето че Блъстър блъсна вратата на банята, връхлетя и тутакси взе да скимти. Издължената стъклена бутилка шампоан, оставена отстрани до ваната, падна и се търкулна по пода. Удари се в отвореното шкафче, запушалката изхвъркна и течността се разля; наситен аромат на цветя изпълни банята.

В следващия миг настъпи пълна тишина. Пердетата вече дори не потрепваха, бутилката спря да се търкаля, вратичките не се движеха

напред-назад, дори не проскърцваха. Блъстър, приседнал насред свободното пространство, също се бе укротил.

Хейли извади запушалката и искрено се зарадва на тъй естествения звук на оттичащата се от ваната вода. Тя набързо попи водата от тялото си и навлече предварително приготвената нощница. Предчувствие ли я бе накарало да избере тъкмо тази — скромна и в същото време мека и удобна. Или я бе избрала — някак старомодна с тази щампа — просто защото се чувстваше по-женствена, след като се бяха любили с Грант. Съзнаваше единствено, че когато приятната материя обгърна тялото ѝ, почувства задоволство, че тялото ѝ е скрито от брадичката до глезените.

Доволна от това щастливо стечение на обстоятелствата, тя се наведе да приласкае Блъстър, но когато протегна ръка, кучето се стрелна към отворения шкаф.

— Целите ти лапи са подгизнали от шампоана — простена Хейли, осенена от неприятната мисъл колко дълго ще трябва да го къпе. — Не мога да си представя, че животинче с твоето силно обоняние може да понесе тая тежка миризма.

Трябваше да почисти от шампоана, преди да си легне. От миризмата я заболя глава. Тя затвори вратата на банята, за да попречи на Блъстър да тръгне по следата навън. От кухнята взе хартиени салфетки за попиване.

Блъстър се бе намъкнал в шкафа, когато тя се върна в банята. Май бе загубил интерес към разлятото и сега скимтеше тихичко и ровеше някъде в дъното.

— Я погледни какво направи! — скара му се Хейли.

В шкафа вече също цареше хаос. Блъстър бе успял да събори наредените топчета тоалетна хартия, аерозолния препарат за плочки, бутилките шампоан и кислородна вода. Хейли ги извади една по една, за да избърше навсякъде, сетне посегна да хване кучето.

— Какво толкова интересно занимание си намери, а? Та ти си изчоплил боята.

Хвърли хартиени кърпи върху образувалите се локвички, за да попият колкото е възможно повече. Блъстър току се изпречваше пред лицето ѝ, без да се отказва от опитите отново да проникне вътре. Най-сетне Хейли го взе на ръце, пусна водата в умивалника и поднесе към струята лапичките му. После го подсуши с хавлиена кърпа.

— Е, свършихме и тази работа — рече Хейли накрая.

Блъстър никак не обичаше да го праща сам в спалнята; ето и сега продължи да скимти и да блъска по вратата. Хейли работеше с възможно най-голяма бързина; накрая събра и последните кърпи и ги натика в найлонова торбичка. Макар да бе отворила малкото прозорче над ваната, главата все още я болеше от тежката концентрирана миризма, която вдишваше толкова отблизо. Вече привършила, поръси слой талк, който да погълне останалата влага, а по възможност и част от миризмата. Оставаше ѝ кръгло петно около самата бутилка.

Жалните писъци на Блъстър, драценето по вратата продължаваха да усилват главоболието ѝ. Изгубила търпение, тя отвори и пусна животинчето при себе си. С обичайната си упоритост Блъстър припна право към шкафа, завря се вътре и отново взе да рови на същото място.

— А, не — промълви Хейли и приклепна. — Излез веднага. В края на краищата трябва да почистя, преди да легна да поспя... О, Блъстър, сега пък какво направи!

Тя вдигна кучето, сложи го зад гърба си и се приведе да провери каква бея е успяло да направи.

— Да не мислиш, че лесно ще намеря кой да го поправи...

Като се вгледа по-отблизо, установи, че изровеното не е дупка, както бе предполагала в началото, а обширен процеп на мястото, където се срещаха ъглите. Тя леко побутна пострадалата плоскост. Боята се изрони от участък, добил очертанията на квадрат. Тя повторно натисна и целият квадрат се отмести встрани.

Нима тук има тайник? Самата мисъл накара кожата ѝ да настръхне. Хейли седна на пода, подпря се на стената и от гърдите ѝ се изтръгна стенание.

Тайници! Призраци. Неясни предупреждения. Напоследък животът ѝ се превръщаше в нелепо подобие на сюжет от готически роман. Може би Грант имаше право. Може би самотата бе довела и суката, а собственият ѝ разсъдък търсеше начин да я развълнува.

Не! Не бе смахната дотам, че да си въобрази съществуването на Артър Рамзи. А и квадратната плоскост, оголена от Блъстър, не бе плод на въображението ѝ. Навярно обяснението бе съвсем просто и нямаше нищо общо с първоначалната догадка за тайно скривалище; навярно

осигуряваше достъп до някакви тръби или бе кръпка, прикрила миша дупка, изровена в дървото.

Докато си блъскаше главата да намери правилното обяснение, Блъстър се възползва от разсеяността ѝ и отново се втурна да продължи тъй приятното занимание с дращенето. Хейли протегна ръка да го сграбчи, ала твърде късно. Охлабената плоскост падна. Вместо най-сетне да се укроти, Блъстър задигна все по-учестено, залая и мушна лапи в откритата се дупка.

— Какво ти става, не разбирам — промърмори Хейли. Този път измъкването от шкафа ѝ струваше неимоверни физически усилия. — Какво откри там, някоя мишка или нещо друго?

Подобна перспектива съвсем не я радваше. Тя просто искаше да върне плоскостта обратно на мястото ѝ, да прибере шишетата и кутиите, след което да си легне. Но преди това ще си вземе два аспирина поне малко да облекчи досадното главоболие.

Отново прогони Блъстър в спалнята и се върна при шкафа, решена този път да довърши работата докрай. Вдигна квадратната плоскост, разгледа и мястото, откъдето бе изпаднала. Нещата на пръв поглед изглеждаха съвсем логични: квадратна плоскост, поставена в гнездо с формата на квадрат. Хейли се опита да възстанови първоначалното положение. Плоскостта уж се намести, ала никак не пасваше на съседните. Подпухналата боя се посипа по ръката ѝ, когато натисна в средата с юмрук.

Само това оставаше! Да се отровя с олово, мина ѝ през ума. Семейство О'Кийфи без съмнение бяха използвали латекс, ала нищо чудно отдолу да бе останала някогашната боя, получена на основата на оловни съединения. Тя отново почука по плоскостта. Някакво раздвижване в стената разпали любопитството ѝ. Тя застина за миг, сякаш очакваше да се натъкне на нещо живо, ала повторно движение не последва. Много внимателно, от страх да не попадне на някое умряло животинче, тя с нокти освободи плоскостта; сетне, зърнала какво има там, въздъхна с облекчение.

Стига някому да не бе хрумвало да постави починалия си домашен любимец в малка кутия, а нея да увие в амбалажна хартия — можеше да се очаква, че тук не се крие труп. Улови с два пръста единия край на пакета и рязко дръпна. Пакетът се плъзна леко напред.

Хейли го гледа известно време втренчено, преди да се реши да го вдигне.

Пое внимателно овехтялата от времето хартия и я разгърна. Първото, което ѝ направи впечатление, бе познатият аромат на гардения. Онова, което бе увито вътре, бе напоено с тази миризма. С треперещи пръсти Хейли вдигна носна кърпичка, поръбена с пожълтяла дантела. Отдолу се показа книга, обвита с фина кожа. Това бе Библията на Синтия Рамзи. Името ѝ и думите „Светото писание“ бяха изписани със златни букви, а копринена лента, пришита за подвързията служеше за отбелязване на страницата.

Неочаквано книгата се изплъзна от треперещите ръце на Хейли и в този миг стана ясно откъде идва силният аромат. Цветът гардения, който Синтия бе поставила между страниците, бе прилепнал към тънката хартия. Хейли прокара пръст по потъмнялото очертание на цвета, представяйки си как бе изсъхвал с течение на времето и ароматното цветно масло бе прониквало през всичките тези години в Светото писание.

Копринената лента за отбелязване на страниците бе оставена на „Книгата Рут“ в Стария завет. Някой бе поставил кръстче в полето до шестнайсетия стих на първата глава.

— О, Синтия — въздъхна Хейли, след като прочете познатия пасаж: „... гдето идеш ти, и аз ще ида, и гдето останеш, и аз ще остана...“

Нима жена, замисляща бягство с любимия, би могла да отбележи друг текст.

Хейли внимателно запрелиства страниците с надеждата да срещне и други, отбелязани по същия начин текстове.

На страниците, оставени за семейна история в средата на Библията, личаха имената на майката и бащата на Синтия, рождените им дати и датата на смъртта на майка ѝ. Хейли пресметна, че Синтия е била едва шестгодишна, когато е загубила майка си. Как ли се е чувствала без майка? Ами Артър — живял е сам с дъщеря си в края на трийсетте години? Дали твърде тежкото бреме не го е направило прекалено грижовен, дори тираничен?

Докато прелистваше, тя с тъга си мислеше за трагичния живот на дъщеря и баща. Щом стигна до изсъхналата гардения, обърна страницата с особено внимание. Не срещна повече отбелязани

текстове, но към края на книгата откри фактура от гараж за автомобили на Уидърз и Бъртрам. Хейли не бе чувала за такъв гараж, но името на улицата в края на листа ѝ бе познато. Намираше се в търговския център на града.

Ако това е фактура за заплащане, размишляваше Хейли, трябва да има и дата. Но на листа с грубоват мъжки почерк бе написано любовно стихотворение, украсено в полетата с цветя и сърца. Очевидно човекът не можеше да се похвали с художническа дарба, но поне имаше романтично сърце. Хейли позна стиховете на Байрон:

*Пристъпва — дивна красота
Тъй тиха — нощ в брилянти звездни
И светлост ведно с тъмнота
Трепти в очи — лазурни бездни
Там грее нежна светлина
Не пищен блясък на деня.*

Представи си как Синтия препрочита отново и отново строфите, мечтаейки за своя любим.

Събитията, последвали появата на Синтия — тревожното предупреждение, отварянето на шкафа и разлетия шампоан, който трябваше да почисти, бързо се изредиха в съзнанието ѝ. Сякаш самата Синтия с призрачния си пръст ѝ бе посочила къде е скрита Библията.

Хейли се замисли за книгата този път спокойно без емоции и си даде сметка, че мястото ѝ е съвсем неподходящо. Очевидно Синтия бе искала да я скрие от очите на баща си, но нима млада жена, която оставя цветя и любовно стихотворение между страниците, не би взела Библията си при бягство с любимия? Цвете от него? Би трябвало то да е първото нещо, което ще сложи в багажа си.

Ако, разбира се, е имала време да събере нещата си. Възможно е да не е знаела, че ще бяга, до момента, в който любимият не е почукал на прозореца ѝ. Или пък го е очаквала, без да знае точния ден и час.

Да го предупреди. Баща ѝ ги следи. Може би Артър е разбрал намеренията им и е очаквал младия мъж. Ако се е наложило да бягат бързо, тя положително е тръгнала без никакъв багаж.

Сърцето на Хейли се сви от страх. Ами ако Артър е стоял скрит и ги е наблюдавал? Какво ли е сторил на мъжа, дошъл да отвлече дъщеря му? Сигурно Синтия се е бояла именно от това. Дали при посещението на Грант Хейли не бе доловила страха на Синтия?

Блъстър драскаше по вратата, възмутен, че е оставен навън. Хейли върна стихотворението между страниците и затвори книгата, сетне внимателно я остави на най-горния рафт в шкафа, без да забравя да прибере кърпичката и амбалажната хартия. Прикрепи дървената преграда, нареди топчетата тоалетна хартия, препаратите и всичко останало и едва тогава пусна кученцето.

Животинчето приближи шкафа, подуши вратата и щом ноздрите му се напълниха с талк сбърчи смешно нос. Сетне отиде до крака на Хейли и със скимтене даде знак, че иска да го погалят. Хейли го вдигна и го прегърна.

— Бедният ми Блъстър. И на теб тази история с духовете ти додея.

Без всякакво съмнение знаеше, че именно духът на Артър Рамзи ѝ крещи и я обижда, но искрено се изненада от лекотата, с която прие, че духът, който се появи в банята, е духът на Синтия Рамзи, въпреки че нямаше никакво основание да смята, че тя е мъртва.

Отнесе кученцето в кухнята и провери в телефонния указател дали съществува гараж на името на Уидърз и Бъртрам.

Такова име не откри, но в раздела за частни телефонни номера намери четирима души с фамилията Уидърз и трима — с Бъртрам.

Изтощена бе до смърт, но тази нощ почти не мигна. Няколко пъти, след безуспешно въртене в леглото с надеждата, че ще си намери удобно място, се изкушаваше да отиде до магазина на Грант, да го събуди да му каже: „Прегърни ме.“ Ала тогава трябваше да му обяснява защо не е могла да спи, а след като той не искаше да повярва за Артър още по-малко вероятно бе, че ще повярва в посещението на Синтия.

Тя самата едва ли би повярвала на подобна нелепа история, ако беше на негово място. Преди появяването на Артър можеше да се закълне, че духове съществуват единствено в приказките, разказите на ужасите и страшните филми. Това, разбира се, не ѝ попречи да се чувства обидена от факта, че Грант се отнася с недоверие към думите

й. Уверена бе, че той държи на нея, но нима това бе достатъчно, щом дори не правеше опит да ѝ повярва?

Припомни си отново посещението на Синтия и за пореден път се замисли над загадъчното ѝ предупреждение. Затвореше ли очи, виждаше Библията на Синтия с изсъхналата гардения и романтичното стихотворение, написано на фактурата от гаража, обрамчено с детински рисунки.

Въпроси. Загадки. Будилникът зазвъня и тя се извърна, за да го спре.

— Шегуваш се! — промърмори тя към будилничето и се усмихна. Това бе една от любимите фрази на Грант.

Облече се набързо и среса косата си. Гримът щеше да почака до първия светофар.

По време на сутрешната разходка на Блъстър кученцето изтича до магазина на Грант. Хейли му помаха, но вместо да отвърне на поздрава ѝ, мъжът изтича навън и я настигна тъкмо когато влизаше в колата си.

— Няма ли да ме целунеш за добро утро? — попита той.

С известно усилие Хейли се усмихна. Спомените от нежните моменти, прекарани заедно, нахлуха в съзнанието ѝ.

— Опитай се да ме убедиш.

Той я целуна, сетне задържа брадичката ѝ, вперил поглед в лицето ѝ.

— Изглеждаш уморена — рече той.

— Прекарах неспокойна нощ.

— Пак ли Артър Рамзи?

— Не. Старецът не ме е безпокоил. Просто... не можах да спя.

— Трябваше да останеш при мен. Щяхме чудесно да поспим.

— Така ли мислиш — кокетно сви устни тя.

Усмивка грейна на лицето на Грант.

— Дори да не можем да спим — притисна я той до себе си — имаме и други приятни занимания.

— Не знаех, че играеш шах.

— Наистина не играя.

— А Монопол?

— Други игри са моя специалност — поклати глава той.

— Така ли? — погледна го Хейли предизвикателно.

— Мога да те науча — и така здраво я притисна, че Хейли едва си поемаше въздух. — Това е урок номер едно, а ето и номер две — и впи устни в нейните, така че краката ѝ се подкосиха.

— Ако ще има и номер три — задъхано се обади Хейли, — да почакаме, докато се върна от работа.

— Ще те чакам с нетърпение.

Изморена до смърт и обзета от единственото желание да се прибере у дома, Хейли си тръгна от работа по-рано от обикновено. Щом навлезе с колата в двора на къщата, забеляза, че ограждението за Блъстър вече е почти готово. Слим и Грант усърдно чукаха и режиха, така погълнати от заниманието си, че само леко ѝ кимнаха за поздрав. Блъстър и Пенрод се бяха излегнали в еднакви пози на тревата и наблюдаваха строежа.

— Какво майсторите?

— Колибка за кучето — отвърна Слим. — И то е жива душа.

— Разбира се — съгласи се Хейли и огледа ограждението. Похвали Слим за добре свършената работа.

— Грант също помогна.

При споменаването на името му Грант спря да стърже с триона и вдигна очи.

— В такъв случай дължа и на теб благодарност — рече тя.

В очите му прочете силното желание да я целуне. Хейли не успя да потисне руменината, обагрила страните ѝ в отговор на неговото мълчаливо послание.

— Нищо повече от услуга на съсед — отвърна Грант. По тона му стана ясно, че е доловил вълнението ѝ.

Хейли бе убедена, че Слим е наясно и с най-дребната подробност от мълчаливата размяна на послания, но той с нищо не го показва. Спокойно вдигна следващата дъска и я постави до другата, която току-що бе заковал. Пригответи един пирон, но сякаш сетил се за нещо, остави чука и бръкна в джоба на ризата си, откъдето измъкна сгънат лист хартия.

— Докато не съм забравил... Попитах в магазина за железарски материали дали някой не познава Синтия Рамзи или младежа, за когото се е омъжила. Ето този човек е бил негов съдружник. Известно време

двамата са държали гараж на Сентръл Стрийт. Сега вече е пенсионер. Господин Уолтърс ми написа телефонния му номер.

Хейли долови предупреждението в очите на Грант, докато тя поемаше листчето и благодареше на Слим.

— А сега, ако ме извините за момент, ще отида да се обадя на този господин... — сърцето ѝ бе спряло за миг, докато прочете името от листа... Уидърз. — Искате ли да ви донеса нещо освежително? Вода? Чай? Бира?

— За мен нищо, благодаря — обади се Слим и пригответи следващия пирон.

— Чаша вода, ако може.

— Сега ще я донеса — рече Хейли, но Грант вече бе оставил триона.

— Сам ще си наляя.

Хейли нямаше сили да спори с него и пое към къщата.

— Моля те, не се обаждай — рече Грант, щом прекрачиха прага.

Младата жена хвърли чантата си на канапето, но здраво стискаше листчето в ръка.

— Това не е твоя работа.

— Но ти си моя работа.

— Само защото веднъж съм спала с теб ли?

— Два пъти! — поправи я той и добави саркастично: — Много бързо забрави.

— Нищо не съм забравила — *нищо една от всички прекрасни подробности*, добави наум.

Той постави ръце на раменете ѝ.

— Ако може да се вярва на очите ти, сигурно е така.

— Не искам да се караме, Грант — въздъхна тя и се отпусна в прегръдките му.

— В такъв случай, остави това, Хейли.

— Не мога. Трябва да разбера...

— Цялата работа започва да ми прилича на мания.

— Няма такова нещо — тя рязко се дръпна от него.

— Когато се срещнахме за първи път, ти спомена, че Синтия Рамзи избягала с любимия си в лодка.

— Всички в околността знаят защо Езерото на влюбените носи това име. Обикновеното любопитство не е задължително мания.

— Но ти си така обсебена от тази история, че дори измисли...

Сякаш поля Хейли с кофа студена вода.

— Хайде, кажи го! Така съм завладяна, че си измислих духа на Артър Рамзи.

Господи, а какво ще си помисли, ако му кажа за посещенията на Синтия?

Грант въздъхна обезсърчен и се опита да я прегърне. Испита облекчение, когато, вместо да го отблъсне, тя обгърна кръста му с ръце и отпусна глава на гърдите му.

— Нека излезем някъде — продума той нежно. — Да вечеряме или на кино, но да се махнем поне за малко от тази къща и да забравим за Артър Рамзи и неговата дъщеря.

— Наистина не разбираш. Не мога просто така да избягам. Трябва да изясня нещата.

— Нужно ти е само да се откъснеш за малко от тази къща.

— Трябва да се обадя по телефона — Хейли се измъкна от прегръдката му, отиде в кухнята и остави листчето до телефона. Докато вдигаше слушалката и натискаше бутоните, ръцете ѝ трепереха.

Грант я последва. Погледите им се срещнаха, докато в слушалката ехтеше сигналът свободно. Младата жена вирна предизвикателно брадичка, щом отсреща отговориха и поиска да говори с господин Уидърз. Сетне се представи. Господин Уидърз нямаше нищо против да се срещне с нея и тя бързо записа упътванията как да стигне до дома му.

Когато остави слушалката, забеляза, че Грант е смръщил вежди.

— Бяхме се уговорили за тази вечер.

— Ще се върна след час-два.

— Не бързай заради мен. Може да реша да отида на кино или някъде другаде.

— Струва ми се, искаше вода — обади се най-накрая Хейли, след продължително, наситено с напрежение, мълчание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Грант я пресрещна пред хладилника и като разпери ръце я принуди да отстъпи, докато гърбът ѝ опря до кухненския плот. Сетне пристъпи напред, измъкна чашата от ръцете ѝ и я остави върху гладката повърхност.

— Единственото нещо, което желая, си ти! — прегърна я той.

Притисна устните ѝ със своите, властно и грубо. Сепната Хейли опита да се възпротиви, но постепенно целувката му стана по-нежна, по-малко настоятелна и младата жена се отпусна, обгърна раменете му с ръце.

Най-накрая, останал почти без дъх, той се отдръпна.

— Щом се върнеш, ще излезем да вечеряме някъде — промълви.

Това бе по-скоро въпрос, отколкото заповед и покорена от безмълвната молба за прошка, Хейли го целуна по бузата.

— Слим има да се чуди къде си изчезнал.

— Той чудесно знае къде съм и бих се изненадал, ако не му е ясно какво точно правя в момента.

— Прав си — съгласи се Хейли и мислено се попита какво ли е мнението на Слим за духовете.

Тя лесно откри дома на Уидърз. Къщата бе построена на широко пространство по модата на петдесетте. Насред огромна морава с безразборно засадени тропически растения. Томас и Гладис Уидърз я посрещнаха сърдечно и я поканиха с щедро гостоприемство, което безспорно съответстваше на южняшкия им акцент.

— Значи вие сте купили къщата на стария Рамзи — поде Томас Уидърз, щом се настаниха във всекидневната. — Последния път като минавах оттам ми направи впечатление, че някой я е постегнал.

— Заслугата не е моя, а на семейството, от което я купих — отвърна Хейли. — Трябва да призная, че се влюбих в мястото от пръв поглед. Научих легендата за бягството на Синтия Рамзи и това събуди

любопитството ми. Останах с впечатлението, че баща ѝ е живял като отшелник.

— Отшелник? — повтори Уидърз и презрително изсумтя. — Това едва ли е най-точното определение за този особняк.

— Защо, смахнат ли беше? — попита Хейли.

— Нямах това предвид. Голям проклетник беше, и то най-вече по отношение на дъщеря си. Синтия бе достатъчно добре възпитана, за да премълчава огорченията си, но очевидно не се чувстваше добре в дома на баща си. Позволяваше ѝ да излиза само за да отиде на църква, но дори там не допускаше другите до нея.

— Според нея — намеси се госпожа Уидърз — самотата бе причина за всичко това. Човекът така и не успял да преживее смъртта на жена си.

— Разбрах, че вие сте познавали мъжа, с когото Синтия е избягала.

— Твърде добре при това — рече Томас. — Мартин беше моят най-близък приятел. Бяхме съдружници, но го имах за по-близък и от брат.

— Тукашен ли беше?

— А, не. Роден беше в Илинойс. И старият Рамзи тъкмо това не можа да му прости.

— Че е дошъл от Илинойс ли?

— По акцента ви познавам — засмя се Уидърз, — че вие самата не сте оттук. Не са ли ви нарекли още янки?

— И това съм го чувала — призна Хейли. — И то неведнъж. Предупреждаваха ме, че южняците все още се отнасят с предубеждение към американците от Севера, но едва тук се уверих, че това е истина.

— Преди четирийсет години нещата бяха още по-зле, повярвайте, особено тук в дълбоката провинция.

— Къде се запознахте с Мартин?

— В армията. През Втората световна война. Дотогава той бе работил с трактори, пък аз винаги съм обичал да човъркам разни двигатели. Когато войната свърши, вече познавахме на пръсти всички модели мотори.

— И решихте да отворите собствен сервиз?

— В армията все за това си приказвахме, ала когато се заговори за примирие цялата рота се пръсна, а нашите грандиозни планове вече ни се струваха малко глупави — потънал в спомените си, мъжът замислено потърка брадичка. — Мина цяла година, преди Мартин да ме потърси. Един ден просто се появи, заговорихме за миналото и плановете, които градяхме. И на него не му беше потръгнало кой знае колко, а пък аз работех в един бар и едва свързвах двата края. Решихме, че няма какво да губим. Всеки от нас имаше малко спестени пари, тъй че взехме помещение под наем, окачихме табела и здравата се заловихме за работа.

Ветеран от войната. До този момент на Хейли дори не й беше хрумвало, че може и Грант да се окаже част от загадката. Сега вече откриваше някакво сходство между Грант и любимия на Синтия.

— Дано не ви досаждам с въпросите си — поде тя отново, — но бих искала да ми обясните защо не му е потръгнало на Мартин след войната?

— Ами животът в Илинойс бил вече съвсем различен. Приятелката му се омъжила междувремето, заминала в Чикаго при роднини и започнала работа в някакъв военен завод. Била му обещала да поспести нещо, докато той се върне. Ала била млада, пък и Мартин бил далече, а около нея се навъртали безброй моряци. С две думи, омъжила се за един от тях.

— Сигурно е разбила сърцето на Мартин.

— По-скоро беше разклатила вярата му в хората — сви рамене Томас. — Били съвсем млади, когато се срещнали, пък и раздялата продължила цели три години.

Загубил вяра в хората, помисли си Хейли, а на глас рече:

— Мечтаното завръщане у дома се превърнало в разочарование.

— Имате право — съгласи се Томас. — Родителите му били вече доста болни. Баща му отдавна не бил добре, пък и за фермата нямало кой да се грижи. Починал месец след завръщането на Мартин, много скоро умряла и майка му. Това често се случва, особено при стари хора. А пък Мартин не бил във възторг от перспективата да се занимава със земеделие. Някакъв негов чичо предложил да поеме фермата. Наскоро се бил оженил и вече очаквал дете. Без да се замисля дори, Мартин му прехвърлил собствеността и се качил на първия влак за Флорида.

— Къде се запознал със Синтия?

— На църква. Къде другаде? По това време ухажвах Гладис, а те двете пееха в хора. Една неделя успях да го заведа на пикника, организиран след църковната служба. Влюби се в Синтия от пръв поглед.

— Синтия също — намеси се госпожа Уидърз.

— Тя беше доста затворено момиче. По време на войната не бе имала възможност да се среща със свои връстници, макар че и баща ѝ едва ли би допуснал подобно нещо. Виж, Мартин бе нещо съвсем различно. Зрял мъж, когото не е лесно да прогониш. Пък и Синтия се влюби до полуда — дотолкова, че за пръв път се опълчи срещу баща си, което тъй дълбоко жегна стареца, че той твърдо реши да ги раздели.

— Искам да ви покажа нещо — рече Хейли и отвори чантата си. Извади фактурата със стихотворението и я остави на масичката пред Томас Уидърз.

Мъжът взе листа и дълго се взира в него. Видимо развълнуван го подаде на жена си.

— Погледни, Гладис. Такава бланка не ми е попадала откакто направихме новите без името на Мартин.

— Това неговият почерк ли е? — попита Хейли.

— Без съмнение — отвърна госпожа Уидърз.

— Това е бележката, която Мартин изпрати на Синтия, докато планираха бягството. Къде я открихте?

— Намерих Библията на Синтия, скрита в тайник в стената на банята. Листът бе мушнат между страниците. Заедно с изсъхнала гардения.

Гладис Уидърз се усмихна.

— Той береше тези цветя, защото знаеше, че са ѝ любимите.

— И е изпратил тази бележка, когато са подготвяли бягството, правилно ли съм разбрала?

— Да. Баща ѝ беше забранил да го вижда, дори в двора на църквата след служба трябваше да се преструва, че не го забелязва. Ето защо Мартин ме помоли аз да ѝ предам бележката, да ѝ кажа, че съдържа тайно послание и тя трябва да разгадае неговите сърца.

— Сърца? В множествено число ли?

— Да. Стори ми се странно наистина, но той няколко пъти ме накара да го повторя, за да е сигурен, че съм го запомнила, правилно.

— Една от причините, за да ви посетя, е тъкмо тази Библия — рече Хейли. — Сигурна съм, че Синтия би искала да си я получи обратно. Ако разполагате с адреса ѝ, бих могла да ѝ я изпратя.

Двамата Уидърз се спогледаха.

— Зная, че Синтия би искала да си я получи — предпазливо отбеляза госпожа Уидърз, — но се боя, че не мога да ви помогна. Вижте... — тя стрелна с очи съпруга си все едно очакваше разрешение да продължи. Той кимна. — Откакто заминаха, никой от тях не ни се е обаждал. Нито Мартин, нито Синтия. Доста странно, наистина.

— Отначало ни се струваше съвсем естествено — допълни Уидърз. — Мартин не беше ме посветил в плановете си, за да не ме поставя в неудобно положение, когато старият Рамзи дойде да разпитва. Искал е най-напред да се оженят и да мине достатъчно дълго време, та да стане невъзможно бащата да анулира брака, и едва тогава да го разгласят.

— Разбирам — усмихна се Хейли.

— Изтегли всичките си пари — продължи Уидърз. — Отстъпи ми своята част от бизнеса и аз му дадох всичко, което имахме в момента, но то бе много по-малко от онова, което наистина му дължах. Бяхме се разбрали, когато се установят да ми съобщат къде да му изпратят остатъка. Само че така и не се обадиха.

— По всяка вероятност Синтия е причината — рече Гладис. — Трябва да е била тъй доволна, задето е успяла да избяга от баща си, че не е искала да рискува той да я намери.

— Пък и преди време беше обичайно хората да загубят връзка помежду си, дори ако са от едно семейство. И все пак не съм предполагал, че Мартин няма да се обади.

Хейли пое дълбоко дъх. Бе настъпил моментът да зададе един от най-трудните въпроси.

— Смятате ли, че Артър Рамзи е бил груб някога към дъщеря си?

— Не е изключено — промълви Гладис замислено. — Поне що се отнася до днешната преценка за насилие. Навремето много често децата носеха следи и рани от побоища, хората го знаеха, но не обръщаха внимание. Артър Рамзи беше тиранин. И на Синтия ѝ бе нужен доста кураж, за да му се опълчи.

— Мартин се тревожеше да не ѝ се случи нещо. Зная със сигурност — додаде Томас. — Синтия никога не му е признавала, че се

страхува от баща си, но тя наистина се боеше, а Мартин искаше на всяка цена да я измъкне оттам, каквото и да му струва това.

Настъпи мълчание. Хейли бе научила за Мартин Бъртрам много повече, отколкото се бе надявала, и някои от фактите наистина я разтревожиха. И все пак оставаше още един въпрос... Въпрос, чийто отговор заплашваше да я извади от равновесие. Единствено споменът за ефирната фигура на Синтия Рамзи и отчаяната молба, която и бе отправила, ѝ даде сили да проговори:

— Бих искала да зная дали според вас... Знае ли се със сигурност, че Мартин и Синтия заедно са напуснали къщата в онази нощ, без някой да им попречи?

— Навремето това изобщо не се поставяше под въпрос. Мартин правилно бе предвидил, Рамзи се развика пред шерифа, настоя на всяка цена да открият дъщеря му и да арестуват Мартин. Поиска да повикат хора от ФБР. Проведе се обстойно разследване. Синтия бе пълнолетна, но Артър разправяше наляво и надясно, че не е напуснала дома си по свое собствено желание. Според мен шерифът искаше да ги открие, за да чуем от нея, че не е била отвлечена, и по този начин да се освободи напълно от отговорност. В крайна сметка дори следа не успяха да открият и си спомням как навремето си помислих, че Мартин е гениален.

— Казахте „навремето“ — промълви Хейли.

— Трябва да призная — намръщи се Томас, — че по-късно, като не получихме никаква вест от тях, неведнъж ми е минавала мисълта, че цялата тази работа е твърде странна. Сякаш и двамата са изчезнали от лицето на земята — мъжът замислено поклати глава. — Готов съм да призная, че ще ми е по-леко, ако все пак получа някаква вест от Мартин.

— Повече от четирийсет и пет години Томас очаква да получи поне картичка за Коледа — вметна Гладис Уидърз. — И на мен ми се иска Мартин да се обади.

Побъбриха още известно време, след което Хейли благодари на любезните Уидърз за гостоприемството и си тръгна. Разговорът бе потвърдил някои от теориите и съмненията ѝ, които тя би предпочела да се разсеят. Смущаваха я най-вече натрапчивите сходства между Грант и Мартин Бъртрам. Беше си внушила, че Артър Рамзи я тормози поради приликите между нея и Синтия. Сега вече си даде сметка, че и

Грант, също като нея, не само е причина за нежеланото присъствие на Артър, но се явява и негов катализатор.

Беше абсолютно сигурна, че реална опасност заплашва Грант. Чувстваше се задължена да го накара да я прозре и приеме. Но по какъв начин, не знаеше. Как би могла да му внуши, че един призрак, в чието съществуване той не вярваше, би могъл да представлява заплаха за нето? Или пък, че една жена, за която никой не можеше да твърди със сигурност, че е мъртва, е влязла в собствената ѝ баня, за да я предупреди за надвисналата над него опасност?

Когато наближи дома си, намери Грант на кея, вперил поглед във водата. Тъжен и мрачен, пъхнал ръце в джобовете си. Свил се в краката му, Блъстър чу стъпките ѝ и с лай се втурна да я посрещне. Внезапно изтръгнат от унеса, Грант някак виновно измъкна ръце от джобовете си и миг-два я наблюдава отдалече, преди да тръгне към нея.

И двамата мълчаха. Той нежно я прегърна през раменете.

Хейли се притисна към него и Грант усети, че от мига, в който тя взе листчето от Слим, бе изпаднал в трескаво напрежение, което едва сега започна да се уталожва. Любопитен бе да узнае какво е научила, но не искаше да я пита. Рано или късно сама щеше да му каже. Новата информация, с която разполагаше, щеше да се превърне в храна за предположенията ѝ, тя отново щеше да заговори за призраци и това неизбежно щеше да ги скара.

Господи, колко го плашеше тази мисъл. Хейли бе прекарала с него в леглото два часа и половина, а той тъй бързо бе привикнал към присъствието ѝ, че не би могъл да си представи нито миг повече без нея. След като я изпрати, дълго се бе мятал в леглото, измъчван от тревожни мисли. Колкото и да е странно, приятно му беше да се безпокои за нея; от дълго време не се бе чувствал така доволен от себе си — навярно защото много отдавна не бе мислил с такава грижа за друго човешко същество.

Нощта бе спокойна, хорът на щурците огласяше околността. Вятърът бе утихнал, отражението на луната, високо издигнала се над спокойната повърхност на езерото, бе като искрящ диск.

— Какъв покой — промълви Хейли и още по-силно се притисна към него. — Повечето хора се прехласват пред яркото слънце на Флорида, но аз предпочитам нощите.

Грант се усмихна и, завладян от прекрасната гледка, изрецитира:

*Там грее нежна светлина
Не пищен блясък на деня.*

Тръпката, разтърсила тялото на Хейли, безкрайно го изненада!
До преди миг гальовно отпусната, тя се изпъна като струна.

— Хейли?

— Винаги ли цитираш Байрон?

— От него ли е?

С треперещ глас тя повтори въпроса си:

— Често ли цитираш Байрон?

— Не. Нямам навика да цитирам, когото и да било, особено пък Байрон. Дори не зная откъде съм научил тия стихове. Навярно съм ги наизустил в прогимназията. Прекрасната нощ, а и твоето присъствие са причина за поетичното ми настроение.

Напрежението не я напускаше, тя все още трепереше.

— Имаш ли нещо против Байрон? — попита Грант.

— Странно ми се стори, че си припомни тъкмо тези два стиха.

— А, просто ми хрумнаха, а и са подходящи... Не мислиш ли?

— Хрумнали са ти — тихо повтори тя. — Ще ти покажа нещо. —

И внимателно се взря в лицето му.

— Да влезем — предложи Грант и посочи магазина.

— Не, не тук. Нека вечеряме навън. Ще ти го покажа по време на десерта.

Намериха тих ресторант малко встрани от пътя. И двамата оставиха храната почти недокосната, а за десерт дори не помислиха. След като келнерът им донесе кафе, Хейли извади стихотворението и го подаде на Грант.

— Същото, което цитирах — отбеляза той.

Хейли кимна мрачно.

— Намерих го в Библията на Синтия Рамзи. Всъщност това е бележката, която Мартин Бъртрам ѝ е изпратил преди бягството.

— Как попадна на Библията? И откъде знаеш, че...

— Не виждаш ли името на фирмата? „Уидърз и Бъртрам“. Бъртрам е мъжът, когото Синтия е обичала. А човекът, с когото

говорих днес, е бил негов съдружник. Съпругата му предала тази бележка на Синтия в църквата една неделя по време на службата. Трябва да има някакъв таен шифър и скрито послание.

— Не ти стигаха духовете... Сега таен шифър ли ще търсиш? — попита той.

Хейли го погледна, сякаш я бе ударил. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя мъчително преглътна.

— Няма с кого друг да споделя. А и да имаше, пак бих ти казала. Ти също си част от тази история.

— Каква история?

— Навярно си мислиш, че внезапното ти хрумване да изрецитираш тъкмо тези стихове е чисто съвпадение.

— Казах ти вече, бях изпаднал в поетично настроение.

— Та ти дори не знаеше чии са стиховете.

Грант извади пари да плати сметката.

— Хайде — рече той — Да се махаме оттук.

— Къде отиваме? — попита Хейли, щом видя, че на магистралата той поема в обратна посока.

— На неутрална територия. Някъде, където ще бъдем сами. И никой няма да ни пречи.

На излизане от града минаха покрай доста хотели. Грант спря пред един, чиято фирма му звучеше познато.

— Отивам да наема стая.

Озоваха се в типична хотелска стая с малко бюро, телевизор с дистанционно управление и две големи легла. Хейли спря край вратата и впери поглед в натюрморта, окачен на стената.

— Добре ли си?

— Никога не съм била с мъж в хотелска стая.

Изглеждаше мъничка и безпомощна. Уязвима.

— Не съм те довел тук, за да те обидя — рече Грант и нежно я докосна по рамото.

— Не можем да оставим Блъстър толкова време сам. Ами ако изкопае дупка под оградата?

— Бях го забравил — намръщи се Грант. — Ти най-добре остани тук. Вземи си душ, отпусни се, а аз ще докарам Блъстър и ще ти донеса още една фланелка.

Хейли понечи да възрази, но ѝ се стори разумно предложението да поговорят на неутрална територия.

— Всичко е наред — увери я Грант и я целуна по бузата.

Хейли се потопи във ваната. Трябваше да признае, че бе облекчение да напусне къщата, да престане да се тревожи дали в банята няма да връхлети Синтия Рамзи или пък Артър, готов да избълва нов порой обиди.

Разтри тялото си с лосиона, оставен от камериерката, сетне се уви в хавлията и изтича на пръсти до леглото. С наслада вкуси тръпката от допира на хладните чаршафи до кожата си. Като нищо можеше да заспи, отпуснала глава на пухкавите възглавници. Наместо това извади стихотворението от чантата си и за пореден път го зачете.

„Да разгадае сърцата му.“ Неговите сърца! Мъничките сърца, излезли изпод непохватните пръсти на Мартин Бъртрам! Панделки, цветя и други завъртулки обрамчваха текста, провираха се между редовете, ала сърца имаше само под някои от буквите в самия текст.

Хейли грабна писалката и бележника, оставени до телефона на нощното шкафче и започна да записва буквите.

*Пристъпва — дивна красота
Тъй тиха — нощ в брилянти звездни
И светлост ведно с тъмнота
трепти в очи — лазурни бездни
Там грее нежна светлина
Не пищен блясък на деня.*

Тъкмо привършваше, когато Грант се върна с Блъстър в едната ръка и чанта в другата.

— Сигурен ли си, че е позволено? — попита Хейли, когато той остави кученцето на леглото до нея.

— Ако не вдигаме много шум, всичко ще бъде наред — увери я Грант и приседна до нея. — Ти си най-сексапилната жена, с която съм отсядал в хотел.

— Страх ме е дори да попитам колко са били съперничките ми.

— И хиляда да са били, ти пак би победила — засмя се Грант. — И все пак не са толкова много, колкото навярно предполагаш.

Възхищението в очите му я караше да се чувства желана. Съблазнителна. Наистина сексапилна. Тя се наклони напред, протегна ръце и го целуна. Дланите му се плъзнаха по голия ѝ гръб. Тя първа се отдръпна с въздишка и потърка буза в неговата.

— Трябва да поговорим, Грант.

— Зная — рече той, без да скрива разочарованието си. Пресегна се и измъкна фланелката, която ѝ бе донесъл. — Така ще се чувстваш по-удобно, пък и аз няма да се разсейвам... На какво се смееш?

— На теб — Хейли послушно облече фланелката. — При първата ни среща реших, че ти си мърморко и никога не съм предполагала, че може да си толкова мил.

— Нали не си го разгласила? Подобен слух може да съсипе напълно репутацията ми.

— Мълчанието се заплаща — отвърна тя многозначително.

— Очаквам да чуя цената. — Хитрата му усмивка бързо угасна при вида на стихотворението в скута ѝ. — Отново ли препрочиташ стиховете?

— Нещо повече. Оказа се, че съм не само сексапилна, но и умна. Разчетох шифъра.

— Налага се да седна, за да те изслушам — въздъхна той. Събра възглавниците от свободното легло и ги нареди до нея. Сетне изхлузи обувките си, вдигна крака и като поотупа възглавниците, се настани удобно до Хейли. — И така, Шерлок, какво ще кажеш?

— Оказа се съвсем просто — започна тя. — Само проследих къде са нарисувани сърца, виж сам. Ето какво се получава — и Хейли му подаде бележника, на който бе записала извадените букви.

— Три часа сутринта — прочете Грант. — Четвъртък.

— Това са денят и часът на срещата. По този начин е съобщил на Синтия кога да го чака.

— Много любопитно.

— Изобщо не те интересува — възмути се тя.

— Хейли, давам си сметка колко важно е всичко това за теб, особено след като зная колко се вълнуваш от съдбата на Синтия. Но за мен това не е нищо повече от бележка, изпратена от мъж на жена, и то преди много години. Тя нищо не доказва. Никой никога не е заявявал, че те не са успели да избягат. Сложи стихотворението в рамка. Закачи

го на стената в знак на уважение към жената, която е обитавала твоя дом. Но недей...

Грант протегна ръце, прегърна Хейли и я притисна до себе си.

— Моля те, забрави тази история, за да се насладим на собствения си живот.

Хейли прие с благодарност топлината и силата на мъжа до себе си и се опита да му обясни.

— Грант, не си измислям нищо. Защо не ме изслушаш?

— Изслушах те.

— Не, искам да кажа истински, без да ме прекъсваш, без тези настойчиви, покровителствени погледи, без да се изключваш от разговора.

— Излиза, че досега съм се държал като грубиян.

Тъгата в гласа му накара сърцето на Хейли да се свие от съчувствие и тя затвори очи. Усети как той леко милва бузата ѝ.

— Толкова много се боя за теб — промълви Хейли.

— За мен ли? Ти си в опасност и изтръпвам при мисълта какво може да ти се случи в резултат на всичките вълнения...

— Ти също си част от събитията. Грант, моля те, изслушай ме!

— За втори път ме обвиняваш в липса на внимание към теб — сви рамене мъжът. — Ето, сега целият съм в слух. Говори!

— Нали няма да ме прекъсваш? — вдигна очи тя.

— Да ми изсъхне езикът.

Хейли започна своя разказ. Думите се лееха, детайл след детайл. Говореше за заплахата, която чувства, че тегне над него и заради която го бе накарала да стои вън от стаята ѝ. За посещението на Синтия и предупреждението ѝ, че трябва да „го“ предупреди, защото „той“ ги следи. Разказа за разлетия шампоан и Блъстър, който се мушна в шкафа и изрови стената, където тя откри Библията. Не пропусна и отчаяната тревога на Мартин Бъртрам за сигурността на Синтия и решимостта му да я изведе веднъж завинаги от тази къща, за да не позволи на бащата да ѝ стори нещо. Спомена и факта, че Томас Уидърз до ден-днешен няма никаква вест от най-добрия си приятел и свой бивш съдружник.

Разказа му онова, което бе научила за Мартин Бъртрам, разочарования ветеран от войната.

— Нали разбираш? В началото мислех, че аз съм причината — тъй като съм на годините на Синтия Рамзи и също като нея изпитвам нежни чувства към един мъж. Реших, че Артър преследва мен. Но заплахите му са насочени и към теб. Мартин Бъртрам се връща от Втората световна война и вижда, че всичко се е променило. Разбира, че не може да остане у дома и иска да започне всичко отначало, тогава среща Синтия. Ти си се почувствал по същия начин, завръщайки се от „Пустинна буря“, когато купи магазина и срещна мен. След като преживях ужаса от присъствието на Артър Рамзи нито за миг не усетих заплахата за самата себе си. Усетих предчувствието за надвиснала опасност, когато ти беше в моята стая. Синтия се върна, за да предупреди не мен, а теб.

— Но за какво?

— Не за какво, а от кого. Синтия ми каза: „Той наблюдава“. Грант, според мен баща ѝ е знаел за Мартин Бъртрам и го е чакал. А сега знае за теб и те очаква.

— Но защо?

— За да стори нещо ужасно! — Хейли прегърна Грант и продължи: — Ако знаехме какво се е случило в нощта, когато Мартин е дошъл за Синтия, щяхме да знаем и от какво да се боим.

— Избягали са в онази нощ, Хейли. Мартин е пристигнал с лодка до кея, тя се е качила и са отплавали заедно. Тъкмо това е накарало стария Рамзи да побеснее.

— Няма никакво доказателство. Съдружникът на Бъртрам се е досещал за неговите планове. Мартин е наел лодка. Собственикът го видял да гребе към моята къща. След това са организирали издирване, но така и не се намерил човек, който да ги е видял било в лодката, било на брега. По-късно намерили празната лодка да се носи по течението. Всички са смятали, че Мартин е гребал до някое самотно място, избутал е лодката обратно в реката, защото е знаел, че все някога ще я намерят и ще я върнат на собственика. Така никой нямало да разбере къде точно са слезли.

— Най-вероятно той е постъпил точно така. Не виждам нищо необикновено. Напълно разумно поведение.

— За човек, който отказва да повярва в духове само защото не ги е видял, е странно, че приема охотно една история, която с нищо не може да се докаже — отдръпна се Хейли.

— Но не съществуват и никакви доказателства за обратното — предизвикателството в очите му я подканваше да потърси някакви доказателства.

— Ами да! — възкликна Хейли победоносно. — Библията на Синтия. В нея е оставено изсушеното цвете, подарено ѝ от Мартин и стихотворението, което ѝ е изпратил! Именно тях тя първо би сложила в багажа си.

— Наистина, това е най-сигурното доказателство — въздъхна Грант.

— Значи си съгласен с мен?

— Съгласен съм — промълви той и продължи да милва бузата ѝ. — Няма никакво значение какво се е случило или предстои да се случи в твоя дом, трябва веднъж завинаги да стигнем до дъното на историята, за да можем в крайна сметка да се обърнем към собствения си живот.

— И какво предлагаш?

Грант мълча известно време, без да откъсва очи от нея.

— Трябва да осигурим покой за духовете.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Но как? — попита Хейли.

— Надявах се, че ти можеш да предложиш нещо.

Младата жена помълча известно време, след което промълви:

— Добре би било да знаем какво всъщност се е случило в онази нощ.

— Трудно ще бъде, като се има предвид, че единствените хора, които могат да кажат, са Артър, Синтия и Мартин Бъртрам.

— Може би трябва да ги попитаме.

Настъпи неловко мълчание. Хейли изправи гръб и погледна Грант в очите.

— Може би трябва да ги попитаме — повтори тя.

— Съгласен съм.

— Какво каза? — ококори се младата жена.

— Казах, че съм съгласен.

— Наистина ли? — не повярва тя на ушите си. — Та нали не вярваш в съществуването на Артър?

— И сега не вярвам.

— Но тогава...

— Няма значение дали съществува за мен, щом за теб той е реалност.

Значи продължава да не ми вярва, помисли си Хейли разочаровано.

— Намекът ти не ми харесва.

Грант повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Време е да се изправим лице в лице с тази история. Ако той се появи и двамата го видим, ще знаем със сигурност, че съществува.

— А ако само аз го видя? — дръпна се Хейли.

— Тогава ще знаем нещо друго. Така или иначе нещо ще научим. Тогава ще решим как да действваме.

Той очевидно бе склонен да участва. Тя трябваше да признае, че е готов на компромис.

— Искам да стане час по-скоро — обади се Хейли.

— Какво ще кажеш за утре вечер?

Тя кимна.

— Чудесно. — Грант я прегърна и тя се сгуши в обятията му. Дватамата се отпуснаха на възглавниците.

— Толкова съм уморена — въздъхна Хейли.

— Защо не си вземеш утре почивен ден — целуна я той нежно.

— Да не ходя на работа?

— Ами, да — засмя се Грант. — Ще кажеш, че не си добре.

— Не зная...

— Тъкмо ще си починеш.

— Може би, но...

— Знаеш, че съм прав — той отново я целуна. — Няма да затворят офиса заради твоето отсъствие. Ще останем тук до обяд. — Той нежно прошепна в ухото ѝ: — Можеш да им се обадиш от леглото.

— Би ли набрал номера вместо мен?

В същия миг ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, галеха, възбуждаха. Устните му докоснаха шията ѝ. Тялото му се притисна към нейното и завивките помежду им само разпалиха страстта им. Грант обсипа с целувки устните ѝ. Лицето. Шията. Прошепна в ухото ѝ:

— Ще те любя, докато и двамата се строполим в безсъзнание от изтощение, после ще поспим съвсем голи, притиснати един към друг, и след това отново ще те любя.

Тя плъзна ръце под ризата му и промълви в отговор:

— Какво чакаш, Макензи? Събличай се и идвай в леглото.

Верен на обещанието си той я люби нежно, сякаш благоговееше пред нея; люби я отчаяно, сякаш не можеше да ѝ се насити; бавно, сякаш имаха пред себе си цяла вечност, за да утолят страстта си; трескаво, сякаш се боеше, че съдбата може всеки момент да я изтръгне от обятията му.

Хейли инстинктивно отвърщаше на ласките му — също тъй нежно, отчаяно, бавно и трескаво. Наслаждаваше се на способността си да разпалва желанието му, да го възбужда до полуда.

Тя осъзна, че никога досега не бе обичала тъй силно и безумно, нито е била обичана тъй диво и страстно. Заспа непробудно в прегръдките му като уморено от игра дете и се събуди от нежната му целувка и докосването, което бе молба да люби и да бъде любен.

В осем се обади в офиса, за да предупреди, че ще отсъства. В девет и половина поръчаха да им донесат в стаята свежи плодове, кроасани и шампанско. По обяд станаха от леглото и се изкъпаха заедно, като с наслада оставиха горещата вода да облекчи отмалелите им от любовната нощ тела. В един се облякоха, Хейли навлече фланелката, която ѝ бе донесъл Грант, и заедно с Блъстър, който развълнувано душеше въздуха, отидоха с колата до близкия ресторант, откъдето взеха храна и си организираха пикник в парка в изоставена беседка. А Блъстър се забавляваше с жълъдите и шишарките.

Имаше продължителни мигове на мълчание, докато се наслаждаваха на слънчевите лъчи, но никой от двамата не се смущаваше. За Хейли те бяха изпълнени с неизказани любовни думи. Тишината я обгръщаше като пухено одеяло в студена зимна нощ. Младата жена не желаше да говори нито за любовта, нито за духовете, нито за миналото или бъдещето. Искаше единствено да се наслаждава на безмълвието, нарушавано само от песента на птиците и шумоленето на вятъра в дърветата. Знаеше, че тишината не може да продължи вечно и все пак изпита тъга, когато Грант заговори:

— Хейли.

Тя се обърна. Очите му бяха изпълнени с любов.

— Снощи... беше...

— За мен също — усмихна се Хейли. — Никога няма да забравя тази нощ.

Той нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Беше незабравима нощ, Хейли. С теб всичко е необикновено.

Тя покри с длан пръстите му и затвори очи.

— Мислиш ли... Възможно ли е... Дали всичко между нас е толкова хубаво, защото възкресяваме любовта между Синтия и Мартин?

— Че сме като обсебени от тях?

— Само... долавяме техните чувства... Ти цитира стихотворението на Мартин.

— Хейли, стихотворението не е на Мартин. На Байрон е. Всички сме чели Байрон в училище. Онази вечер си помислих, че думите „Там грее нежна светлина...“ са много подходящи за момента.

— Ти откъсна гарденията и я вплете в косите ми.

— Хейли! Адам вероятно също е вплитал цветя в косите на Ева в Райската градина.

— И виж докъде ги е довело това — засмя се Хейли.

— Дотам, докъдето стигнахме и ние. Защото и те са изпитвали същите чувства един към друг.

— Значи мислиш, че стихотворението и гарденията са чисто съвпадение?

— Хейли, когато две пчели ужилят двама души в различни краища на света, не е съвпадение, ако и двамата възкликнат „По дяволите!“ и ги смачкат. И нас ни е ужилила пчела, това е. Също както е ужилила Синтия и Мартин.

— Не мисля, че аналогията ти е твърде романтична.

— Не съм много романтичен.

Тя потърка буза в ръката му.

— Да, също както Наполеон не е бил амбициозен.

— Ти ме превърна в романтик.

Той погали бузата ѝ и Хейли затвори очи.

— Беше доста изненадващо за мен. Не знаех какво търся, когато дойдох тук, но със сигурност не очаквах да се влюбя.

— Казват, че се случва винаги, когато най-малко го очакваш — тя повдигна клепачи, срещна погледа му и се усмихна. — Мислиш ли, че ще продължи дълго?

— А ти мислиш ли, че някога ще свърши? — попита той и я целуна, преди да ѝ даде възможност да отговори.

Грант стисна ръката на Хейли и неохотно я пусна.

— Не ми се иска да влизаш сама.

— Не съм сама. Блъстър е с мен.

Грант изгледа скептично кученцето, което бе стиснала под мишница.

— Не съм спокоен.

— Той е като алармена инсталация. Усеца присъствието на Артър, преди аз да съм го доловила.

Преди... или след като застанеш нащрек, зачуди се Грант. Опитваше се да разсъждава трезво. В къщата на Хейли наистина се случваха странни неща. Но все още му бе трудно да повярва в

историята за призраците. И мисълта, че каквото и да става в къщата, Хейли ще бъде там, не му даваше покой.

Душевно, емоционално, а може би дори физически, тя бе твърде уязвима — това бе единствената причина, поради която се бе съгласил да участва в тази лудост. Без него тя би била съвсем сама.

А без нея той щеше да бъде съвсем сам. Тя се бе превърнала в неразривна част от неговия живот.

Хейли се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Не се безпокой. Артър никога не се разхожда преди залез. Изглежда сдружението на духовете им забранява да излизат през деня.

Струваше му огромни усилия да я остави да влезе сама в къщата, съвсем сама, придружена единствено от беззащитното малко кученце.

Хейли спря в антрето и се огледа. Макар обзавеждането да ѝ бе познато, стори ѝ се, че е отсъствала дълго време, а не само един ден; сякаш бе живяла тук и сега се връщаше за кратко посещение от носталгия.

Тя тръсна глава, за да прогони усещането и пусна Блъстър на пода. Разсмя се, когато той се втурна към кухнята и го последва. Сила му храна и той лакомо започна да яде.

Тя се преоблече в джинси, но остана с фланелката на Грант. Извади продуктите, които бяха купили — сиренето, плодовете. Застла масата с покривка и сложи две свещи. После извади списание и седна да го прегледа. Но разкъсвана между спомените от изминалата нощ и в очакване на предстоящата, не можа да се съсредоточи дори върху страниците с модни облекла. Накрая остави списанието, обгърна колене и въздъхна. Хубаво беше, че се откъсна за една нощ от познатата обстановка. Хубаво беше да градят планове и да разговарят далече от сянката на Езерото на влюбените и легендарното бягство на Синтия и Мартин.

Тя сведе поглед към Блъстър, свил се на топка до нея на дивана. Нейният малък детектор за духове. През целия следобед кученцето не излая нито веднъж, а сега спеше спокойно.

Спи, дребосъче, помисли си тя. Имам чувството, че ни очаква дива и изпълнена с вълнения нощ.

Както се бяха уговорили, Грант дойде в седем. В очите му се четяха безброй въпроси. Хейли поклати глава — Артър не се беше появявал.

Грант я прегърна още щом влезе. Изпитваше нужда да почувства близостта на тялото ѝ, да се увери, че всичко е наред.

— Тези два часа и половина бяха най-дългите в живота ми — прошепна в ухото ѝ. — Ако ти се беше случило нещо...

— Виното е изстудено — рече тя. — Ще запалиш ли свещите?

— Чувствам се прекалено напрегнат, за да разбудя духове — отвърна той.

Тя обви ръце около врата му и вплете пръсти в косата му.

— Съсредоточи се. Вино. Свещи. Аз — устните ѝ нежно погалиха неговите.

Мъжът не устоя и откликна на целувката.

Запалиха свещите и наляха виното. Вечеряха, после танцуваха на нежна бавна музика. След поредния танц Хейли поведе Грант по коридора към спалнята си.

Ако можеха по някакъв начин да предизвикат Артър да се появи, то мъжкото присъствие в стаята на Синтия бе най-сигурният начин.

Грант жадно впи устни в нейните. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, спряха на бедрата и мъжът я притисна към себе си.

— Искам да почувствам допира на кожата ти.

— Би могло...

Думите ѝ заглъхнаха в какофонията от шумове. Стаята сякаш оживя от вятъра, който се втурна вътре. Той разлюля завесите, събори завивките от леглото, разклати картините по стените. Блъстър нададе вой — пронизителен тъжен вой.

Най-после вятърът и шумът се сляха в едно. Шокиран и невярващ, Грант освободи Хейли от прегръдките си и се втренчи в натрапника, който приемаше форма пред очите му. Ужасен, Грант не можа да реагира, когато Артър Рамзи подпря пушка на рамото си и я насочи към гърдите му.

Хейли бе свикнала със сипещия обиди Артър, но сегашното му появяване беше различно. Вместо бащин гняв привидението излъчваше злоба и ненавист. Стаята се изпълни с неприятната отвратителна миризма на зло.

За Хейли сцената пред нея сякаш се разигра в забавен каданс. Вцепенена, хипнотизирана, изплашена, тя се втренчи в заплашително насоченото оръжие и почувства странно раздвоение. Виждаше всичко от две различни гледни точки и реакциите ѝ сякаш се определяха от

две съзнания. Тиранинът бе неин баща; той беше Артър Рамзи, досадният стар призрак, който я обиждаше. Мъжът, срещу когото бе насочено оръжието, бе Мартин, когото тя обичаше повече от собствения си живот; той беше Грант, с когото се бе любила през изминалата нощ. Тя беше Синтия Рамзи, невинна девойка от друго поколение; тя бе Хейли, независима модерна жена на действието.

— Не-е-е! — изкрещя тя и се втурна към злодея. Извика отново, когато пушката изтрещя по-силно от гръмотевица. Тя падна, притиснала ръце към гърдите си, когато в тялото ѝ сякаш избухна пожар и пред очите ѝ се спусна мрак.

— Хейли, Хейли, моля те — дочу гласа на Грант, почувства ръцете му, които я притискаха към гърдите му и леко я люлееха.

— К-какво? — попита тя и премигна, когато мракът се разсея и пред очите ѝ изплува лицето на Грант. — Грант?

Но той беше вцепенен, погледът му блуждаеше. Към пронизителния вой на Блъстър се прибави ридание, изпълнено с мъка и болка. Артър Рамзи бе коленичил пред тях, прегърнал безжизненото прозрачно тяло на дъщеря си Синтия. На пода лежеше още едно прозрачно тяло. Навсякъде имаше кръв. Голямо кърваво петно се виждаше върху роклята на Синтия и върху ризата на безжизнения младеж. Риданията на Артър Рамзи отекваха в стаята.

— Синтия — името се изтръгна като вик и Артър Рамзи се разпадна като съчка, превърнала се в пепел. Телата на Синтия и Мартин също изчезнаха. Вятърът се върна, този път като вихрушка, завъртя пепелта и отмина. В същия миг настъпи гробна тишина.

Най-последно и отвратителната миризма изчезна. Грант, който бе приклепнал, се отпусна на пода. Хейли легна до него, а Блъстър дотича, нетърпелив да поиграе.

— Хейли! — Грант сякаш изведнъж осъзна действителността. — Господи, Хейли! — той неочаквано впи устни в нейните, все още под въздействието на чувствата си — ужас, страх и невероятно облекчение. Когато най-последно се отдръпна, мъжът скочи на крака и вдигна Хейли. — Да се махаме оттук!

Тя трябваше да тича, за да не изостава от него. Не би се изненадала, ако я качеше на пикапа и я откараше в хотел, но очевидно пристанът му се стори достатъчно отдалечен. Огряната от луната

водна повърхност действаше успокояващо, както винаги. Той притисна Хейли към себе си и се взря в езерото.

— А аз не ти вярвах. Толкова съжалявам.

— Досега не е било толкова лошо. В противен случай сигурно бих полудяла, каквото всъщност беше и твоето мнение.

— Никога не съм смятал, че си луда. Бях убеден, че имаш богато въображение.

— Сега поне знаем. Получихме отговорите на всички въпроси. Синтия е мъртва — тя въздъхна. — Бях свикнала да гледам езерото и да си мисля колко романтично са избягали Синтия и Мартин с гребната лодка. А сега знаем, че планът им се е провалил. Синтия вероятно е знаела, че баща ѝ следи Мартин, но не е намерила начин да го предупреди.

— Докато не откри достатъчно чувствителен човек, който да я чуе.

— Ти също си чувствителен. И ти ги чу. Вика, изстрелите. Само, че не знаеше какво чуваш. Господи, Грант, ние ги събудихме и сега те ще разиграват тази ужасна сцена отново и отново.

— Не е сигурно, че ние сме ги събудили. Може би през цялото време са били тук, но не е имало кой да ги чуе.

— Тръпки ме побиват при тази мисъл — двамата замълчаха за миг, после Хейли попита: — Какво ще правим сега?

— Нека влезем да обсъдим възможностите — предложи той.

Сгушени в леглото на Грант, с Блъстър, свит в краката им, те разговаряха дълго. Ала колкото и да разсъждаваха над ситуацията, едно бе ясно: къщата на Хейли бе обитавана от призраци и те трябваше да намерят покой. И винаги достигаха до един и същ въпрос: как да успокоят духовете?

— От всички истории за призраци, които съм чела, духовете бродят, защото нещо е останало нерешено — рече Хейли. — И когато това „нещо“ се реши, духовете намират покой. Но в случая с Артър „нещото“ е, че неволно е убил дъщеря си. При Синтия „нещото“ е, че тя е знаела какво ще се случи, но е била безсилна да го предотврати. А Мартин... Мартин е бил убит.

— Така че във всички случаи „нещото“ се върти около факта, че Артър е убил Синтия и Мартин. Откъдето следва, че единственият

начин да намерят покой, е да се предотврати убийството, което е невъзможно.

— Дали наистина е невъзможно?

— Невъзможно е да се променят фактите, Хейли. Ако ставаше дума само за Мартин и Синтия, тогава разкриването на убийството щеше да бъде достатъчно, за да намерят покой. Но не можем да променим историята и да се получи така, че Артър да не е убил дъщеря си.

— Защо не?

— Защото вече се е случило. А когато нещо веднъж се случи, не можем да върнем времето назад и да го променим.

— Освен ако...

— Не зная за какво мислиш, но ако предлагаш да променим историята...

— Грант, когато тази вечер Артър насочи пушката срещу теб, какво почувства?

— Какво почувствах ли? Бях изплашен до смърт.

— А имаше ли усещането, че той... се прицелва в теб?

— Но той наистина се прицелваше в мен.

Хейли положи глава на гърдите на Грант.

— За няколко секунди аз се чувствах... странно.

— Разкажи ми.

— Стори ми се, че съм двама души едновременно. Видях Артър и знаех, че това е Артър, и все пак чувствах... Струваше ми се, че съм Синтия и той е мой баща. Не че тя се бе вселила в мен. Само имах чувството, че съм свързана с нея по някакъв странен начин.

— Искам да ви кажа, госпожице Адисън, че когато се хвърлихте пред пушката, съкратихте живота ми с десет години.

— Какво мислиш, че ще се случи, ако успеем да попречим на Артър да стреля?

— Все още не разбирам какво целиш с въпросите си.

— Щом аз виждах всичко през очите на Синтия, тогава някой би могъл да влезе в ролята на Артър. Някой, който прилича поне малко на него...

— Предполагам, нямаш предвид мен.

— Не ставай глупав. Какво общо имаш ти с Артър? Но ако намерим някой, да кажем почти на неговата възраст. Който умее да си

служи с пушка...

— Нямах предвид...

— Защо не? Той ще ни помогне. Сигурна съм.

— О, разбира се. Как си представяш да отидем при Слим и да го попитаме дали не желае Артър Рамзи да се всели в него.

— Бихме могли да подходим тактично.

— Мисля, че идеята ти е неизпълнима. Той вече не е млад, Хейли. Ако види това, на което аз станах свидетел днес, може да получи сърдечен удар.

— Не и ако е подготвен. Той е жилив мъж, Грант.

— Добре, да предположим, че го убедим да стане приемник на Артър Рамзи. Какво се надяваш да постигнеш?

— Когато влязох в ролята на Синтия, аз реагирах така, както е постъпила тя, защото... се опитах да предпазя Мартин. Но в същото време се опитах да предпазя и теб. Но имах избор. Искам да кажа, ако бях подготвена, можех да не заста на пред пушката, бих могла да не помръдна. И щом аз мога да променя това, което е сторил Синтия, може би Слим ще предпочете да не стреля. Особено ако преди това съм го подготвила.

Последва тишина, после Грант каза:

— Няма да се получи, Хейли.

— Може и да успеем.

— Твърде опасно е.

Отново последва мълчание.

— Защо не го оставим сам да реши? — Грант не отговори. — Ще му разкажем всичко до последната подробност и ще го оставим сам да реши дали да опита, или не.

— Ще ни помисли и двамата за луди.

— Всъщност именно от това се страхуваш, нали?

Последвалата тишина бе мъчителна и напрегната.

Хейли обви ръце около кръста му и го целуна по бузата.

— Зная как се чувстваш, Грант. Аз също не исках да казвам на никого. Бях... смутена, смятах, че ще ме помислят за луда. Трябваше ми доста кураж, за да ти кажа, а ти не ми повярва.

— Съжалявам.

— Накрая ме изслуша. И се съгласи да направиш нещо. Да притежаваш къща, обитавана от духове, е все едно да страдаш от

смущаваща душевна болест. Не можеш да споделиш с никого, но не можеш и да не ѝ обръщаш внимание. Трябва сам да се справиш с нея. Мисля, че си струва да опитаме с моята идея. Имаш ли по-добра?

— Да — рече той. — Но не е свързана с духовете.

— Ще говоря със Слим — заяви Хейли.

— Двамата ще разговаряме със Слим — поправи я Грант.

— Утре. След работа.

— Утре ще ходиш на работа?

— Трябва да отида. Иначе ще ми бъде трудно да се справя с натрупаните документи.

— Остава ни тази нощ.

— Тази нощ?

— Нали няма да се връщаш вкъщи. Остават ни две възможности.

Можем да останем тук или да отидем в хотела.

Ласките му бяха по-убедителни от думите. Устните му се плъзнаха по шията ѝ към рамото. Ръцете му погалиха гърдите ѝ.

— Трябва да се върна вкъщи сутринта, за да се преоблека за работа, така че по-добре да останем тук. Никъде не ми се ходи.

— Радвам се да го чуя. И тъй като оставаме...

— Да?

— Мисля, че дрехите само ще пречат.

— Имаш доста едностранчиво мислене — прошепна тя, когато Грант посегна към копчетата. — Харесва ми.

Доста по-късно, когато заспиваха, той рече:

— Хейли?

— Да? — отвърна сънено тя.

— Преди да се любим за първи път, ти казах, че не мога да ти предложа „завинаги заедно“.

— Обвито в розови панделки — промърмори тя.

— Ти отговори, че не търсиш такава връзка, тъй като току-що си напуснала дома на родителите си.

— Аха.

— Хейли?

— Да?

— Искам да бъдем „завинаги заедно“.

— „Завинаги“ е твърде продължителен период — рече тя и се притисна към него.

— Без значение какво ще се случи с къщата. Искам да кажа, дори да се наложи да я срутиш. Дори ако трябва да продам магазина и да започна работа.

— Нека не избързваме — предупреди го тя. — Всяко нещо с времето си.

— Завинаги — повтори той. — Кажи го, Хейли.

— Завинаги — прошепна тя, когато Грант най-сетне отдели устни от нейните.

Бяха почти заспали, когато тя прошепна името му.

— Да? — отвърна той.

— Искам и розови панделки.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обитавана от духове, а? Е, предполагам, ако някой е толкова опак, че да броди наоколо, това ще бъде Артър Рамзи.

Обнадеждена от реакцията на Слим, който ни най-малко не изглеждаше шокиран от възможността да съществуват духове, Хейли продължи разказа си. Погледът ѝ срещна очите на Грант, който кимна окуражително.

— Значи вярваш, че е възможно — рече тя. — Вярваш, че духове съществуват?

— Е, всъщност никога не съм ги виждал — отвърна Слим. — Но чувствам, че Марта е с мен, и щом тя е все още тук, тогава може би...

Хейли бе обзета от любопитство.

— Чувстваш ли я?

— О, да — рече Слим. — През цялото време. Знаете ли, когато Марта разбра, че... не ѝ остава много време, тя ми каза: „Слим, моля те, не ме затваряй в сандък. Искам да ме кремират. И някой ден, като излезеш с лодката, съвсем сам, искам да разпръснеш праха ми над водата. Така ще мога да те виждам, когато излизаш за риба, а ти ще знаеш, че съм наоколо, когато водата се плиска около лодката.“ После се разсмя и рече: „Когато чистиш рибата и хвърляш главите обратно във водата, ще знаеш, че продължавам да ги броя.“ — Той замълча за миг, после кимна отново. — Да, чувствам я. Тя е тук, както е сигурно, че водата е тук и рибата плува в нея и слънцето блести.

Хейли с мъка преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Колко мило.

— Призраците, за които става дума, съвсем не са толкова мили — предупреди Грант.

— Старият Рамзи беше отвратителен, докато беше жив — рече Слим. — Не очаквам смъртта да е подобрила характера му.

Хейли отново погледна Грант. Той стисна ръката ѝ.

— Продължавай.

Тя бе споменала на Слим, че Артър Рамзи я тормози. Сега му разказа останала част от историята. Показа му стихотворението, нарисуваните сърца, описа посещенията на Синтия и заключи:

— Тогава с Грант решихме да открием какво всъщност се е случило в нощта, когато са избягали Синтия и Мартин.

Грант продължи разказа ѝ, като се спря на плана им да предизвикат Артър и описа поредицата от събития след появяването на стареца.

— Невероятна история — рече Слим. Замълча за миг, после се размърда неспокойно. — Е, би трябвало да има причина да ми разказвате всичко това. Да я чуем.

Хейли му обясни как бе успяла да долови чувствата на Синтия и изтъкна теорията си, че ако съумеят да попречат на Артър да убие Синтия и Мартин, духовете ще намерят покой.

— Ние, по-точно аз — Грант не е особено въодушевен от идеята — си помислих, че ако влезеш в ролята на Артър, може би ще успея да му попреча да стреля.

— Не си длъжен да приемеш — добави Грант. — Ако имаш някакви съображения...

— А и не е сигурно, че ще успеем да направим нещо — призна Хейли.

— Никога няма да разберем, ако не опитаме — рече Слим.

— Ще го направиш ли? — досега Хейли не си бе давала сметка колко се страхува да не получи отказ.

Хейли и Грант му обясниха плана.

— Все още не ми харесва идеята с пушката — рече Грант, когато се върнаха с колата на Хейли при магазина. — Ако снощи Артър имаше истинска пушка, ти щеше да си мъртва. Никога не съм виждал толкова много кръв.

— Чудех се защо Агнес О'Кийфи е покрила изцяло пода на тази стая с килим. Сигурна съм, че ако го вдигнем, ще открием петна от кръв по дъските. Представяте ли си какво е било за Артър да живее в къщата, където е била пролята кръвта на Синтия?

— Както знаем, той е бил напълно луд — рече Грант. — И идеята да внесем истинска пушка в стаята е не по-малко откачена.

Хейли се намръщи и се обърна към Слим.

— Би ли го успокоил отново, Слим?

— Сам я изпразних — рече старецът. — Проверихме два пъти. Дори три пъти. Не нося никакви патрони със себе си.

Грант само стисна челюсти.

— Ще бъде по-лесно да го спрем, ако имаме нещо истинско. Не зная какво може да се случи, ако докосна призрачното оръжие. Когато хвърлих лебеда по Артър, той премина право през него — тя потрепери. — Дано успеем от първия път. Не ми се иска да опитваме повече от веднъж.

— Ще опитаме само веднъж — мрачно рече Грант. — Тази вечер или никога.

Щом влязоха в къщата, Хейли заведе Слим в спалнята. Настани го на леглото, пушката сложи от едната му страна, купчина списания — от другата. Спря за миг на прага и му пожела успех. Той ѝ отвърна с усмивка и вдигна палец.

Грант вече бе пуснал стереоуредбата, когато тя се върна във всекидневната. Опита безуспешно да ѝ се усмихне и протегна ръце.

— Искаш ли да танцуваме?

Отначало и двамата се движеха доста сковано.

— И снощи беше доста трудно, когато не знаех какво предстои.

— Опитай се да забравиш всичко, мисли само за нас двамата — рече тя. — Чувствата го карат да се появи. Толкова си напрегнат.

— Може би ако ме притиснеш...

— Може би ако ме целунеш...

— Ухаеш чудесно. Като че ли започвам да се отпускам.

— Забелязах.

— Има някои естествени феномени, на които дори призраците не могат да подействат. Хейли, целуни ме! — прошепна той.

Сериозният му тон я накара да застине. Тя го погледна въпросително.

— Нуждая се от близостта ти — рече той и я притисна към себе си. Целувката му изразяваше първично желание и копнеж.

Хейли нежно зарови пръсти в косите му. Обсипа с целувки бузите, клепачите му.

— Аз треперя вътрешно, а ти си спокойна като сфинкс — прошепна той.

— Повярвай ми, аз също треперя.

Той я целуна отново и когато се отдръпна, Хейли прошепна:

— Мисля, че е време да отидем в спалнята.

Прегърнати, двамата тръгнаха по коридора. Щом влязоха в стаята, се престориха, че не забелязват Слим. Той също сякаш не ги виждаше. Бавно се премести заедно с пушката в центъра на помещението.

— Малко е смущаващо, когато не сме сами — рече Хейли, когато Грант обсипа с целувки шията ѝ.

— Да, аз също не мога да се отпусна — призна Грант. — Но ще ти кажа едно, Хейли Адисън — ако успеем да прогоним твоите призраци и останем живи, ще сторим това, което са направили Синтия Рамзи и Мартин Бъртрам преди почти петдесет години.

— Да избягаме? — очите ѝ се разшириха от изненада. — Грант, не бих могла да сторя това на семейството си. Не е необходимо. Те ще те обикнат.

— Въпросът е ти дали ме обичаш? Не ме гледай така. Никога не си го казвала.

— Разбира се, че те обичам — отвърна тя.

— Тогава не ме интересува как ще го направим, важното е да бъде скоро. Искам да бъдеш част от моя живот. И то съвсем законно.

Хейли радостно се засмя, извика името му, прегърна го и го целуна. Сърцето ѝ преливаше от любов, тялото ѝ копнееше да се слее с неговото.

Грант долови чувствата ѝ, когато тя се притисна към него. Прочете ги в очите ѝ, усети ги в учестеното ѝ дишане.

Артър Рамзи реагира мигновено като радар, усетил вибрации. Появяването му бе съпроводено със същия шум, както предишната вечер.

Хейли наблюдаваше сцената и като участник, и като страничен зрител. Видя как Артър Рамзи вдигна пушката, прицели се, но той беше също и Слим. Мъжът до нея беше Грант, но също така и Мартин Бъртрам. Тя беше Хейли и в същото време Синтия. И се бореше за живота си, както и за живота на мъжа, когото обичаше.

— Не! — извика тя и се втурна напред.

Грант беше до нея и реагира в същия миг. Двамата едновременно посегнаха към дулото на пушката, но именно Грант успя със сила да го

извие нагоре точно навреме.

Оръжието гръмна, безопасно насочено към тавана. Артър — Слим — ги изгледа гневно, очите му трескаво проблясваха като на луд. Старецът се бореше с Грант и се опитваше да насочи пушката към гърдите му. Със силата на младостта Грант успяваше да я задържи вдигната към тавана.

— Артър, спри! — отчаяно се намеси Хейли. — Синтия обича този мъж. Ти не искаш да убиеш човека, в когото е влюбена. Не искаш да й причиниш болка.

— Синтия!

Викът бе толкова силен, че стъклата на прозорците потрепериха.

— Не я карай да избира между теб и него — умолително настоя Хейли. — Тя ви обича и двамата. Ако приемеш мъжа, в когото е влюбена, няма да я загубиш.

— Синтия! — по страните на Артър проблеснаха сълзи. Той престана да се бори.

— Пусни пушката — настоя Хейли. — Тя ще ти донесе само мъка.

С болезнено ридание, Артър пусна оръжието. Грант го взе и въздъхна с облекчение.

— Синтия — отново изстена Артър.

Хейли го прегърна.

— Вече никога няма да я загубиш.

— Синтия — повтори той, все още ридаейки и Хейли почувства как Грант я сграбчи за ръката и я дръпна настрана.

В следващия миг се озова в прегръдките му. Слим отстъпи назад и призракът на Артър стана прозрачен.

— Погледни — прошепна Хейли, втренчена в духовете.

Синтия прегръщаше Артър, точно както го бе прегърнала преди миг Хейли. Мартин държеше ръката ѝ така както Грант бе хванал ръката на Хейли. А Артър бе положил длан на рамото на Мартин в знак, че приема безрезервно избора на дъщеря си.

Призраците бавно избледняха без следа от насилието, характеризиращо пристигането им. Само сълзите, търкулнали се по страните на Артър, останаха да блещукат като диаманти на слънчевата светлина, после изчезнаха с ярко проблясване.

Вместо неприятната миризма на витаещо зло, стаята се изпълни с уханието на гардении — нежно и успокояващо.

Въздухът в помещението сякаш се пречисти. Настъпилата тишина бе изпълнена със спокойствие. Дълго време никой от тримата не се осмели да проговори.

— Дявол... да го вземе! — обади се най-послед Слим.

— Успяхме — извика Грант. Вдигна Хейли във въздуха, завъртя и повтори радостно: — Успяхме!

— Успяхме — откликна Хейли, като се смееше и плачеше едновременно. — Артър си отиде.

Почувства се замаяна, когато Грант най-послед й позволи да стъпи на пода. Приблужи до Слим и го прегърна.

— Нямахте да се справим без теб.

— Не бих пропуснал подобно представление за нищо на света — отвърна старецът. — На моята възраст малко неща могат да те изненадат. Марта няма да повярва, като й разкажа.

— От снощи остана бутилка вино. Какво ще кажете, господа, да пийнем по чашка?

С одобрителни възгласи двамата мъже я последваха по коридора към всекидневната. Блъстър се заклати след тях, подскачайки от вълнение.

Замаяни от облекчение, тримата със смях чукнаха чаши — с тържественост като във филм от четирийсетте години. Грант вдигна първия тост:

— За къщата, необитавана от духове, и за жената, която живее в нея!

Хейли предложи следващия:

— За Синтия и Мартин — нека в смъртта намерят щастието, което животът им отказа!

— За Артър Рамзи — нека почива в мир! — рече Слим.

Облекчението, виното и късния час повдигна настроението им. На следващия тост Грант прегърна Хейли през раменете и рече:

— За любовта!

Сълзи проблеснаха в очите му, когато сведе поглед към Хейли и чашите им иззвъняха. Двамата протегнаха ръце, за да се чукнат със Слим.

— Не зная дали чу за какво говорехме в спалнята, Слим — каза Грант. — Двамата с Хейли ще се оженим.

— Тогава да прием за щастливия ви семеен живот — предложи Слим.

— Не изглеждаш изненадан — отбеляза Грант.

— Хм! Знаех какво ще се случи още от първия ден, в който ви срещнах.

— Но тогава ние почти не разговаряхме — обади се Хейли.

Слим се разсмя.

— Какво общо имат тук разговорите? Никога не бях виждал двама млади толкова упорито да се избягват.

Изведнъж Блъстър започна яростно да лае и да вие. Втурна се към вратата, водеща в задния двор, и започна да драска.

Хейли ужасено се обърна към Грант и Слим.

— Започва да вие така само когато... Нали не мислите, че...

Тримата се втурнаха към вратата и последваха Блъстър на верандата. Откъм езерото се чу тих смях. През мрежестите стени тримата безмълвно проследиха с поглед как Мартин Бъртрам помага на Синтия Рамзи да се качи в гребната лодка. Задържа още миг ръцете ѝ и се наведе да я целуне, преди да я последва.

— Почакайте!

Викът накара Синтия и Мартин да извърнат глави. От сенките на двора изскочи Артър Рамзи и се втурна към лодката.

Хейли затаи дъх и почувства как пръстите на Грант леко стиснаха рамото ѝ. Слим също бе напрегнат. Тримата застинаха в очакване какво ще се случи.

Артър протегна дясната си ръка към Мартин. Младият мъж я пое и двамата се сбогуваха. После Артър насочи вниманието си към Синтия и разтвори обятия. Тя го прегърна и старецът я целуна по бузата.

Двамата влюбени се настаниха в лодката и мъжът пое веслата. Отблъсна се от пристана и загреба навътре в езерото. Безшумно плъзгащата се по водната повърхност лодка, обляна в лунна светлина, представляваше невероятно романтична картина. Точно преди да се изгубят от поглед, Синтия и Мартин махнаха за сбогом на Артър Рамзи. Той също вдигна ръка и извика:

— Попътен вятър!

Думите отекнаха над пустото езеро. Лодката бе изчезнала, а също и Артър Рамзи.

— Този път си отидоха завинаги — рече Хейли. Слим кимна.

— И Артър почива в мир.

— Най-последно, след всичките тези години — добави Грант. — Къде според вас е скрил телата?

— Аз също мислих за това — обади се Слим. — Но тъй като езерото е наблизо...

Хейли потрепери.

— Не, не мисля, че би постъпил така със Синтия.

— Не съм казал, че е хвърлил Синтия в езерото — възрази Слим и се втренчи в градината. — Винаги съм мислил, че Артър Рамзи се грижи прекалено усърдно за храстите гардения.

— Какво искаш да кажеш?

Слим сви рамене.

— Бяха любимите цветя на дъщеря му. Мисля, че е погребана там.

Хейли прегърна Грант и склони глава на гърдите му.

— Никога няма да узнаем със сигурност.

Слим неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Е, деца, старият воин се нуждае от почивка. Нощта бе вълнуваща и вече ми се иска да се прибера у дома.

— Ще взема ключовете от колата — рече Хейли.

— Не — спря я Слим. — Грант, ако ми дадеш на заем лодката си, бих предпочел да се прибера по вода.

— Сигурен ли си? — попита Грант. — Доста е тъмно, макар че на лодката има фенер.

— Има пълнолуние — отвърна Слим. — Освен това мога да намеря пътя до вкъщи със затворени очи. А и ако трябва да сме честни, бих искал да поговоря с Марта.

Прегърнала Блъстър, Хейли остана на верандата и проследи с поглед Грант, който изпрати Слим до пристана и му помогна да отблъсне лодката. Когато се върна при нея, Грант я целуна и я притисна в обятията си.

— Всичко свърши — рече тя, докато двамата наблюдаваха как малката моторница изчезва в нощта.

— Да, за Артър — съгласи се Грант. — За нас това е едва началото.

Хейли въздъхна.

— Бих искала да се надявам, че това е начало и за Синтия и Мартин. Най-после.

— Кой би могъл да каже? — той нежно я прегърна през раменете. — Точно сега бих искал да се съсредоточа върху нашето бъдеще.

Тя се извърна и го погледна.

— Нека влезем.

— В моята или в твоята къща?

Тя смело срещна погледа му.

— Искам да се любим в моето легло, в моята къща.

Той охотно се подчини. И двамата откриха, че невероятната чувствена магия е също толкова силна в нейната спалня, колкото и в неговата стаичка зад магазина, както и в хотела.

Докато лежаха под завивките, отпуснали тела в сладостна отмала, Грант рече:

— Някакъв знак от Артър?

— Тази къща вече не е на Артър — отвърна Хейли. — Сега е наша.

— Наша и знаеш още на кого — напомни й Грант, когато Блъстър се покатери на леглото и се настани удобно между двамата.

— Той също е наш — рече Хейли. — Винаги заедно сме се грижили за него.

— Да, права си.

— Беше ли изненадан, когато Слим каза, че още в първия миг, когато ни видял, се досетил, че не сме безразлични един към друг?

— Не.

Тя се взря в лицето му.

— Не си бил изненадан?!

— Не.

— Защо?

— Защото веднага щом чух думите му, си дадох сметка, че аз също съм го знаел.

— Още тогава?

— Защо според теб толкова упорито се опитвах да бъда груб? Чувствах се несигурен — той се усмихна широко и добави: — Ти също се преструваше, че не ме забелязваш. Признай, и ти си усещала, че ще се случи нещо необикновено.

Хейли си спомни първия път, когато видя Грант. Спомни си как го гледаше с възхищение. Как не можеше да откъсне очи от стройното му тяло. Обърна се настрани, за да не може той да види лицето ѝ.

— Не — дяволито се усмихна тя. — И през ум не ми мина дори.

Издание:

Гленда Сандърс. Нежни тайни

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0210-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.